Sara

Roman av Hans Gefvert

Sara sover bredvid mig i vår säng. Hon är vacker – inte bara när hon sover. Det är en skönhet som kommer inifrån och hittar sin väg ut till hela hennes sätt att vara. Varje dag med henne har varit som att leva i en dröm.

Jag har just vaknat. Det är första advent, en av årets finaste dagar. Utanför fönstret skymtar den vita snön från

taket och när Sara vaknar kommer adventsljus reflektera i hennes ögon och jag kommer antagligen att svimma.

Men jag vet att hon bara låtsas sova. Hon vet också att jag vet. Jag låter henne hållas en stund för jag vill väcka henne så som hon tycker om. Jag har inte heller alltför bråttom, jag vill ha henne vid min sida en liten stund till.

Sara, säger jag när jag sedan lutar mig ner mot hennes panna som jag kysser. Hon tittar upp och utstrålar ett milt värmande ljus. Jag ska berätta hur det ligger till och vi kommer båda bli nöjda. Adventsljusen glimmade i hennes ögon och jag svimmade en kort sekund.

Sara blir sällan orolig men hon tycker att hennes och mitt förhållande ska vara rättvist - så hon har varit fundersam ett par dagar. I början på veckan berättade jag att jag hade satt in mina besparingar på kontot för vårt pensionat. Men det som vi kallar för vårt pensionat är, rent juridiskt, helt och hållet Saras egendom. Min insättning skulle därför i praktiken innebära en gåva till henne från mig och det vill hon inte. Det är inte rättvist.

Därför börjar jag förklara.

Sara, min kära, i tisdags bad jag en jurist att upprätta ett kontrakt och ett skuldebrev. Vårt pensionat kommer bara

låna mina pengar i ett år, därefter omvandlas dom till aktier till mej. Det blir alltså ingen gåva, jag blir i stället delägare den 1 december nästa år. Så vill vi ju båda att det ska vara.

Det var bra, säger hon och andas ut och jag känner hur lugn hon blev. Hon ville inte att jag skulle känna mig tvungen att skänka bort mina besparingar.

Hon kryper ihop som hon brukar med ansiktet inborrat vid min armhåla och somnar omedelbart. Jag känner hennes mjuka bröst och mage mot min sida.

I den jämna andningen från Sara börjar jag tänka på allt som har hänt under året. Allt har förändrats tack vare denna fantastiska kvinna. Det har gått knappt ett år sedan jag försökte ta livet av mig men misslyckades och någon vecka senare försökte fly i vild panik till Amerika - och misslyckades även med det. Nu ligger jag här hos henne, på årets vackraste dag, i vårt pensionat på landet med ett helt annat liv och med framtidstro. Jag känner mig lugn, det är för mig en sällsam upplevelse.

Detta är den trehundratjugonde dagen sedan Sara, en för mig helt främmande kvinna, shanghajade mig på Arlanda flygplats och förde mig tillbaka till verkligheten, trots mitt

förvirrade tillstånd, till hennes hus utan att jag hade en aning om vart vi färdades.

Del I

2

Det var ett vedervärdigt uppvaknande. Klockan var sex på morgonen denna tisdag i januari och min värld hade rasat samman endast 18 timmar tidigare.

Jag var bakfull men fullt påklädd efter att ha stupat på en soffa kvällen innan. Två tomma vinflaskor rullade iväg med ett fasligt väsen när jag satte ner fötterna på golvet och råkade stöta till dem. Med ett tungt huvud släpade jag mig till duschen för att försöka kvickna till för jag hade bara några timmar på mig innan mitt flyg till USA skulle lyfta.

En mycket slarvigt ihoppackad resväska stod vid ytterdörren men kläderna för idag låg på golvet.

Jag hade blivit utsatt för ett svårt svek när min arbetskamrat och medarbetare Elise avslöjade att hon hade lurat mig. Jag hade omedelbart insett min förnedring och lämnat henne och min arbetsplats för alltid. Allt hade blivit svart men mina ben visste hur jag skulle komma hem, mina armar visste var vinflaskorna stod och min omtöcknade hjärna gick på endast tio procent av sin kapacitet. Min kommande flykt var egentligen dömd att misslyckas, jag visste det men hade inte någon förmåga att ändra mig.

Duschen fick mig att kvickna till en smula, tungsinnet övergick till att min kropp blev till en programmerad robot. Jag klädde mig, tog min packning och lämnade min lägenhet – klockan hade hunnit bli sju och jag klev på bussen som så många gånger förr men idag var slutmålet Arlanda och inte min gymnasieskola i Sollentuna. Den fick klara sig utan mig. Jag var inte bakfull längre, jag var helt tom.

Det tar tio minuter att färdas från mitt hem på Norr Mälarstrand till Stockholms central och under den tiden såg jag min egen patetiska situation. För en månad sedan hade

jag suttit på samma buss till centralen för att återvända till min hemstad och där ta livet av mig. Jag var glad då både på bussen och på Göteborgståget, mitt liv skulle äntligen få ta slut men mitt försök hade misslyckats. Samma busslinje hade sedan hjälpt mig att komma till mitt arbete som historielärare men nu var bussens uppgift att föra mig in i en noga planerad flykt till Amerika. Problemet var bara att det skedde fyra år för tidigt. Ett skändligt svek gjorde att jag just nu alltså var helt oförberedd . Utsikterna för en lyckad flykt var alltså så nära noll som det gick att komma.

Ursprungsplanen var däremot genialisk, tyckte jag själv. Den skulle ge mig ett liv fyllt av glädje och livskvalitet. Det ingick inte i planen att jag skulle gifta mig med Mary Steenburgen, absolut inte, men att få vara hennes förtrogne vän var en långt mycket bättre idé. Allt var uträknat och planeringen var påbörjad. Den skulle också skydda mig från strömmar av längtan som jag skulle kunna komma att känna under dessa fyra år för Elise. Min plan hade allt, jag kände så och jag var trygg.

Min plan sprack redan i startögonblicket. Elises grymma avslöjande hade jag omöjligen kunnat förutse.

En kvinna satte sig bredvid mig på Arlandabussen, det kändes inte så konstigt. Konstigare var det att hon ganska snart berättade att hon hade varit förälskad i mig i några år och faktiskt letat efter mig.

I detta bisarra möte med kvinnan bredvid mig upphörde min flykt till Amerika. Vid avgångshallen på Arlanda kopplades jag och min sargade själ i stället in på en resa till ett helt nytt liv.

******

Hon berättade senare för mig att hon till en början hade uppfattat min färd till Arlanda som helt normal och naturlig men när hon såg min packning för en Amerikavistelse och när hon fick reda på att jag inte ens hade visum för att komma in i USA förstod hon min belägenhet och att hon äntligen hade sin chans.

Hon kidnappade mig, satte mig i sin bil och det var början till ett nytt liv – något som jag absolut inte hade gjort mig förtjänt av. Denna kvinna heter Sara och hon var egentligen på väg tillsammans med en sångkör till Island

men från den hoppade hon av. Jag förstod inte något av vad som hände då men jag följde med, mina ben följde med.

Du var mycket förvirrad sa hon, därför fanns det inget annat alternativ än att ta dej bort från Arlanda. Jag borde ha rövat bort dej redan för en månad sedan, strax efter jul när vi satt i samma kupé på tåget till Göteborg. Du var förvirrad redan då men jag missade chansen för du steg ju plötsligt av och försvann. Jag blev så himla ledsen så om du inte hade följt med mej nu så hade jag dängt något i huvudet på dej och släpat iväg dej.

Hon berättade att hon hade varit på ett föredrag som jag hade hållit i Dalarna och blivit både glad och omtumlad. Vi lär ha pratat med varandra i en kö i cafeterian på en av rasterna men av detta minns jag ingenting även om jag kan föreställa mig att det kan ha hänt. Jag var så fullt uppe i min arbetsuppgift som var ett föredrag om pedagogik och kultur. Jag menade då att det finns människor som genom hela livet förringar sig själva bara för att de i sin ungdom missade chansen till utbildning. Jag hade arbetat i flera år för att väcka liv i sådana slumrande talanger. Jag hade genom åren lärt mig att en termins enskild undervisning och

ett respektfullt bemötande kunde göra underverk och jag ville sprida mina erfarenheter till folk- och vuxenutbildningen. Det var därför jag var i Falun och eftersom mitt budskap var svårsmält för många befann jag mig i en egen värld även vid mat- och fikastunderna. Jag märkte inte att jag hade tänt en gnista i Sara. Utan en tanke på det for jag sedan tillbaka till Stockholm.

Under den märkliga bilresan från Arlanda med denna vilt främmande kvinnan hörde jag henne berätta att hon bor på ett lantställe i Bålsta sedan många år men hade köpt ett pensionat i Varnhem i Skaraborg, strax utanför Skara.

Jag blev uppringd en dag, sa hon, av en studiekamrat från veterinärinrättningen i Skara. Det fanns ett pensionat som var till salu och som skulle passa mej för jag hade blivit mordhotad strax innan och ville byta jobb. Pensionatet var billigt, ägarna var gamla, underhållet var eftersatt, lönsamheten låg men det fanns möjligheter. Jag skulle kunna ha mina djur där och det var bara att renovera och sätta igång – för pengar hade jag, massor av pengar som du snart ska få höra. Jag skrev på köpekontraktet i

slutet på förra året och inflyttningen blir om knappt en månad.

Jag tittade med förundran på henne. Skulle jag nu berätta om min situation? Nej, det gick inte, det vara bara omöjligt. För ett halvår sedan satt jag i en bil tillsammans med min arbetskamrat Elise på väg till Hjo och klev rätt in i en gillrad fälla. Var den här resan bättre? Hon som kidnappade mig från Arlanda var kanske slavhandlare och skulle droga mig för att sälja mig till ett manligt harem i Turkiet? Så illa till mods var jag ändå att jag nog skulle föredra att bli bortrövad än att vara kvar i denna ruin till liv som jag hade åstadkommit alldeles själv.

Tystnaden som hade uppstått var plågsam. Jag hade inte hade en aning om vad som pågick omkring mig. Jag ville förklara även om det kanske inte gick. Jag berättade lite ytligt om Mary Steenburgen och hur jag hade tänkt göra när jag kom till USA. Men jag kom ju aldrig dit. Jag kom till Arlanda.

Jag tittade ut genom bilfönstret och undrade om det var någon verklighet som jag såg eller var allt bara fantasi och kulisser. För några timmar sedan var jag på vild flykt och nu satt jag tillsammans med en kvinna som påstod att hon

tänkte skänka mig ett helt nytt liv. Jag berättade för henne att jag var gift... fast snabbt la jag till att jag hade förberett för att skilja mig så snart som möjligt.

Hon sa ingenting, hon tittade bara på vägen och bet sig lätt i läppen. För första gången såg hon lite osäker ut.

Du kommer nog gilla mina djur, sa hon sedan. Jag har en hund, en nordsvensk häst och tre ankor, alla får följa med mej – och dej – till Varnhem. Uppriktigt sagt, Carl, vi har ingenting mer att göra här uppe i norr. Vi ska till Skaraborg, där du är född och uppvuxen.

3

Jag tyckte om Saras hus i Bålsta från allra första stund och fick tydliga minnesbilder av en läsebok i småskolan där en gumma som hette Sara bodde i ett liknande hus med sin katt. Småskolans bok var kanske en förlaga till min kidnappares hus, falurött och byggt någon gång på 1900-talets början. Doften av trä i den smala trappan upp till övervåningen var mättad av byggnadens historia och välkomnande. Hon erbjöd mig ett sovrum som hon i all hast ställde i ordning med nymanglade lakan. Jag blev helt betagen av den varma gästfriheten som jag kände att jag

hade saknat i hela mitt liv. Hon bad mig ligga ner på sängen och vila medan hon gjorde i ordning lite mat år oss.

För första gången på länge unnades jag en stund av eftertänksam vila och i tankarna såg jag en himmel med tunga moln som passerade och bar på minnesbilder av en orolig tid. För tjugotvå dagar sedan försökte jag ta mitt liv, för tjugoen dagar sedan fick jag hjälp på sjukhuset av Anita, en snäll och klok psykolog, för arton dagar sedan avpolleterades jag från sjukhuset och på ett vandrarhem i närheten blev jag betagen av Mary Steenburgen i en film och bestämde tvärt att jag skulle åka och bli bekant med henne inom tre-fyra år, haha, vilken idiotidé. För sjutton dagar sedan åkte jag ändå tillbaka hem till Norr Mälarstrand för att börja tokstudera engelska, amerikansk historia och på alla sätt förbereda mig för en resa till USA när tiden var mogen. Sedan kom katastrofen, igår slängde min vackra lärarkollega Elise en besk sanning i ansiktet på mig och därför blev resan till USA inte om fyra år utan endast två veckor efter att jag fött min idé. Dessutom skulle resan ske utan någon packning, utan flygbiljett och utan visum. Med det allra minsta förnuft borde jag förstått att jag aldrig

skulle komma längre än till Arlanda och just där förstod jag det – samtidigt som Sara dyker upp, rövar bort mig från mardrömmen och placerar mig i denna säng och lovar att allt ska bli bra igen. Det är svårt att tro på men det bästa är nog att avstå från att tro och bara vänta på något - vad vet jag inte.

En sekund senare förde min tankar mig tillbaka till minnet av min skola, min rektor, mina kollegor, har de letat efter mig? De hade ingen aning om var jag var eller hade någon att fråga. Min hustru Eva var fortfarande i Tyskland men skulle komma hem – ja, just så var det ju – senare idag men hon visste ju ingenting. Det är nog så att jag måste ringa henne.

Jag masade mig ut ur rummet som Sara hade erbjudit mig och hittade en telefon i hallen. Med stor bävan ringde jag hem och Eva svarade. Hon hade kommit hem en timme tidigare så hon hade inte hunnit fundera på var jag var. Jag ljög ihop en historia och berättade att jag skulle komma hem inom några dagar men att jag hade lämnat skolan för alltid om det nu var så att rektorn skulle försöka nå henne. Eva blev inte så förvånad, hon hade slutat bry sig om mig.

Hon hade inte orkat med mina lögner om självmordsförsöket under jullovet, så att jag var försvunnen var nog henne likgiltigt. Hon sa att det var bra att jag hörde av mig och att jag gärna fick ringa snart igen och berätta lite närmare. Om rektorn skulle ringa skulle hon nog lyckas få honom i balans. Därefter la jag på luren, vände mig om i Saras bostad och mötte hennes lugna blick.

Det utstrålade ett magiskt lugn från denna kvinna. Hon var trosviss över att jag var på bättringsvägen och löste alla problem med att bjuda mig på något glas vin och sedan sa hon att jag inte behövde sova i det erbjudna rummet, jag kunde få sova tillsammans med henne. Vi gick och la oss ganska tidigt och egendomligt nog la hon sitt huvud mot min arm och tätt inpå min sida. Hon hade ju, redan på Arlanda, berättat att hon var kär i mig och jag fann mig i det, i brist på alternativ just då.

Hennes hund, vid namn Timjan, hade accepterat mig och låg nu i en hundbädd på golvet strax bredvid. Sara är veterinär och har en väldigt praktiskt inställning till husdjur.

4

Följande dag blev en omtumlande dag. Jag minns att jag mycket klart hade tänkt att den skulle blivit mitt nya livs första dag i Amerika. Jag berättade det för Sara, som förde sin hand mot min mun. Hon ville inte höra mer.

Hon sa till mig att den här dagen skulle bli vår gemensamma första dag i vårt nya liv. Från och med nu skulle gårdagen, Arlandadagen, den sjuttonde januari 1995 bli vår tideräknings början. Den kan vi kalla Dag 0, bestämde hon. Jag tittade på henne med stor förvåning. Hon deklarerade tydligt att allt som hade skett innan den

här dagen var förpackat i en imaginär låda, placerad i källaren och behövde väl egentligen aldrig mera öppnas.

* * *

Rektorn på skolan var helt vansinnig. Han beordrade mig att omedelbart komma till skolan och uppföra mig som den tjänsteman jag förväntades vara. Till slut slängde han på luren och jag började skratta. Jag blev så lycklig när jag satt här i ett fint litet hus på landet med en varm och kärleksfull kvinna alldeles intill. Det fanns nu bara en enda liten återstående sak för mig att göra, ett telefonsamtal till min hustru Eva i vår lägenhet vid Norr Mälarstrand i Stockholm. Jag måste ju vara ärlig, jag måste tala om att jag ville att vi skulle skiljas. Jag sköt dock på det samtalet till eftermiddagen, jag hade inte kraft nog så nära inpå rektorsutskällningen, så jag letade efter var Sara fanns någonstans. Hon var kvar i sängen och till min egen förvåning la jag mig, som den naturligaste sak i världen, bredvid henne och tänkte. Denna sekund är den första vanliga, vardagliga stunden i mitt nya liv.

Saras hus var ett äldre välbevarat hus, ett arv från hennes föräldrar. Det är femton hektar mark som vi delar på Kristi och jag, berättade hon men tillade att nästan all mark var uthyrd. Hon använde bara trädgården runt huset och lite av det stora stallet för hästen och ankorna. Resten av marken och uthusen hyrde de ut till en ridskola. Hyran var låg, Sara och Kristi hade bestämt sig för att ha den inställningen. Det blev ett sorts föreningsstöd till ungdomar, mestadels flickor, som inte hade lust att spela ishockey eller fotboll. Vid sidan av hyran fick systrarna därför hjälp av föreningen med att titta till ankorna och hästen när ingen av systrarna var på plats.

Det blev en fin stund i köket. Där var det precis så varmt som det ska vara i ett gammaldags kök på landet med den vedeldade spisen som huvudsaklig värmekälla. Ändå kunde jag inte koppla av helt, jag visste att jag var tvungen att ringa ett obehagligt samtal.

Tänk inte på det nu, Carl, sa Sara med en tankeläsares säkerhet. Vi har en fin dag framför oss och i eftermiddag ska vi fira att vi har haft vår första hela dag tillsamman. Den här dagen ska vi minnas. Dag 3650 ska vi utbringa en skål för Dag 1 men då måste vi också leva Dag 1 som en

riktigt fin dag, eller hur? Vi går ut en sväng efter frukost och på eftermiddagen utbringar vi en skål för oss. Jag gör lite kaffe och god likör tar vi till det.

De första som vi träffade på under vår morgonpromenad var de tre löpankorna som stod och frös och längtade tillbaka till sitt bo. De har fått heta Mina, Dina och Sina berättade Sara och tillade att hennes häst heter Ensam – för då, de första dagarna stod han ensam i stallet. Det är inte bra för ett flockdjur att vara ensam så hon lyckades komma över tre stycken löpankor som fick bli sällskap till honom men då var hästen redan döpt. Jag var helt förtrollad av det lugn och den klokhet som hon utstrålade tillsammans med sina djur. Hon lyste av glädje när hon bärgade dagens ägg från ankorna. De var mycket duktiga på att försörja henne med ägg och de som blev över gav hon till Kristi.

Det var en fin dag, den här januaridagen och omgivningarna liksom livet på gården myllrade av livslust. Jag försökte hänga med bland alla upplevelser men det gick bara så där, allt här var ju bara tillfälligt. Jag var en gäst hos verkligheten och var mycket brydd över vart jag skulle ta vägen. Skulle jag vara här alls och skulle jag fortsätta med

det? Låter jag mig bara ledas i brist på egen styrförmåga och ska jag följa med längre och bli bofast med en kvinna som var som en ängel? Jag gav upp med att försöka förstå någonting och började i stället att betrakta mig som förpuppad. Verkligheten pågick utanför mig någonstans tills det var dags att bli en helt ny Carl – kanske pensionatsinnehavare, ville jag det? När är det dags att prata om det?

Vi ska inte prata om det alls, hade Sara senare sagt och jag blev lite förvånad tills jag förstod en viktig del av Saras personlighet. Vi ska inte prata, vi ska utforska hur vi vill ha det. Någon gång, någonstans hade Sara förälskat sig i processen att tillsammans utforska olika alternativ. Det innebar att man frångick pratandet, som lätt kunde bli animerat och skyttegravslikt i värsta fall. Att tillsammans utforska olika möjligheter blev i stället jämlika personers sätt att lösa uppgifter och det är möjligt att hon har rätt. Ödmjukt tillrättavisade jag mig själv. Framtiden får utvisa om det alltid blir bra lösningar på det sättet. Jag får inte ha bråttom, det här är ju den första dagen, jag ska bara njuta och ta emot. Det är min enda förpliktelse gentemot mig själv och Sara.

Du förstår ju själv hur attraktiv den här platsen är för bostadsbyggande när det ligger så nära Stockholm. Vi sålde fem hektar till ett fastighetsföretag som heter Mälarbo AB. Dom ska bygga några fina villor men också stycka av och sälja tomtmark. Kristi tar över mitt hus och ett hektar mark och ridklubben köper fem hektar. De har förstås inte råd med det men vi kom överens om att dom får en säljarrevers med noll procents ränta men med en månatlig amortering som motsvarar deras nuvarande månadshyra. Dessutom får dom marken för ett ganska lågt kvadratmeterpris. Kristi och jag gillar inte att ungdomsidrott ska belastas av vanlig affärsmässig konkurrensekonomi. Kristi och jag behåller fyra hektar mark som reserv för framtida behov.

Så är det tänkt, nej förresten, så är det uppgjort och klart, så nu vet du hur det ligger till. Min del av intäkten från Mälarbo räcker för köpet av pensionatet och antagligen hela renoveringen – så det krävdes inga större funderingar för vare sig mej eller Kristi.

Min hustrus föräldrar äger Mälarbo AB, passade jag på att säga. Det är ett mycket seriöst företag.

Oj då, så om hennes föräldrar dör idag, ärver hon rubbet och om du dröjer med att skilja dej hinner du få ut ganska många miljoner som giftorättsgods, eller hur?

Nej, nej, alla i den familjen är visserligen superhederliga men dom är också väl insatta i juridik. Eva ärver allt som enskild egendom förstås. Min samlade förmögenhet uppgår egentligen bara till några väl placerade luftslott. Varför heter din syster Kristi förresten?

Mamma ville att hon skulle heta Kristin men pappa var ganska envis på att hon skulle heta Agata, så då tänkte dom båda på deckarförfattaren Agatha Christie – och vips fick hon heta Kristi.

Är det samma historia bakom ditt namn?

Du menar att pappa ville döpa mej till Sara-Bernhard efter hon sångerskan men mamma lyckades få bort namnet Bernhardt? Där fick du något att fundera över för det tänker jag inte berätta. 17 januari är Dagen 0, allt innan är förpackat och ligger i källaren. Carl, det här är allvar, menar jag. Någon har sagt att ett förhållande räcker i ett år för då pratar man om sig själva, sedan falnar det. Men jag tror att det är mycket bättre att vi startar utan massa mögliga ryggsäckar på ryggen. Vi har varandra och vi ska inte

upprätthålla tidigare roller eller smärtsamma minnen som måste baxas över till den andre. Jag shanghaiade dej den 17 januari 1995. Där startar våra minnen om varandra. Vad som var du den 16 januari vill vi inte veta. Och nej - jag har inga lik i garderoben. Jag har skött mej i livet, det får räcka. Jag såg min chans där på Arlanda, jag såg att du hade hamnat i en återvändsgränd och då tog jag dej rätt upp och ner. På tåget några veckor innan, när du och jag delade kupé, var det inte så uppenbart, därför fick du vara i fred och jag trodde att jag hade missat dej för alltid. Men ödet ville annorlunda. Bra va?

Mmm, det var bra. Men det var också bra att jag berättade att jag tänkte på skilsmässa, eller hur?

Det var bra, det är allt vi behöver veta. Nu räcker det med att vi sitter här och njuter av att vi snart ska börja ett pensionatsliv och att vi är kära i varandra.

Och att ridklubben klarar sej är också bra. Jag tycker att du och Kristi är hyggliga mot dom. Det är inte alla som är det. Ungdomar behöver sådana här ställen, det vet jag av egen erfarenhet – fast erfarenheterna är ju från tiden innan Dag 0, förstås. Men dom kommer ju tjäna ganska mycket pengar om dom säljer sina hektar här och köper något

mindre attraktivt lite längre från Mälaren. Hur tänker du om det?

Javisst, det får dom naturligtvis göra. Dom betalar av deras skuld till mej, mer än så har jag inte med att göra. Överskottet blir väl en sorts gåva från mej och gör att jag får lättare att komma in i himmelriket. Vill du ha ett glas likör till? Den var ju jättegod, Kristi har gjort den på körsbär.

5

Dagarna för mig och Sara började gå i en så där vanlig lunk redan efter några få dagar. Vi vande oss med att ha varandra vid vår sida och vi mådde bra av det. Jag började förstå vilken plats jag kunde ta i hushållet och utvidgade sfären väldigt försiktig. Jag hade ännu inte stött på någon gräns, fanns det någon sådan? Fast nej, jag var inte alls intresserad av att utmana - jag trivdes här.

En dag for Sara iväg till Varnhem för att övervaka en ombyggnad, som hon hade fått tillåtelse till att göra före tillträdet. Den förrådsbyggnad som fanns på tomten måste byggas om invändigt för att få tre stycken stallplatser. Jag passade på att försöka lära känna djuren lite närmare så jag

tog med mig Timjan ut till Ensam. Han tittade på mig med den där sorgsna blicken som han ofta bar på. Jag ställde mig så att han kunde trycka hela sin mule mot mitt bröst och min mage. Vi stod alldeles stilla och jag kände hans värme strömma rätt in mot mitt hjärta. Det var så vi lärde känna varandra och det var så vi lärde oss prata, lyssna och ibland utbyta tankar. Ordlöst men med hela min kropp frågade jag honom varför hans blick var så sorgsen. Lika ordlöst men med allra största allvar sa han att han inte ville heta Ensam. Namnet fick honom att känna sig som I-or i Nalle Puh. För det första var I-Or en åsna och en häst vill vara en häst, inte en åsna. Dessutom var han inte alls så pessimistisk som I-or och han var ju inte ensam längre. Han hade kompisar i hagen. Där fanns det ju dussintalet ridskolehästar och hemma i stallet fanns ju Mina, Dina och Sina och de pladdrade på hela dagarna långa. Han berättade att han ville heta Rimbo för det var ett namn med kraft som passar en nordsvensk kraftig häst. Han berättade också att han var född strax utanför Rimbo bara några mil härifrån och som avslutning på sitt anförande nämnde han att Rimbo kunde ses som en förbindelse med superhjälten Rambo.

Det är klart att jag lovade honom att diskutera frågan med Sara och jag hoppades att vi skulle komma överens.

Mina, Dina och Sina passade på att säga att de däremot var nöjda med sina namn.

Det gick bra. På kvällen kom Sara hem och som vanligt satt vi en stund framför kaminens sprakande eldsken och pratade om stort och smått. Då berättade jag om vad hästen hade sagt. Sara förstod allvaret och vi kom överens om att jag skulle berätta för honom och dessutom använda hans nya namn så ofta att han lärde sig att han hette så. Jag blev glad för Rimbos skull men jag blev också oerhört lättad över hur enkelt Sara och jag kom överens. Jag misstror tyvärr relationer mellan människor, där är jag en pessimist, så mycket besvikelser och gräl om småsaker som jag har varit med om. Jag kunde inte föreställa mig att det kunde gå så här lätt. Då förstod jag storheten med att ha ett förhållande med en fastlagd Dag 0. Allt underlag för min pessimism låg ju förseglat i källaren. Jag kunde börja om från början.

Sara gick ut i köket och hämtade oss en påfyllning av vårt té och kom leende tillbaka. Hon satte sig grensle över

mitt ena ben och rörde sig rytmiskt och sensuellt fram och tillbaka med kroppen. Sa han verkligen så till dig? Ja, jag lovar, svarade jag. Hon log och kysste mig: Han är djup, vår Rimbo. Så reste hon sig och satte sig i sin fåtölj och smuttade på sitt té. Det är sent, sa hon sen, har du släppt ut Timjan för hans kvällsrutin?

Följande morgon letade jag upp Rimbo, som hade blivit utsläppt redan för en timme sedan. Han följde med ridskolehästarna av bara farten och jag fick vandra omkring en bra stund innan jag kom ifatt honom. De hade redan ätit upp sin frukost och slog ihjäl tiden med att socialisera. Rimbo, ropade jag, men det blev ingen reaktion alls. Jag ropade en gång till även om jag visste att han hade hört mig. Han skulle ha kommit direkt om jag i stället hade brutit av en bit av en knäckebrödsskiva. Han kände sig inte ännu som Rimbo förstås.

Till slut nådde jag fram till honom och han hälsade som vanligt med att buffa mig med nosen mot min bröstkorg. Nu heter du Rimbo, sa jag, det är klart nu. Du heter Rimbo och jag upprepade det minst tio gånger så att han skulle fatta. Undrar när en häst fattar saker och ting, tänkte jag. De har ju en annan sorts hjärna än t.ex. hundar. Så sneglade jag

på Timjan som gick bredvid mig som vanligt. Hej på dig Timjan, sa jag vänligt och han svarade med en stillsam viftning på svansen.

Jag vet inte, sa jag till Timjan, vi kanske är klara här? Det är nog dags att vandra tillbaka och äta frukost. Äta mat, sa jag och han gjorde ett snabbt skutt med en vändande rörelse mot huset. Han fattade direkt.

Hej då Rimbo, sa jag och så började vi gå hemåt, jag och Timjan men helt överraskande följde Rimbo med precis bakom oss. Han fortsatte och buffa mig fast nu på axeln och jag blev så himla glad. Han kanske blev glad, tänkte jag och fick ett plötsligt och oövertänkt infall. Jag stannade upp så att jag hamnade vid hans sida och tog ett snabbt skutt upp mot hans rygg där jag hamnade på magen med bena dinglande en bit över marken.

Hjälp vad gör jag här tänkte jag förskräckt, jag vet ju ingenting om att sitta på en häst men jag lyckades i alla fall kravla mig upp med ena benet över hans rumpa och till slut satt jag där.

Hjälp, tänkte jag igen, vad smalt det känns fastän hans rygg är så bred, tänk om han rör sig och jag trillar av, jag har ju inget att hålla mig i. Utan någon panik men nära ändå

lutade jag mig framåt mot hans hals och höll om den med mina armar. Då kände jag mig trygg, så trygg som jag nog inte hade känt sedan barndomen. Rimbo, viskade jag och han klippte med öronen som svar. Han stod alldeles stilla och jag kände en underbar värme strömma ut från hans kropp. Vad varm han är, tänkte jag, här skulle jag kunna lägga mig still och sova.

Vi stod så ett tag medan Timjan nedanför hade släppt intresset för oss men till slut kanande jag av den stora kroppen och upptäckte att han inte längre kändes så smal. Jag hade lärt mig att balansera på honom och fick för mig att jag skulle vilja göra om det här äventyret.

Vi skildes åt. Timjan och jag gick hemåt, Rimbo försvann till sina kamrater i ett spänstigt trav.

Jag vill börja rida, kan du lära mej det? var det första jag sa till Sara när vi kom tillbaka till huset och till en välkomnande frukost.

6

Vi är för gamla nu, berättade säljarna, Gustav och Irene Eriksson, när vi möttes på banken på tillträdesdagen. Vi orkar inte satsa en gång till för det är vi övertygade om att ni måste göra. Allt är visserligen i gott skick men det är mycket som är slitet och inte motsvarar den nya tidens krav. Så, nu får nästa generation föra det fina pensionatet vidare. Det är ju en fin trakt som ni kommer till, fylld med spännande historia och fin natur så det ska nog gå bra för er. Det var kanske lite vemodigt för dem så vi bjöd in dem till några dagars övernattning när vi har fått i ordning på allt. De såg inte särskilt sorgsna ut den här dagen, de visste vad de ville.

Vi har bosatt oss i Skara nu, i ett ganska rymligt radhus och vi har redan vant oss vid det. Det är mycket mindre att göra, vi får mer fritid och ingenting binder oss längre. Vi tänker nog åka omkring i Europa och se oss omkring.

Men vi har förstås varit på pensionatet och gjort i ordning så att ni ska kunna trivas redan från idag. Värmen är påslagen, vattnet likaså för det har ju stått oanvänt ända sedan december. Vi har tagit fram några gästlakan åt er från lakansförrådet så det är bara att sätta igång att bo och leva.

Sara fick nycklarna och de fick pengar insatta på sina konton och därmed var affären klar. Sara och jag gick med lätta steg ner till närmaste matställe och beställde in en lyxmiddag. Saras ögon strålade. Då är hon alldeles extra vacker.

Det var underbara dagar, vi gick runt i hela huset flera varv och lät bara tankar och prat flöda. Vi såg skavankerna men brydde oss inte. Vi gick omkring på tomten och tittade in i förråden. Sara hade förstås gjort en fullständig inspektion tillsammans med en anlitad besiktningsman så vi oroade oss inte för några negativa överraskningar men det

är klart, det fanns mycket att göra ändå. Fast den här dagen, struntade vi i det.

När vi till slut satte oss ner i pensionatets salong, där våra kommande gäster skulle kunna sitta på kvällarna och mysa, började Sara formulera sina tankar i ord och mera systematiskt. Jag tror att vi ska börja med att driva det som bed and breakfast fram till nästa vår. Då hinner vi rusta upp åtminstone två av tvåbäddsrummen till den höga standard som vi vill ha och så får vi också tid att få köket upprustat. Fast där behöver inte allting vara pensionatstandard förrän vi har ett sådant.

Jag nickade och höll med, jag tror att det var min huvuduppgift just de här dagarna. Om det hade varit så att jag skulle hittat något konstigt i hennes resonemang var jag ändå säker på att hon redan hade insett detta. Mina invändningar skulle ha handlat om sådant som hon för länge sedan redan var klar med. Det skulle bara störa henne i sin kreativa process - för det var jag säker på att det var frågan om nu. Alla myndighetstillstånd var klara sedan tidigare. Det var bara köket, det visste hon, och jag också numera, som var otidsenligt. Så att Sara var klok när hon drog slutsatsen att bed and breakfast var en bra start. Vi fick

inte ha bråttom, det skulle bara förstöra en bra framtid och Sara hade gott om pengar. Att sälja dyrt i Stockholmstrakten och köpa billigt på landsbygden ger en mycket bra buffert. Sedan kanske jag kunde komma in med mina små slantar vid något tillfälle men mitt bidrag skulle nog främst vara som den oavlönade hemmafrun. Den, som fixade allt som inte syntes i resultaträkningen, städa, göra inköp, sköta ekonomin, hus och trädgård. Allt det har ju ett betydande värde men om det var jämlikt brydde ingen av oss om.

Den natten döpte vi till bröllopsnatten.

Att flytta är ingen lätt uppgift, det vet alla människor. Det undantag som jag känner till härrör sig från flytten till Varnhem. Halva mitt bohag bestod av den väska som jag hade packat för flykten till Amerika. Den andra halvan bestod av några nödvändighetskläder inköpta under månaden i Bålsta – en resväska i varje hand på tåget.

Mitt uppdrag var att åka till Varnhem en dag innan Sara och djuren kunde komma.

När jag klev in i huset i Varnhem strax efter lunchtid kändes det på riktigt. Detta är min bostad, här ska jag bo

och här finns en möjlighet av att få ett bra liv. Det var en mycket märklig känsla. Jag satte mig på en köksstol som jag burit ut till den snötäckta trädgården och njöt tills flyttbilen kom med vårt bohag en timme senare.

På förmiddagen dagen därpå ringde Sara och berättade att hon och djuren hade kommit iväg i lagom tid och att det gick ganska lätt att köra. Trafiken var inte så intensiv som hon hade fruktat och det var ju Europavägar hela vägen, både med E18 och E20.

E20 i den här landsändan är kuslig att åka. Det är en ganska smal väg i förhållande till trafikmängden och det lockar till sig ett irriterande körsätt hos Stockholmsbilister. När jag, förr, tvingades färdas där såg jag ofta i backspegeln hur de kom i alldeles för hög fart och blinkade med helljuset för att uppmärksamma mig på att jag var en lantis som borde köra åt sidan så att de kunde passera utan att behöva sakta ner farten det minsta. Jag hatade att åka där, det var ju farligt om man inte lydde stockholmarna. Min oro nu var att min allra käraste varelser alltså kunde – ja, faktiskt – förolyckas där. Jag kunde inte koncentrera mig utan gick fram och tillbaka i huset och trädgården och kände oron nästan fysiskt.

I nära en timme pågick panikungarnas dånande i huvudet sedan kom poliserna.

Det var en polisbil med två uniformerade poliser som parkerade utanför grinden och steg långsamt ut och närmade sig mig som stod alldeles förstenad.

Är det du som är ägare till pensionatet, frågade en av dem? Jag svarade sanningsenligt att det korta svaret på den frågan kunde vara jakande.

Vi var på ett uppdrag här i trakterna igår och såg en flyttbil köra in åt det här hållet och vi sa till varandra att det var en glad nyhet. Vi passade alltid på att äta lunch eller middag här på pensionatet förr när vi var i närheten. Den kocken kunde verkligen laga mat.

Mina ben vek sig av lättnad. Det var inget olycksbesked de kom med. Det kändes som ett plötsligt sockerfall, jag vinglade till och poliserna störtade fram. De tittade avvaktande på mig men såg att jag stod stadigt igen. Vi log mot varandra och mötet var över efter att jag hade lovat att försöka hitta den efterlängtande kocken.

Jag hade fått min första påminnelse om kärlekens fruktade baksida. Den att alltid vara rädd för att en olycka ska hända och att lyckan tar slut, t.ex. idag på E20 i den

ringaktade landsända som Skaraborg syns vara för storstadens invånare. Någon gång ska jag nog boka en tid med Anita på sjukhusets psykiatriska avdelning. Hon som så vänligt hade tagit hand om mig när jag hade blivit upplockad av en ambulans efter mitt självmordsförsök.

Kanske jag alltid kommer att behöva hjälp med att leva?

7

Desto större var glädjen när de sedan kom efter en timmes väntan. Det var en trött men glad Sara, en mycket vänlig kollega som hade kört hela sträckan och som dessutom for vidare direkt, en häst och tre ankor som alla måste tas om hand direkt och en glädjestrålande hund som for omkring mellan allas våra ben. Jag ledde iväg Rimbo tillsammans med ankorna så att de fick upptäcka hur deras nya hem såg ut och ankorna pratade oavbrutet med mig och varandra, antagligen om den jobbiga resan som de absolut inte ville vara med om igen.

Eftersom jag visste, sedan igår, var olika husgeråd kunde hittas åtog jag mig att göra i ordning den välkomstmiddag som jag hade tänkt igenom. Därefter ställde vi oss i det forna pensionatets matsal och tittade på hela vårt bohag som flyttfirman hade placerat just där.

Hur ska vi kunna få ordning på allt det här?

Så satt vi där på yttertrappan och tittade, ömsom på trädgården och ömsom på varandra. Det här var helt nytt, från och med idag. Igår var det det gamla livet, idag är det det nya livet. Hur många gånger har jag tänkt så på kort tid? Jag hoppas att efter det här ska det inte komma något nytt liv på ett bra tag. Undrar vad Sara tänker? Hon är så tyst och jag ville inte störa med något filosofiskt pladder. Det räcker med att själva situationen är djupt filosofisk. Vi skulle kunna sitta här dag ut och dag kändes det som. Men förstås, någon gång var det dags att resa sig upp och börja – med något.

Jag gissar att Sara snart gör det. Jag la min arm om hennes axlar och drog henne till mig, åtminstone för att bjuda på lite värme i marsvädret.

Carl, började hon.

Mmm, vad är det?

Hur ska vi klara det här?

Vad tänker du på då, inflyttningen med all bråte eller pensionatet?

Jag tänker på pensionatet, vi kan ju inget om det här. Hur ska det gå för oss?

Jag förstår dej men jag har redan tänkt ut att det kommer gå bra. Vi har ju ett fantastiskt utgångsläge och så har vi ju varandra. Ska jag förklara?

Ja, tack, förklara att det kommer gå bra, det vore skönt att få höra.

Kolla här Sara, så ska jag rabbla upp det som jag har tänkt. Vi har ett färdigt pensionat, vi behöver inte bygga något, allt finns på plats och är godkänt av myndigheterna. Vi har alltså inga fasta kostnader, det är ju sanslöst fördelaktigt. Du behövde inte ta några lån för att köpa det, tvärtom, du har pengar på banken att använda till restaurering, uppfräschning och kanske rent av till marknadsföring. Jag arbetar gratis, pensionatet har inga lönekostnader förrän den dagen då vi är helt klara att skala upp till ett komplett pensionat och lunchställe, så att poliserna får någonstans att äta gott - jag ska förklara det där med poliserna snart. Jag kan sköta bokföringen så vi slipper den kostnaden.

Nu måste jag tänka, vad finns det mer …? Jo, du köpte fastigheten väldigt billigt, har du tänkt på det? Vi har världens bästa uppvärmning, bergvärme, det är alltså nästan gratis uppvärmning på detta stora hus – det är …

vansinnigt, osannolikt fördelaktigt. Jag blir alldeles vimmelkantig när jag tänker på det, fattar du??

Sara nickade

Sedan då, varför skulle någon vilja komma hit? kan man fråga sej. Tänk efter Sara, det här läget, Varnhem är som russinet i kakan, som körsbäret högst upp på bakelsen. Här finns allt som en turist behöver, utom lite saltvatten med maneter. Vi kan börja lite lätt med Skara Sommarland och Axevalla travbana, två turistmagneter, sedan har vi Varnhems kyrka, jag tror på att tankarna som finns hos Västgötaskolan en dag kommer vinna. Den där idén om att Sverige började med kristendomen och den började just här, där vi sitter du och jag. Många turister vill åka till Husaby där Olof Skötkonung döptes. Det enda kruxet är tiden fram till dess att alla historieforskare är överens om vad som är historiskt sant. Hur säker måste man vara för att få påstå något? Många säger t.ex. att Birger jarl ligger begravd där i kyrkan. Det här var ett maktcentrum på medeltiden – medeltiden börjar bli modernt. Finns det någon kyrka i Sverige där det finns fler kungar nedgrävda? Nå, kanske Storkyrkan i Stockholm och Uppsala domkyrka men antagligen inte några fler.

Du ska veta att också naturen här är underbar och geologin är fantastisk. Västgötabergen är världsberömda, kamelandskapen är en sensation, Baltiska issjöns tappningszon ligger bara några kilometer bort, vi bor i spåren av när ett helt innanhav som en katastrof störtade ut över trakten och ut i havet - det blev ett geologiskt under som aldrig senare har hänt. De små detaljerna är viktiga, här finns kalkängar, våtmarker, mängder av badsjöar, plus Hornborgasjön förstås, naturreservat och hit kommer forskare från hela Europa. Det är bara för oss att berätta för svenska folket så kommer man komma hit i stora lass. Miraklen som den här trakten bjuder på tar aldrig slut, Valle härad är en kronjuvel i Sverige. Och här sitter vi och kan bjuda på alltihop med vår vänlighet, vår generositet, vår lilla barndjurhage med häst och vagn med roliga löpankor som kommer få barn att kikna av skratt.

Det är bara att sätta igång. I höst är vi klara att öppna. Vi hinner ju inte till den här sommaren men det gör ingenting för då hinner vi växa in i våra roller. Fram till dess har vi jobb att göra. Tills vi får inkomster från pensionatet får vi ta lärarjobb. Du har ju naturbruksgymnasiet och jag ska söka något deltidsjobb

som historielärare. Egentligen har jag aldrig sett några som har haft ett bättre utgångsläge. Det är ju inte klokt egentligen.

Det kan inte gå på tok.

8

Vi vandrade runt och kände på atmosfären som vi med tiden ska bli en del av och kanske förädla. På nedersta våningsplanet fanns en gigantisk hög av bohag men den störde oss inte en sådan dag. Vi vandrade iväg till stallet för att släppa ut Rimbo, Mina, Dina och Sina. De var förstås otåliga att komma ut och se vad som fanns att äta på det nya stället som de hade kommit till.

Stallet kommer nog bli min egen kyrka. Det är en märklig plats, fylld av en högtidlig stillhet som bara tålmodiga djur kan skapa. Utan att vara särskilt religiös

förstår jag ändå den kristna berättelsen om barnet som föds i ett stall med dessa vänliga djur runt omkring. Det är på något sätt gudomligt. Jag har blivit mer och mer vördnadsfull inför deras existens. Sedan födseln är jag en inbiten stadsbo och kunde inte föreställa mig upplevelsen av att höra hästar som står alldeles stilla bredvid varandra och äter sin havre från sin träränna som blankpolerats av tusentals hästmular genom alla år. Jag såg deras målmedvetna rörelser när de fångade in maten med mjuka läppar och hörde det vackra, dova ljudet när tänder starka som kvarnstenar metodiskt malde ner havret och ljudet spreds ut i stallet som från en enda, men gudomlig, maskin.

Det blev några roliga men ansträngande dagar men till slut var det i stort sett tomt där bohaget hade stått. Här ska det sedermera bli en salong för gäster att sitta ner på kvällarna men som också ska vara utrymme för frukost. Vi satte oss ner och började fundera på hur den kombinationen ska kunna fungera. Det kräver nog inte så lite fantasi.

Efter allt flyttarbete och för övrigt all den anspänning som varit de senaste dagarna var jag ganska trött när jag satt ner i min fåtölj och kopplade av, till och med dåsade till för en stund. Sara satt i fåtöljen bredvid och därifrån tyckte jag

henne plötsligt säga att hon hade bjudit in landshövdingen med fru på middag. Jag log vänligt åt hennes håll men orkade inte ta mig samman och förstå vad det handlade om. Jag föll allt djupare ner mot sömnens rike.

Jag tittade häpet på henne – landshövdingen på middag. Det är ju helt galet, hon log dessutom när hon sa det. Visserligen har jag litat på henne i alla dagar men det här var ju idiotiskt. Hon såg att jag försökte förstå.

Jag tror att dom har kommit nu, sa hon och reste sig upp. Kom så går vi och tittar. De kom i en limousin som hade stannat utanför grinden . Jag såg två män och en kvinna kliva ur. Privatchaufför, landshövding och dennes hustru var på väg längs vår gång från gatan till vår dörr. Jag förstod ingenting. Vi var arbetsklädda, kanske smutsiga, ofräscha säkert. Hade Sara blivit tokig? Jag tittade på henne i smyg för att försöka förstå men jag såg bara en sak, så vacker hon är.

Jag såg att det inte var landshövdingen, det var någon annan, ett annat par kom upp för gången. Det verkade vara filmstjärnor, kanske Ted Danson, han som spelade i en humorserie om en bar av något slag...

Sara sa, vänd mot mig. Ser du att kvinnan är Mary Steenburgen, som kommer till dej, hon ska ge dej en kram för att du ville älska henne.

Jag protesterar, jag älskar dej Sara.

Jag fick en kram av Mary Steenburgen när de hade kommit in i huset men då började Timjan skälla.

Jag skrek åt honom att du drömmer bara Timjan, sluta skälla, du drömmer. Vad konstigt allt verkar vara. Sara log så brett att jag tyckte mig märka att hon inte ens kan hålla sig för skratt.

Du bara drömmer, Timjan, sluta skäll! Timjan tittade tillbaka på mig och såg väldigt förvirrad ut, som om han inte kunde skilja mellan dröm och verklighet. Det där får du ta och lära dig Timjan, sa jag till honom så vände jag mig med ett leende till Ted Danson och Mary Steenburgen – och Sara.

Jag tittade på Timjan som hade slutat skälla. Sara satt fortfarande i sin fåtölj men hon såg så förvirrad ut. Jag tittade mig omkring och frågade Var är dom, har dom åkt? Sara tittade på mig Vilka då?

Varför frågar du så - vilka då, Ted Da... ?

Jag kvicknade till … jag såg på Sara och sedan på Timjan och de såg i sin tur på mig tills jag fattade. Oj, jag såg mig omkring i salongen, Jag måste ha nickat till, så började jag skratta. Jösses, vilken dröm jag hade. Varför skällde Timjan så? Det var hans skall som väckte mig.

Han tyckte nog att det såg otäckt ut när du satt i fåtöljen och såg avsvimmad ut, Du rörde dej inte när han försökte få kontakt. Han har inte sett dej på det sättet förr.

Oj, hur länge sov jag, vet du det?

Det var fyra minuter, svarade hon, jag vet det för jag gick ut i köket när jag såg att du somnade och jag såg på köksklockan när Timjan började skälla. Då hade det gått fyra minuter.

Jag hade världens konstigaste dröm, sa jag till Sara, det var Timjan som väckte mej med sitt skällande. Jag drömde att Mary Steenburgen var här, Jag drömde att du lurade mej att du hade bjudit in landshövdingen fast du förstås visste att Mary Steenburgen skulle komma.

Sara strök med sin hand över min arm. Jag var generad som om jag på något sätt fortfarande var kvar till en del i drömmen. Jag tittade på Sara gång på gång men hon såg så

lugn ut. Jag ville förklara något men jag visste inte hur det skulle gå till.

Sara blev plötsligt allvarlig. Det har inte ens gått två månader sedan du i full panik försökte dej på ett vansinnigt flyktförsök som jag lyckades stoppa. Det är ju förstås självklart att du fortfarande har många saker kvar i huvudet. Så det är inte konstigt att du får egendomliga drömmar. Det var tur att det inte var verklighet, hur skulle vi kunna ta emot landshövdingen eller Mary Steenburgen när vi sitter här alldeles utpumpade efter en lång dags arbete efter en lång veckas flytt. Skönt Carl, nu tänker vi på något annat. Vi kanske ska duscha av oss arbetsveckan och gå och lägga oss. Det är nästan dags för det.

9

Jag behövde komma ut och träffa människor, jag saknade det vanliga lunket som finns i ett lönearbete, så som andra människor har. Det är ju det vi är inprogrammerade för sedan hundra år tillbaka. Tiden på gymnasiet i Sollentuna började skimra i lite ljusare färger – och jag saknade historieämnet. Det har så många aspekter och det är fascinerande att observera hur enbart dagsformen kan avgöra från vilken vinkel man vill se en händelse. Jag saknade det.

Axevalla folkhögskola ligger närmast till, kanske de behövde ha tillgång till en vikarie som kunde rycka in med kort varsel? Jag tog min cykel och for dit den första dag som vädret tillät och blev överraskande väl emottagen. De behövde verkligen en som mig i det som rektorn kallade

sjukvikariat eller vid andra egendomliga tillfälligheter som kunde uppstå. Jag hade övertygat honom om att jag kunde hoppa in i de flesta ämnen – nå, fysik och kemi undantaget. Finska fick jag också medge som undantag, tydligen var skolan ägd av finska föreningar.

Det skulle inte bli något stort åtagande men det passade ju bra eftersom pensionatet ändå var det viktigaste för Sara och mig. Rektorn bläddrade bland papperna på skrivbordet och fann en tjänstledighetsansökan i företagsekonomi som skulle gälla fram till terminsslut, Jag tycker att företagsekonomi är roligt. Jag brukade reta människor med att gilla bokföring. Den dubbla italienska bokföringen konstruerades i fjortonhundratalets Venedig och är en av våra stora uppfinningar. Ord som tratta och endossent manar omedelbart fram bilder av förtroende, utbyte och makt. Ämnet är mättat av samhällsförståelse om man så vill och det kanske man vill på en folkhögskola?

Kanske skulle mina vikariat också leda till att jag lärde känna några kollegor som vänner? Det fanns annars en viss risk att för mig att bli isolerad i vårt lilla paradis där hemma. På ett pensionat träffar man visserligen mängder av människor, så är det, men oftast folk från andra delar av

världen. En skola tillhör bygemenskapen, det var nog viktigt tänkte jag.

Men en sak var viktig. Den här gången skulle jag inte locka mig till att skapa något nytt fantastiskt utbildningsprojekt och förstöra mitt liv, som det blev i historia på min gamla skola – jag slogs plötsligt av häpnad, det var ju för bara några månader sedan. Det kändes helt ofattbart.

Och – det slog mig med buller och bång, jag saktade ner farten på cykeln och började tänka. Båda mina tidigare arbeten hade kraschat på grund av min svaghet för kvinnor som jag kommit för nära. Det fick bara inte ske igen, jag får inte engagera mig för mycket i ämnet och jag får inte komma alltför nära kvinnor – och om jag skulle göra det, att absolut inte låta några känslor fästa inombords. Det var ett orosmoln att inte vara säker på vad som tänds och släcks i mitt inre? Jag känner inte mig själv, helt enkelt. Jag måste hålla fast vid Sara.

Den person som kom mig till mötes på första arbetsdagen var förstås en mycket vacker kvinna i min egen ålder, så jag fick omedelbart en klump i magen. Det här är

dåligt, tänkte jag direkt och blev presenterad för Lena, till råga på allt samma namn som i hemstadskatastrofen. Lena på folkhögskolan var sekreterare på rektorsexpeditionen och visste att jag skulle få ta hand om ekonomiämnet för en avgångsklass på allmän linje. Hon förhörde sig om mitt personnummer, kontonummer med mera och efter en kort stund med kaffe tillsammans gick vi iväg till den klass som jag skulle undervisa. De såg snälla ut, jag tackade Lena för det vänliga bemötandet och kaffet för att sedan följa med klassen in i en lektionssal som visade tydliga spår av sin tillkomst. Byggnaden var ett barn av platsens historia, ett arv från militärens härjningar alltsedan Karl XI:s tid eller kanske ännu längre tillbaka. Det där vill jag gärna veta mer om, när jag får tid.

Klassen verkade vara bra att ha att göra med men jag visste så lite om hur man gör på en folkhögskola. Därför blev det automatiskt mitt vanliga sätt från gymnasiet och med min eget konstruerade schema med tre linjer, produktion, bokföring och resultatanalys.

Företagsekonomi är ganska lätt att lära ut. På min förra skola gjorde jag klart ett utbildningsmaterial som var mycket överskådligt. Nästan alla människor har varit i

kontakt med ganska många delar av dess substans. Om man jämför med samhällskunskap kan man tro att alla borde kunna allt om samhället eftersom man bor där i alla sina dagar. Men ett samhälle visar sig oftast inte, det är för vanligt. Det är bara den osynliga bakgrunden som alla andra företeelser kontrasterar mot. Företagsekonomi är däremot lätt, det handlar om pengar och därmed är det automatiskt intressant. Grejen är bara att få struktur på det och det är också lätt efter det att man har tvingats acceptera den viktigaste faktorn – att det alltid handlar om ägarperspektivet. De anställdas existens berörs bara som den kostnad de alstrar genom att arbeta där. Ägarna är subjektet som har en affärsidé och bildar ett företag. Därefter delar kunskapsområdet upp sig på de tre olika linjerna och på varje finns detaljer som man ska plugga in i huvudet. Den första lektionen använde jag för att visa en sådan översikt och jag hoppas att det var glasklart och intressant för eleverna.

Jag cyklade hem, jag längtade efter att få återse Sara och jag tänkte inte en tanke på någon rektorssekreterare. Det kändes skönt.

På kvällen blev jag däremot rädd. Jag var ju inte riktigt säker på mig själv om hur mitt inre förhöll sig till kvinnor. Två gånger hade det gått åt helvete för mig i mitt förhållande till dem. Då bortsåg jag ändå från att jag redan från första början hade gift mig med fel person, som för övrigt också hade gift sig med fel person. Jag började tänka.

Redan ett år efter att jag hade gift mig började jag snegla på en arbetskamrat i min hemstad. Det höll på att gå på tok på ganska kort tid men jag räddades av att hon, som alltså också hette Lena gifte sig med en militär och flyttade iväg 100 mil bort. När hon sedan efter många år flyttade tillbaka och återtog sitt lärarjobb på skolan flög vi ihop som vi vore magneter. Det sa bara pang och detta trots att hon fortfarande var gift. Lärarkåren gjorde uppror och rektorn slängde ut mig.

I Sollentuna gick det också på tok men då gjorde jag ändå tappert motstånd så utförsbacken som jag till slut hamnade i sluttade inte så kraftigt - men för varje dag gick det långsamt utför i alla fall, tills jag alltså gav upp, förklarade min kärlek och förlorade allt. Själva fallet skedde ju alltså för bara några månader sedan och jag

grubblade över om jag har lärt mig något av mina misstag. Jag läste en gång i någon tidskrift en kvinna säga att det inte alls är svårt att fånga en karl, det är bara att visa honom lite uppmärksamhet. Mm, det stämde på mig och fiaskot i Sollentuna. Elise visade sin uppmärksamhet på mitt historieprojekt som skulle använda sig av datorer. Jag blev smickrad över hennes intresse, vi kom varandra närmare i arbetet, jag började ana – helt felaktigt visade det sig – att hon nog var kär i mig, trots den stora åldersskillnaden. Tydligen finns det en mekanism i hjärnan hos vissa människor som plötsligt kan få för sig att tolka det allra minsta tecken som kärlek från någon i sin omgivning. Jag tror att jag kan tänkas ha en dragning åt den psykologiska effekten men jag tror inte att den är särskilt stark tänker jag lugnande.

Så plötsligt kom jag på en annan farlig mekanism. Den har jag lärt mig av en golfspelare. Han påstod att det fanns sådana spelare som fruktade hindren på golfbanan och därför ofta fick sina bollar att hamna där. Smartare golfspelare såg bara hålet med vimpeln dit bollen skulle och slutsatsen var enkel, man kommer fram dit man ska om man inte fäster sig vid problemen.

Om jag alltså börjar tänka att rektorns sekreterare Lena helst inte ska vara på plats när jag kommer nästa gång då är risken stor att hon blir en fara och att mitt svajiga inre får mig att förlora och det får inte ske!

Kanske jag överdriver den här risken? Jag fantiserar en fara bara av den anledningen att jag nyss hade genomlidit ett drama. Jag la mig tätt intill Sara, som sov som en stock och jag tänkte att hon är den som jag behöver, ingen annan. Jag har det obeskrivligt bra, det räcker. Mitt nuvarande liv med Sara tänker jag inte slarva bort.

10

Jag vaknade vid gott mod och gick som vanligt upp ganska tidigt. Jag ville så gärna gå ut till stallet och släppa ut Rimbo och ankorna. De stod och väntade på mig, jag undrade häpet över hur länge de kan tänkas ha väntat tålmodigt. Timjan följer alltid med mig, jag tror att han uppfattar det som att vi är arbetskamrater och att han har lika stort ansvar i detta som jag har. Han och jag har kommit mycket nära varandra.

Därefter går jag in och gör i ordning frukost till Sara och mig.

Idag var det dags att börja planera på allvar, sätta upp tidsschema, skissa på de olika rummens funktioner,

ordningsföljden mellan de olika momenten och arbetsfördelningen. Jag tyckte det var spännande. Skulle vi ha en samsyn, tänk om vi blev osams? Jag tänkte på risken att glida ifrån varandra och jag tänkte på Lena, rektorns sekreterare och den risk som fanns där. Plötsligt blev jag orolig.

Sara satte igång vårt arbete . Hon föreslog en tidsplan och en prioriteringslista och detta i fint samarbete med mig. Vi förstod varandra och jag började tona ner min rädsla.

Vårt mål var att öppna vår rörelse som en bed and breakfast med två övernattningsrum och det skulle helst ske på sensommaren eller tidig höst. Därefter börjar det riktigt roliga, att utveckla vår verksamhet i alla fantasifulla riktningar som vi gärna ville prata om med en gång men vi kom överens om att lägga band på oss. Vi får roa oss med att ha en sorts opraktisk förslagslåda där vi får tänka vildsinta tankar men som inte får störa oss förrän det var dags.

Bra start, tyckte jag.

Nästa steg blev att göra en lista på arbeten som omedelbart måste påbörjas. Vi hade redan valt ut vilka två rum vi ska börja med, att åtgärda entréplan och en salong –

och att vi måste dra oss tillbaka med våra saker till en egen privatvåning. Allt detta ska naturligtvis våra kunniga hantverkare göra åt oss – att vi själva skulle kunna göra någon väsentlig nytta, utom i vår privatvåning, slog vi bort som dåraktigheter. Vi måste redan från början se till att slutresultatet ska vara ett vackert pensionat och då måste varje steg dit vara av den sorten. Vårt första steg blev alltså att bestämma hur ett vackert pensionat ska se ut. Vi gick runt i huset, från rum till rum och fantiserade, skissade och preliminärbestämde sedan kommer snickare hit och då finns bara tid för detaljändringar.

Vi upptäckte att den bästa arbetsplatsen för den här delen av arbetet var att ligga på sängen och låta tankarna studsa. Vi hade också några broschyrer från svenska och utländska hotell och pensionat att titta i. Sara hade en del bestämda åsikter alltmedan jag koncentrerade mig på att lyssna och komma med inpass. Det var ju, trots allt, hennes pensionat till hundra procent. Att min roll egentligen skulle ligga nära nollnivån tänkte dock ingen av oss på. Det var bara rätt och slätt roligt.

Är det bara jag som ska bestämma?, frågade Sara mig morgonen därpå, kanske med en viss besvikelse i rösten.

Jag tror att det är bäst, svarade jag, fast jag är med hela tiden och lämnar förslag, pratar förståndigt, kommer med infall och busaktiga idéer. Jag kommer vara delaktig i varje detalj – utom i den där allra sista biten, beslutet, det är ditt och jag kommer alltid att stötta det som du finner vara bäst. Jag älskar ju dej.

Sara tittade på mig en stund sedan nickade hon försiktigt och log. Det verkar som hon förstod och höll med.

Vet du vad, fortsatte jag - precis när vi vaknar verkar det som om vi skulle kunna ha ett enkelt kort morgonmöte. Vi kan diskutera och vi kan bestämma. Jag tror att det kan vara rätt modell för oss att arbeta. Vi kommer bergis ha massor att göra varje dag, vi ska ta hand om djur, vi ska ta hand om gäster och vi ska ta hand om oss själva. Om vi ska hinna med allt det här så blir det nog långa dagar – men en sak är bra, vi har inte så lång resväg till jobbet. Inte ens en millimeter. När vi slår upp våra ögon kan vi ha vårt morgonmöte direkt - och prata om vad vi ska göra. Jag tror att det är smart, på morgnarna är jag oftast på ett milt humör. Jag tror att det behövs milda humör. Jag kysste henne och hon kysste mig tillbaka. Precis så som

morgonmöten ska komma att vara på en arbetsdag som just ska börja.

11

Sara stod vid fönstret och tittade ut. Det är någonting med Timjan, han försvinner då och då, tror du att han inte trivs här, han kanske hade det bättre i Bålsta?

Allt är ju nytt för honom, ska vi ta en timmes promenad i byn och leta efter honom?

Det kan vara så, kom vi går ut, kanske får vi reda på något.

Det var ganska fint väder så en promenad en vårdag blev också ett litet vilsamt avbrott från pensionatet. Det hade ju upptagit alla våra tankar ganska många dar i sträck,

fast vi med en gång kände av det dåliga samvetet av att smita från jobbet. Vilken egendomlig känsla. Vi småpratade lite grann om byn och vädret, just för att vi båda ville ha bort känslan av att vara ute på olovligheter. Timjans beteende var också ett orosmoment.

Vad är det där egentligen för ett hus? Sara stannade upp oss och pekade mot ett falurött hus som låg en bit in i en trädgård, vars ena sida vette ner mot en liten å som rinner ut från en konstgjorda sjö. Den grävdes en gång på 1200-talet av flitiga munkar.

Åh, jag har hört att det är Erikssons sommarstuga. Dom hade den som sommarnöje för att komma bort från pensionatet efter det att dom upphörde med det. Jag har hört att dom också ville sälja stugan men att dom inte har hittat någon spekulant än.

Kom Carl, så går vi in och tittar. Nej, jag menar inte in i huset utan på tomten bara. Jag tycker att det ser lite murrigt ut men där nere mot ån ser det ju ganska fint ut.

Vi gick in genom grinden och över en ganska illa skött gräsyta. Marken sluttade lite lätt ner mot ån som utgjorde tomtgräns, där fanns också ett rester av ett högväxt parti av kaveldun. Jag tror att med lite mera skötsel skulle tomten se

betydligt mera attraktiv ut än som det var nu. Jag lät blicken glida en bit nedströms och där plötsligt såg jag Timjan. Han tittade frågande på mig. Jag blev lite överraskad för han såg inte så jätteglad ut som jag hade förväntat mig. Jag trodde att han skulle komma rusande men det var snarare en lite frågande blick jag fick. Jag ropade på honom och då kom han lunkande i lagom bestämd takt. Det var allt. Sara blev väldigt förvånad över hans sätt. Vad är det med honom? frågade hon lite obestämt.

Jag ställde mig själv samma fråga. Det är något som är underligt men det blev ändå ganska normalt efter ett tag. Timjans svans började vifta på vanligt sätt och när vi bestämde att vi skulle gå hem till pensionatet följde han glatt med.

Saras avslutande ord om den här gåtan lugnade mig dock inte alls. Hon sa att om det är så att det är hit Timjan brukar gå när han plötsligt är borta från oss då kanske det är någonting här som förbinder honom med platsen. Undrar vad det kan vara?

Jag kände en kyla som kom liksom inifrån. Kan det vara jag som är förbindelsen med den här platsen för Timjan? Jag förstår inte hur jag kunde få en sådan tanke men den

kom och den bet sig fast. Jag blev inte av med den just av den anledningen att jag kände att det var rätt. Det är jag som är förbindelselänken och jag ville inte veta något mer om det.

12

Det kändes stort men samtidigt också konstigt att släppa in en hantverkare i huset. Nu sätter det alltså igång, den stora förvandlingen.

Sara hade tidigare i år hittat Håkans Bygg AB och det var alltså Håkan själv, en äldre och stabil man, som dök upp på överenskommen dag och tid. Jag tror inte att det hör till vanligheterna i branschen att det händer. Jag tänkte att denne man, Håkan och hans firma kanske man vågar lita på. Firman hade ett gott renommé i trakten och det första

intrycket hade varit positivt, han hade dessutom fixat stallplatserna i vintras.

Han hade ett intressant krav. Vi måste förstå att när hans viktigaste kund behövde hjälp kom vi i andra hand. Det fanns en osäkerhet där men vi accepterade det. Därtill var vi nödda och tvungna, alla snickare i trakten hade full sysselsättning nu.

Det enda som återstod var hans besiktning av arbetsmängden och det var därför han var här. Vi visste att han inte skulle få några problem att hinna med jobbet och vi kände oss avslappnade. Vår förhoppning var bara att han själv trodde på tidsplanen. Den största arbetsinsatsen skulle gå till att genomföra hygiendelen. Det går inte längre att ha en gemensam sådan ute i korridoren. Det gick på 1950-talet men vi måste få in det i varje rum. Det skulle alltså krympa ner själva rummet men Sara försäkrade att hon visste att alla gäster skulle uppfatta våra rum som mysiga och skulle komma att älskas av alla. Jag är säker på att Sara hade sett detta redan innan köpet och förstått hur det skulle lösas, annars hade hon inte slagit till. Hon hade en vision redan från första början, nu skulle den bara omvandlas till verklighet och i detta var hon säkerheten själv. Jag tror att

Håkan var mycket nöjd med henne som uppdragsgivare. Jag hade nog varit dess motsats. Den insikten gjorde mig ganska tystlåten i förhållande till Håkans Bygg.

Vi skildes åt med gott mod. Sara och jag var helt utpumpade och la oss på hallgolvet i total kraftlöshet efter det att Håkan just hade gått iväg till firmabilen som om ingenting ovanligt eller dramatiskt hade skett – och i hans värld var ju detta förstås som vilket jobb som helst, inte ens särskilt stort eller omfattande i hans värld och det var det säkert inte heller.

13

Onsdag, arbetsdag för mig som lärare i företagsekonomi, Lena mötte mig redan vid cykelstället på den grusade planen. Glädjestrålande, som om hon hade stått och väntat. Hon tog mig till och med under armen när vi gick upp för de få trappstegen upp till skolans ytterdörr. Hon berättade att under tisdagen hade det blivit klart att lärarna skulle genomföra ett antal dagar och en helg med att ha ett arbetsmöte på Gotland i stället för det sedvanliga betygs- och arbetsmötet på hemmaplan.

Jag brast ut i häpnad och stor förtjusning, det skulle bli så roligt, så roligt, höll jag med henne om och jag fick en kram innan vi skildes åt eftersom hon också hade sagt att rektorn ville tala med mig innan jag började min lektion. Jäklar, tänkte jag, där rök den bästa stunden på dagen, den att i lugn och ro sitta ner en stund med en kopp kaffe – och liksom samla ihop sig inför kommande lektion. Nåja, det får väl bli så då tänkte jag och vandrade iväg till Birger, skolans rektor, en i huvudsak snäll man, alltid klädd i fluga under hakan i stället för slips, en kulturman.

Hej Carl, utbrast han när han såg vem han hade ropat in till sin expedition, det var roligt att se dej. Slå dej ner en kort sekund så får jag avsluta det jag håller på med.

Det gick en minut sedan blickade han upp mot mig igen.

Då, så, Carl, ska vi prata allvar. Jag har hört att du håller på att renovera ett litet pensionat här utmed vägen mellan Varnhem och Axvall, jag hoppas att det går bra? Jodå, hann jag svara innan han fortsatte: för är det något som behövs här under sommarhalvåret så är det övernattningsplatser, sådant skapar omsättning för vårt blygsamma näringsliv. Vår bygd börjar ju så sakteliga bli en turistmagnet. När blir ni klara för invigning?

Han pladdrade på och minuterna gick, min lektion skulle snart börja men jag hade ingen lust att bryskt få honom att börja prata om vad han hade kallat in mig för. Till slut upptäckte han det själv. Jo, du förstår Carl, vi behöver dej här på skolan, du har hunnit bli populär både hos våra studerande och hos dina kollegor. Jag hoppas att du har möjlighet att hjälpa oss även nästa termin... har du det? Redan nu, som en förhandlingsöppning, törs jag locka med en något förhöjd lön.

Oj, det var en bra start på dagen både tänkte jag och sa. Uppdraget som jag har här passar bra in i mitt arbete på pensionatet, så … javisst, jag kan tacka Ja redan nu på stående fot.

Birger såg lugnad ut, tydligen hade hans inledande pladder varit ett sätt för honom att minska sin oro. Vi fann plötsligt ett förtroende oss emellan, det var en konstig känsla för något sådant hade jag inte upplevt gentemot en överordnad tidigare i mitt liv.

Bra, Carl, jag ska be Lena skriva ut ett anställningskontrakt som du får dagen på dej att skriva under. Jag vore tacksam om du kunde lämna det till mej eller Lena innan dagen är slut.

Och så var det en sak till. Skolan får lite pengar över i år så jag bjöd in alla lärare igår till en betygskonferens på Gotland. Jag hoppas att du kan slå dej fri från pensionatsjobbet ett par dagar. Vi åker på torsdagen den 18 maj och kommer hem igen på måndagen. Vad tror du, har du tid och möjlighet att följa med? Det skulle jag gilla, Carl.

Javisst, jag är överförtjust, tack. Det har varit en omtumlande tid bara på de få veckorna som jag har fått jobba här, så, javisst, tack så mycket. Det tycker jag ska bli jätteroligt. Fast oj, jag tittade på klockan, nu måste jag kila till lektionen.

Vi skildes åt, jag halvsprang till klassrummet, upplevde en svag känsla av upprymdhet hos eleverna som hade smittats av det underbara vårvädret och jag avslutade dagen med att lämna in ett undertecknat exemplar av anställningskontrakt till Lena innan jag satte mig på cykeln och började cykla hem. Jag hade inte för en enda sekund några planer på att följa med till Gotland.

Jag berättade för Sara om att min anställning skulle fortsätta nästa termin men jag sa inte ett ord om

Gotlandsresan. Jag skulle ju ändå inte följa med på den och hur jag skulle slingra mig ur den uppkomna knipan fick jag fundera på. Då kändes det bäst ett få vara själv om att tänka ut hur det skulle gå till. Egentligen fanns väl bara ett alternativ, jag får bli sjuk i något influensaliknande. Det är något som jag känner till ganska väl. Varje vår, i min ungdom, drabbades jag av hög feber, hosta och ömhet i kroppen. Jag höll problemen i schack genom att äta några tabletter febernedsättande varje dag men tillfrisknandet kunde ibland vara ganska långdraget.

Nå, detta var min plan men under veckorna som gick låtsades jag ganska väl med att delta i glädjen och spänningen att få vara tillsammans med arbetskamrater på ett nytt och intressant sätt. Lena påminde mig ganska ofta om hur roligt, trevligt och spännande det kunde bli – och jag log och höll med.

14

Följande dags morgonmöte började med att Sara strök mig över pannan så att jag vaknade. Sedan fick jag en kyss på vardera ögonlock.

Du Carl, sa hon, nu vet jag hur vi ska fortsätta efter att snickarna blir klara med de två små rummen på bottenplan. Vi får prata med Håkan när väggarna till hygienrummet är helt klara, Så idag ska vi kanske fundera på tapeter och färgsättning. Om någon vecka får vi kasta oss över detaljerna kring foajén och köksdelens första etapp. Och nu måste vi absolut bestämma i vilka rum vi ska bosätta oss.

Det går ju inte i längden att vi breder ut oss så här som om hela andravåningen är våran.

Jodå, jag hade hört allt vad hon sagt trots att jag vaknade precis i samma stund som hon började prata. Vår idé om ett trivsamt morgonmöte fungerade. Jag höll också med om vad hon sa. Det hade varit konstigare om vi hade en annan turordning på upprustningen.

Sara fortsatte, igår läste jag en artikel om filosofen Abélard och hans älskade Heloïse, det var så synd om dom. Vet du något om deras liv, var de ett vackert kärlekspar?

Oj, vilken fråga, hör det till morgonmötet?

Javisst, svarade Sara, det handlar om jämlikhet och om man är subjekt och objekt, eller hur...?

Jag fick fundera en stund på hur jag skulle svara men sedan nämnde jag att de inte var särskilt jämlika och att de nog inte heller var ett så där väldans lyckligt kärlekspar. Jag tror inte att Abélard var särskilt kär i Heloïse mer än de första månaderna när de träffades i hennes fars hem för studier. När sakerna sedan började trassla till sig såg Abélard till att få vara den han egentligen var, en av studenterna hyllad filosof på Parisuniversitetet.

Jag nämnde det för Sara. Kärlekslivet dom emellan var inte så fantastiskt som senare tiders författare försökte göra det till men jag vill läsa artikeln som du har innan jag säger för mycket. Det finns så många aspekter och synvinklar på den där händelsen.

Jag tycker att vi ska hålla fast vid vad vi bestämde igår, sa jag därför. Vårt förhållande ska nog helst vara det omvända mot Abélards och Heloïses, du är och ska förbli det styrande subjektet men jag ska inte vara objekt. Snarare ser jag mej som en engagerad medresenär på den här färden, åtminstone så här i början.

Det är bra, sa Sara, är morgonmötet över nu, tycker du?

Vi log mot varandra och la märke till att det var dags att stiga upp. På vårt jämlika sätt gjorde Sara frukost åt oss och jag gick ut i stallet och hjälpte Rimbo och ankorna igång. Det såg ut att bli en vacker vårdag.

Medan jag jobbade i stallet med att stjälpa upp mat till alla funderade jag på vad jämlikhet i vårt fall betyder egentligen. Minimum måste väl vara frånvaron av utnyttjande. Jag kände mig inte utnyttjad. I vårt fall var jämlikhet bara teori, vi hade mat och husrum och utöver det hade vi så vi klarade oss. Jag hade bara ett enda behov och

det var att få vårt arbete att fungera, att planerna förverkligades, sedan hade jag inte fantasi nog för att fundera ut vad jag i övrigt behövde. Så, nej, jag kände mig inte utnyttjad, jag kände mig fånigt lycklig. Sara hade ett enormt kapital att tillgå, ekonomiskt finns det inte en chans att hon skulle känna sig ekonomiskt underlägsen som annars hade varit de flesta kvinnors lott.

Men alla människor har drömmar. Handlar jämlikhet om det ska finnas lika chanser att få sina drömmar förverkligade även i ett parförhållande? Min dröm var enkel - att få vara här hos Sara och få må bra. Sedan tittade jag på Rimbo, som då påminde mig om att jag hade pratat om kunna köpa en vagn att spänna för honom. En vacker gigg med sufflett att färdas i på landsvägarna i Valle härad.

När morgonjobbet i stallet var klart i sin första omgång - gödselhanteringen skjuter jag på till senare tillfälle - gick jag de underbara stegen tillbaka till frukostbordet. Frukost är dagens höjdpunkt för mig, så har det alltid varit. Sara gör en god frukost och äggen från ankorna är mycket goda.

En vårdag i april när den första riktiga vårvärmen överraskade alla med sin ankomst gick jag tillbaka från

stallet till frukostbordet med några blad spansk körvel, som just hade tittat upp ur jorden. En solig morgon i april och körvel på frukostbrödet är svåröverträffad händelse på våren.

Men idag överträffades det ändå och det på ett överdådigt sätt. Sara hade som vanligt gjort frukost men nu stod hon vid kaffepannan och tog emot mig i en vacker sommarklänning. Hon var så vacker att jag vinglade till så att hon föll i ett milt skratt. Idag tänkte jag att vi skulle äta frukost i trädgården, sa hon och log av lycka över att ha tumlat om mig så tydligt. Vad du är vacker Sara, jag tog med mej några blad spansk körvel att ha till brödet, lyckades jag säga innan jag gick fram till henne och tog henne i min famn. Jag kände hennes kropp genom klänningstyget och kände mig som den lyckligaste människa på jorden.

En vårdag i en trädgård ute på landet, tillsammans med sin vackra flickvän och att äta frukost när fåglarna sjunger i kastanjen ute vid vägen är en finstämd upplevelse. Jag sa till Sara att så här fantastiskt kan man inte ha det på något annat ställe i världen, inte på Österlen, inte i Ligurien, inte i

Toscana eller Provence, ej heller i Bretagne – bara här tillsammans med dej.

Vi har det bra Carl, tänk vad allt har förändrats för oss båda på bara tre månader sedan jag shanghajade dej. Om jag tänker efter så vet jag inte riktigt hur jag tänkte när jag köpte det här stället. Hur skulle jag ha klarat allt det här utan att du varit här. Fast förstås, jag visste att jag skulle klarat det men inte med den gränslösa glädje som det är med dej.

Jag har mina djur, dom skänker glädje, kanske jag skulle ha ätit frukost i hagen tillsammans med Rimbo, Mina, Dina, Sina och Timjan, det hade också gått bra, jag hade haft det fint, jag visste det och jag har ju dom men jag jag har ju också dej Carl. Det gör det så underbart.

Vad tror du, Sara, vi kanske skulle kunna ha en fikarast någon gång tillsammans med djuren? Jag tror att det skulle vara roligt.

Eller kanske en vickning en eftermiddag på en filt med paj och en flaska vin, utbrast hon med ett skratt.

Det var en härlig morgon, Timjan kom strosande från hagen och slog sig ner vid vårat trädgårdsbord, vi såg cyklister som kom trampande på vägen utanför grinden och

en och annan bil men det förtog inte känslan av en helig stund.

Medan jag kliade Timjan bakom öronen sa jag till Sara att vi kanske skulle kunna åka och hälsa på i kyrkan. Nu när vi bor i en så fin trakt så bör vi väl också värna om byns historia och ställning …

Fast vi är ju inte särskilt religiösa eller kristna någon av oss, invände Sara …

Det är vi inte, men kyrkan finns ju här och skapar byns stämning, kyrkoherden kanske är en trevlig person och vi bor ju här, eller vad tror och tänker du?

Jag tror ju inte men det är klart att jag tänker att du nog har rätt. Byns historia kretsar kring klosterkyrkan och du som är historiker...

Nå, historiker är jag inte men historielärare är jag

… och du som är historielärare och jag som är historielärarens hustru ska förstås vara på plats i byn.

Förresten, fortsatte hon, ska vi ha någon sorts invigning nästa vår när vi är klara med hela renoveringen?

Hur har man en invigning? Det enda jag kommer att tänka på är ballonger.

Jag tror mera på att ha ett sorts gästabud för dom som vi har haft kontakt med. Vilka det än är så är det väl också för att berätta att vi finns – och inte bara det utan dessutom att Varnhem och Skara har oss. Visst har väl vi en betydelse för byn och för stan? Då bjuder vi in kyrkoherden, biskopen och kommunstyrelsen.

Kommunstyrelsen och biskopen, oj, tror du att de är intresserade?

Om vi hämtar dem med häst och vagn kommer de säkert. Fast vi har ingen vagn … än.

Jag har en liten dröm om det, jag skulle så gärna vilja ha en vagn att spänna för Rimbo. Kanske vi skulle kunna ha en sådan? Undrar hur mycket de kostar och om priset är överkomligt kanske vi kan satsa på en vagn för större sällskap också?

Det är så roligt med oss, Carl, vi drömmer på samma sätt.

15

En dag ringde Bucki, nej hon heter inte så och jag tycker att det låter som ett hundnamn. Jag försöker att tränga bort den tanken men det går inte – kanske på sikt, om några månader kanske. Bucki äger det äldsta och finaste pensionatet här i byn och hon har sagt till oss att hon inte uppfattar oss som några svåra konkurrenter. Det behövs fler övernattningsställen, det är hennes uppfattning.

Hej det är Bucki, din vackra konkurrent här i byn. Jag skulle vilja be dej om hjälp hörde jag en smeksam röst som sa. Vi har ett bröllop här i byn om en vecka och gästerna som kommer är lite för många för oss, så jag tänkte att för

byns bästa – vi vill ju inte att ett ståtligt bröllop ska förläggas på ett ovärdigt ställe – måste vi gå samman och lösa det här. Hur går det för er Carl, har ni några rum klara för att ta emot gäster? Sara sa en gång till mej att ni har två rum på gång, är det så …. skulle ni kunna ta hand om två par nästa veckoslut? Sara trodde då att det skulle gå bra.

Javisst, det var ju en drömstart, eller rättare sagt, något mer prosaiskt, en generalrepetition inför säsongen och inför hela vår framtid som pensionatsägare, så jag sa till Bucki att det är klart. Du kan boka in två par hos oss.

Jag kände mig löjlig när jag la på luren. Här står jag och bestämmer och planerar som om jag vore en pensionatsägare men det är jag ju inte. Jag är bara ett bihang som kanske behövs för att avlasta Sara när det kan uppstå tillfälliga problem eller i grunden kanske för att vara städare och springschas. Jag begriper inte vad jag gör här.

Sara kände av oron, hon har ett sjätte sinne. Vad är det Carl? Du ser så spänd ut.

Jag tänker och jag tänker men tankarna går bara runt, runt. Vad tillför jag här egentligen? Du är nedlusad av pengar och kan göra precis vad du vill, du säger att det inte

är så men tankarna kommer över mej gång på gång på gång och jag blir inte kvitt dom.

Carl min vackra underbara Carl, jag ska berätta vad du gör här. Du är den stöttepelare som jag och det här stället behöver, utan dej skulle vi alla må dåligt, jag, Rimbo,, Ankorna, Timjan, ja hela pensionatet. Tror du inte på det när jag säger det?

Jag vet att du säger så men ibland har jag svårt att tro på det.

Men, du måste tro på det, Carl, dina svarta tankar är det enda problemet som vi har här, släng dom, släng dom långt, långt bort.

Men, pengar är faktiskt makt, hela vår civilisation, all juridik, alla känslor, allt utgår från pengar, jag känner så och jag tycker inte att jag förminskar mej när jag säger så för hela mitt väsen säger att det är så. Jag har en låtsasroll, vad du än säger .

Carl, nu är det allvar. Jag såg en gång en pjäs av Strindberg. Det handlade om en man som hade den fixa idén att parets barn inte var hans, att det var en annan man som hade varit framme. Det var nog innan man kunde bevisa något med ett blodprov. Hans fixa idé blev bara

större och större och till slut bröt hela deras kärlek sönder – bara för en stollig idé. Mannen kunde inte frigöra sej och två liv, eller tre, förstördes helt i onödan, som en tragedi. Jag tänker att man kan se Strindbergs pjäs som en sorts mönster som går igen i många situationer, som i våran. Din idé är farlig för oss båda. Jag blir rädd när du säger så för min kärlek till dej är gränslös och dina tvivel på vårt lika värde kan förstöra vår kärlek bara för en onödig idé.

Jag kan inte ge dej hälften av mina pengar, du kommer känna dej som offer för välgörenhet. Det vore lika larvigt att hitta på någon annan sorts kompensation. Vi måste bara göra det allra enklaste - att alltid känna att vi är gemensamma. Vi klarar oss inte utan varandra för så är det, som en sådan där medaljong där man har halva var. Det är vårt bevis och påminnelse om vårt tysta giftermål. Ingen av oss vill ju gifta sej men vi hör ihop - alltid. Carl, min älskade, vi kan väl sluta prata om pengar och makt, vi pratar om vår gemensamma makt för den har vi, det är den enda makt vi har. Mina pengar är ju bara arv. Jag är en enkel veterinär. Åååh Carl, jag bara önskar att jag ska ha turen att någon gång lyckas säga just de ord som gör att du förstår.

Jag strök henne stillsamt över hennes hår.

Jag ska tänka på den där medaljongen, vi behöver inte köpa någon sådan, det räcker med att vi tänker på den.

Tack, Carl, nu känner jag mej lugn

Jag är i grunden en mycket pessimistisk optimist. Pessimistisk på det sättet att jag är så väl bekant med Murphys lag. ”Om något kan gå åt helvete så gör det det”. Jag ska försöka lära mig något annat av Sara. Hon har full koll på vad som ska hända och då gör det det. Jag ställer alltså, ganska överraskande för mig själv, kaxigt den utmanande frågan till Murphy ”Vad kan gå fel? Platt intet!”

- - - - -

Vår snickare heter alltså Håkan och är en utomordentlig man med ett utomordentligt företag. Nu var han klar med de två rummen som vi hade kommit överens om, samtidigt som han ringde och berättade att han hade fått ett jobb på Kanarieöarna för sin huvuduppdragsgivare och att det är lite ovisst om han kan fortsätta hos oss som överenskommet. Det kändes som att Murphy knackade mig på huvudet och poängterade styrkan i hans lag. Två rum var

ju klara, färdigställda av Håkans Bygg AB och granskade av Sara, som också har gjort alla nödvändiga inköp och bestämt vårt arbetsschema. Vi skulle alltså klara av att ta emot våra första gäster. Men hur ska det gå sedan? Murphy satt bredvid mig och hånlog men Sara saknar helt den ödestron. Hon är imponerande och hon vet, utan minsta tvivel, att vi tillsammans kommer att klara av alla upptänkliga utmaningar utan att jag behöver oroa mig för allting. Det kan nog ta något år, gissar jag och ger Murphy en ilsken blick och han förstår att i Sara har han fått sin överman.

16

Efter tre dagars arbete med gäster i huset kände jag mig ganska utpumpad efter det att de hade åkt. Jag gick utomhus i trädgården och började titta efter Sara och upptäckte att hon stod och pratade med Rimbo ute i hagen. De hade ankorna och Timjan runt sig och det såg ut som de pratade med varandra på en gemensamhetsstund på dagis.

Vi pratar med varandra berättade Sara, djuren ville veta vilka det var som har varit här och om dom har åkt eller om dom kommer tillbaka. Dom är lite grann som du, dom var ovana och visste inte hur dom skulle uppföra sej. Ja, dom är faktiskt precis som du för dom undrar om dom kan få en

drink – men det har jag sagt bestämt nej till. Sara skrattade gott och gjorde så att jag fick tillbaka min närvarokänsla. Det var skönt. Sara och djuren är en perfekt kombination och jag skulle kanske våga säga att också jag tillsammans med dem medverkar i den perfekta kombinationen.

Kom, Carl, vi går ut en bit i hagen och firar med en flaska champagne. Den har jag köpt för egna pengar så den behöver vi inte bokföra i företaget – champagnen blir godare på det sättet. Hon gick och hämtade vår utflyktskorg med filtar, glas, champagne och djurmat av olika slag. Vi var ett litet gäng på två människor, tre ankor, en häst och en hund som drog ut i försommarhagen på en liten fest för att vi varit så duktiga allihop.

Vi måste vara tillbaka klockan halv sex för då kommer Håkan på besök. Han vill prata om det tredje rummet som nu står på tur för att renoveras, berättade Sara medan vi skålade för våra första intjänade pengar och mer ska det bli. Bara på några veckor ska Håkan ställa i ordning ett dubbelrum och det är redan inbokade av gäster som har siktat in sig på besök på Skara Sommarland.

Tyvärr måste jag berätta att jag inte kan hjälpa er med det återstående rummet var Håkans korta besked en kvart efter att han hade anlänt till oss. Medan vi chockade tittade på hans uttryckslösa ansikte berättade han om sin resa till Kanarieöarna,

Min främsta, och nästan, enda kund är en byggfirma som arbetar över hela landet. Min uppdragsgivare är en av de mest kreativa byggnadsentreprenörer som finns i Sverige – och jag och min firma är en kugge i hans maskineri. Vid sidan om vårt arbete med honom kan vi ta ströjobb där vi får tillfälle men vi har aldrig vågat skriva kontrakt med någon, inte heller lovat något bestämt. Som ni vet gäller det även här mellan mej och er, eller hur?

Vi orkade inte svara, inte ens nicka, så han fortsatte.

Nu kallade han ner mej och mina anställda till Kanarieöarna där han sedan en tid äger mark och nu beordrade han byggstart för tre lyxvillor i bra och eftertraktat läge. Vi har inte en chans att komma med invändningar. Jag vet bara att jag skäms för att jag sätter er på pottkanten. Han slog ner blicken och tystnade och vi hade ingenting att säga. Allt blev bara så himla tyst, Vi tog i hand och avslutade vårt samarbete. Håkan vara bara

hemma i Sverige för att samla ihop det nödvändigaste. Han skulle antagligen vara borta i nära två år.

Vi gick tidigt i säng och innan vi somnade sa Sara att vi kommer nog på någon lösning.

17

Det var inte roligt längre, det var inte roligt att gå upp, det var inte roligt att se hur ledsen Sara tycktes vara och det var inte roligt att cykla till jobbet. Jag tittade i telefonkatalogen efter byggfirmor och snickare och hann med att ringa till några stycken innan jag for iväg till skolan men alla var fullt upptagna med olika jobb ända fram till vintern så det såg helt hopplöst ut.

Min slutsats blev att vi får skjuta upp vår fullskaliga hotellstart i nästan ett år och under tiden snegla lite oroligt på bokföringen för det kunde bli ett jobbigt år även om det inte förelåg någon risk för totalt sammanbrott. Sara och jag

fick helt enkelt härda ut tillsammans men min pessimistiska fråga var hur vi skulle klara av en sådan kris. Vi hade ju inte ens haft det allra minsta gräl, skulle vi få det på halsen nu? Hur tåliga är vi? Sara avskydde gräl som så lätt förstör livsglädjen och jag ville inte ha mer gräl i mitt liv. Jag hade haft mina.

Tror du att vi klarar det här? frågade jag Sara senare på dagen när vi hade pratat fram och tillbaka. Jodå, hon var tvärsäker. En sådan kärlek som vi känner går aldrig sönder sa hon på fullt allvar. Jag häpnade, en sådan trosvisshet hade jag aldrig stött på någonstans i mitt liv. Jag vet, av erfarenhet, att saker som man säger och tror på så lätt kan smulas sönder. Jag kände mig stående vid ett stup med bara en naiv tro på Sara, själv var jag alls inte säker. Tidens gång förändrar förutsättningarna och det som tidigare var självklart gick inte ens att förstå hur det var tänkt.

Då gör vi det, sa jag – alltså, klarar det tillsammans. Vad ska vi göra under tiden?

Vi får älska, så enkelt är det. Vi har fått ett extra semesterår och då ska vi utnyttja det. Jag ska lära dej rida västernridning på Rimbo. Vi kommer på många goda idéer om hur vi ska utveckla vårt pensionat, Vi får leta efter en

byggfirma som vi skriver kontrakt med nu till hösten och sedan är vi igång igen. Det här fixar vi Carl. Vi kan börja med att älska, kom nu!

Veckan som följde blev jobbig för den oroliga själ som bor i mig. Sara var aningen tillknäppt men i förhållandet till mig var hon som vanligt, omtänksam, sällskaplig, vänlig, kärleksfull. Jag förstår mig inte på detta lugn som hon utstrålar, jag är ju själva motsatsen. Hur kan hon vara så samlad? Jag ansträngde mig för att undvika att tänka negativt och i stället försöka vara tacksam för hennes trygghet. Jag är verkligen det – men samtidigt grubblande. Jag är orolig för vad som kan hända när ingenting händer. Gång på gång ställer jag mig frågan hur vi ska klara av den här pärsen. Jag kan inte heller sitta helt handlingsförlamad, jag måste hitta en utväg. Någonstans borde det väl finnas en snickare men var? Jag fortsatte med min korkade jakt på byggare men det var helt meningslöst, utom det att för varje telefonsamtal jag ringde tänkte jag att nu vänder det, ständigt detta hopp. En del tips har jag fått in men ännu inte någon som jag kan nämna som namn till Sara. Det finns ingen som har tid.

Sara är på övervåningen och tittar på de rum som nu är närmast på tur, jag gissar att hon tänker igenom sina idéer ytterligare en gång nu när hon inte längre har Håkan att prata med. Vår gemensamma erfarenhet är ju att om man tänker igenom något igen hittar man, efter en tid, alltid bättre lösningar. Rummen skulle få en kraftig modernisering i och med att det blir hygienutrymmen enskilt i varje rum och det betyder att väggar måste flyttas, rör dras om och alternativ till vår planlösning kan vara möjlig om man tittar på den en gång till.

Carl, hör jag henne ropa från övervåningen. Det är några som kommer genom grinden. Du kan väl öppna för dom.

Javisst, ropade jag till svar. Jag går till ytterdörren och tittar ut genom fönstret som finns strax bredvid och jag ser en man och två kvinnor sakta komma gående längs gången. De har verkligen inte bråttom, de stannar var tredje meter ungefär och pekar på olika saker, vänder sig mot varandra och pratar och rör sig sakta vidare mot huset innan de plötsligt ser något nytt som måste pekas ut och diskuteras. Jag har inte längre den perfekta synen att jag känner igen

dem på långt håll men det löser sig väl snart. Det är dags att öppna ytterdörren och ropa till sig dem.

Carl! hör jag någon ropa och visst har jag hört den rösten förut någonstans. Är det här du gömmer dej din rackare? Han tar några snabba steg emot mig och då ser jag vem det är.

Holger! ropar jag tillbaka och ser att min exfru Eva har tagit med sig hela familjen och åkt hit. Jag försökte låta hjärtlig men innerst inne var jag osäker på om de kom som vänner eller om de tänkte kasta sig över mig och sticka in en kniv i buken. Jag såg dock ingen kniv i första ögonblicket så jag avstod från tanken att fly. Kvinnorna var lite på efterkälken men jag såg att de såg vänliga ut, rent av leende. Det var ett förvirrande ögonblick, vad vill dessa människor? hann jag känna.

Carl, det var roligt att träffa dej igen, min käre vän, förtydligade Holger när han kramade om mig på farstubron och Evas mamma Stina såg ännu hjärtligare ut nu. Bakom mig hörde jag att Sara kom neddansande i trappan från övervåningen. Hon skrattade välkomnande av någon anledning. Visste hon vilka det var som hade kommit? Jo,

Holger hade hon ju träffat när hon sålde en bit av Bålstafastigheten till Mälarbo AB, det är klart.

Det blev den mest kuriösa omfamningsrundan som jag någonsin varit med om. Till och med min exfru gav mig en hjärtlig omfamning med en puss på kinden. Detta var någonting som låg långt bortom min fattningsförmåga och någon förklaring fick jag inte under den första kvarten – för något måste det vara. Det här var ingen slump.

Och förklaringen kom kort efter att man hade hängt av sig ytterkläderna. Holger förstod att jag ville veta vad som hände så han tog snabbt till orda:

Sara, du som vet vad som händer kan väl ta med dej Stina och Eva på en rundvandring så tar jag med mej Carl till de sköna fåtöljerna här och har ett litet samtal.

Som du märker, Carl, finns det ingen som har några upprörda känslor mot dej. Du ser att vi tycker om dej, jag har också förstått vad du har varit med om och, efter att jag hade listat ut det så tog jag ett allvarligt samtal med min hustru och Eva. Vi lägger gammalt groll bakom oss, vi har anpassat oss till att du inte längre kan tillhöra vår familj och vi lever alla mycket prima liv.

De har alltså kommit för att ge mig en förlåtelse?

I tisdags ringde Sara till mej och erbjöd en affär. Som du vet har jag i mitt bolag köpt en stor bit mark från Sara och hennes syster. Resten av marken hyrdes ju ut till ridklubben, utom Kristis lilla bit där hon och hennes man numera bor. Sara hade tagit reda på att ridklubben inte har råd att vara kvar på en så stor bit mark när hyresavtalet ska omvandlas till köp så Sara har nu gett mej ett förslag att mitt bolag ska få köpa ytterligare en bit mark. Kommunen kommer köpa den bit som räcker för ridklubben och jag köper resten, bebygger och säljer med en enorm vinst. Stockholm behöver boende för sina inflyttande människor. Allt detta på ett viktigt villkor för mig, Carl, och det är därför vi är här – förutom att tillsammans med dej utbrista i en gemensam, ömsesidig förlåtelse … nej, fel ord, jag menar att vi ska utbrista i en gemensam och ömsesidig förståelse, det var det rätta ordet, tror jag. Sara satte upp villkoret att min firma ska komma hit på måndag och börja göra klart alla återstående rummen. Yepp, så har Sara och jag bestämt och jag har fått bråttom att sätta igång för när vi får äganderätten till Bålstamarken då måste vi vara där med hela vår kapacitet. Så här nere i Varnhem kommer vi få jobba så att det glöder i skruvdragarna. Du fick inte vara

med i beslutsrundan, det hade fördröjt processen i två dagar för dina ruelser och det har vi inte tid med. Ge mej nu ett glas whisky och ta dej själv ett. Jag tror att du behöver det, så ropar vi på tjejerna.

Det blev en känslosam eftermiddag och kväll, Eva och jag fick tid att prata igenom det som hade hänt och vi kunde berätta för varandra hur vi levde våra liv nu. Eva hade ganska snart funnit en man som vida överglänste mig på alla sätt och det gjorde mig jätteglad. Jag ändrade mycket snabbt uppfattning om Eva och fick en sorts känsla tillbaka som jag hade haft de stunder då jag allra först hade träffat henne och de stunder vi hade gemensamt under den första tiden. Hon var glad, det såg man så tydligt. Kvällen blev sedan mycket lyckad och som tur var hade vi två färdiga rum där de nu kunde få bo över helgen. Detta skulle bli en arbetshelg för Sara, Holger och mig. Vi skulle gå igenom vad som måste göras, när det skulle bli klart och samtidigt ge Holger ett underlag för beräkning av priset. Sara och han hade redan i telefon hunnit prata igenom alla detaljer kring hans köp av marken i Bålsta.

Sedan gick det fort, Holger styrde över ett sammansvetsat gäng av duktiga hantverkare. Vi kände att följande tisdag, den16 maj skulle bli en stor dag, nästan som när kungen kommer till Skaraborg. Vi skojade om att gå ut och titta längs vägen efter våra hjältar, Sankt Holger och hans följeslagare. Ännu roligare hade det varit om vi hade haft några små svenska flaggor att vinka med.

Vi fick tyvärr inte se dem. De åkte direkt till Buckis pensionat utan att passera oss. Vi hann bli lite oroliga över att inte Holger dök upp och hälsade på så vi ringde Bucki. Jodå, alla hade kommit och de skulle komma till oss dagen därpå men Holger hade avstått resan. Sara hade ju full koll på vad som skulle hända och Holger hade instruerat sin personal att de skulle följa hennes anvisningar. Det här var ett specialuppdrag för dem på sätt och vis men de var vana vid sådant på Holgers företag.

Det var för övrigt också den dagen som jag började känna av de första attackerna av mitt påhittade influensavirus och att jag som en följd av det kommer få hög feber på torsdagsmorgonen. Jag kommer tyvärr tvingas ringa till skolan och stöna fram att med nästan fyrtio graders feber är det omöjligt att följa med på skolans resa

till Gotland. Jag kommer beklaga mig så seriöst att jag framkallar sympati och deltagande hos skolans kanslist, Lena, som verkligen visste hur mycket jag har längtat efter resan och hur vi båda hade sett fram emot att få tillfälle att lära känna varandra på djupet.

I år kunde jag inte lida av den här speciella influensan mer än bara några dagar, sedan hade jag inte tid att ligga till sängs. Det skulle förstås vara nödvändigt fram till helgen eftersom byggarna som drällde omkring i huset inte fick se att jag var frisk som en nötkärna. De kunde ju råka försäga sig på kvällen på Buckis pensionat och därifrån kunde rykten sprida sig ända till folkhögskolans personal. Det vore olyckligt.

Så på torsdag morgon låg jag kvar i sängen och stönade att jag nog inte orkar gå upp alls. Sara förstod allvaret med en gång och sa att det är nog bäst att jag försöker somna om och kanske sova bort febern. Jag svarade att jag skulle försöka sova eller åtminstone ligga i halvdvala. Bra Carl, se till att bli frisk så tar jag hand om allting, svarade hon och gick. Jag hörde henne tydligt prata i telefon och med förvåning höra henne säga till någon att han sover

fortfarande och jag vill inte väcka honom för han har alldeles tydligt hög feber, nästan upp mot fyrtio grader … så idag kommer han inte till skolan … oj, vadå …. nej, nej någon resa till Gotland kan det inte bli frågan om. Det kan jag säga med största säkerhet. Det här kommer ta några dagar innan han kan stå på benen …. ja, det var snällt, det ska jag framföra när han har vaknat … och ha det så trevligt på Gotland, jag är säker på att han är ledsen över att inte kunna vara med. Hej då … tack det samma...

Sara kom in i sovrummet och log hjärtligt. Det är nog bäst Carl att du håller dej hemma och inomhus några dagar. En sådan här låtsassjukdom får man vara aktsam om så att ingen ser en. Hon gav mig en kyss på min svala panna. Jag älskar henne. Hon är så vacker, så snäll, så intelligent och omtänksam. Tänk att hon blixtsnabbt räknade ut min bluff och vad den berodde på. Jag blev alldeles hänförd.

Jag har gjort frukost nu, fortsatte hon säga, men jag ska bara gå och släppa ut djuren. Dom undrar nog varför vi är så slöa idag. Om du går förbi något fönster så att folk kan se dej så stappla lite lagom och se trött och sjuk ut. Hon fnissade och gick ut. På köksbordet stod en underbar frukost, som vanligt.

Du, Sara, jag har tänkt på en sak sa jag efter att ha ätit ett ägg skänkt av någon av ankorna. Här sitter vi och äter ett gott ägg från Mina eller Dina eller Sina, visst är det fint. Vi bjuder dom på ett gott liv nere vid dammen och dom har hur fina marker som helst att hitta mat på – men varför ska vi också äta upp djur? När jag är tillsammans med våra djur och ser dom i ögonen och dessutom får intelligenta svar, då ser jag dom som delegater från hela djurvärlden. Varför dödar vi dom och äter upp dom? Jag börjar få svårt för det – på allvar, ja på allvar faktiskt.

Jag vet, jag tänker också så – ganska ofta till och med, så visst har du rätt, både du och jag kommer bli vegetarianer, det vet jag men först måste jag berätta om min farfar. Min farfar var den ende av fem barn som inte utvandrade till Amerika, han lyckades skapa ett drägligt liv i Sverige, något som dom andra inte trodde var möjligt. Min farfar flyttade bort från Värmland till Mälardalen. Där köpte han ett litet torp i Bålsta och tillsammans med sin hustru livnärde dom sej på mängder av olika sätt. Dom hade djur, dom fiskade, dom avverkade skog som fanns på deras marker. Dom tog också jobb ibland inne i Stockholm och dom jagade. Dom åt kött och fisk – för dom var det

naturligt att äta för att överleva och då åt man det som gick att äta. Sakta, sakta fick dom det bättre, dom utökade sina marker, dom kunde försörja sej utan resorna till Stockholm för deras egna marker gav dom mer. Dom kunde till och med sälja kött och fisk som dom hade fått på sin gård och på det sättet fick dom också pengar. På den tiden betydde pengar att man kunde få tillgång till varor som fanns inne i staden, en tvättmaskin, ett kylskåp, det var en stor omvälvning och det var deras djurhållning som gav dom den glädjen. Dom var torpare men blev småbönder – det var en viktig resa på den tiden. Dom åt det som gick att äta, med undantag från hästen, hunden, katterna och mjölkkorna. Marginalerna var inte så jättestora trots allt. Dom frågade aldrig sej själva varför dom åt kött. Kött gick att äta.

Men numera behöver man inte äta kött, eller hur?

Så är det, numera äter man kött för att det är gott. Många äter också för att dom tror att man måste, att man får bristsjukdomar om man inte äter kött men så är det absolut inte!

Sara, jag tror inte att jag vill äta kött längre ...

Det vill inte jag heller – men vi kan väl trappa ner lite långsamt, äta lite mer av fisk i stället – fram till dess att vi börjar ställa oss frågor om det också?

Sara rynkade pannan, som om hon inte var riktigt färdig än.

Vi driver ett pensionat, våra gäster kommer under överskådlig tid vara köttätare och vi måste servera vad gästerna vill ha ….

... men vi ska vara smarta. Vi ska skaffa en kock som kan laga underbar vegetarisk mat och vanlig mat också. Vi ska bara hitta den där kocken som kommer göra att våra gäster alltid väljer vår kocks delikatesser i stället för en blodig biff. Carl, jag tror att vi har kommit på något bra, jag tror att vi kommer få fler gäster, dels dom som vi räknar med och dels dom som väljer oss bara för den fantastiska vegetariska menyn. Allt hänger på var den där kocken finns någonstans och hur stor lön vi måste erbjuda.

Jag kom att tänka på böckerna av PG Woodhouse, en del av intrigerna utgick ifrån att huvudpersonens bekantskapskrets gjorde oblyga försök att norpa familjens kock, som var en fantastisk kreatör bland kastruller och såssnipor. En kock, en kock, ett kungarike för en kock

skulle jag kunna travestera Shakespeare i Richard den tredje.

18

Jag tänker att i mitt förra liv hade jag ambitioner – men misslyckades på viktiga punkter. Nu vill jag inte så mycket, jag kan alltså inte misslyckas. Någonstans i resonemanget skorrar det och efter en kort stund fann jag svaret. Jag borde inte ha varit ensam - för det var jag. Jag hade bara några påhejare och det räckte inte för när de såg att projektet inte var möjligt drog de sig undan.

Men det finns roligare sätt att tänka. Skillnaden mellan hur jag trivs nu och vantrivseln förr kan bestå i mitt sällskap med djuren. Jag trivs så vansinnigt bra med dem. De har, var och en, en sådan djup egen personlighet parat med en vänlighet och omtänksamhet som jag har turen att få

tillgång till. Att vandra tillsammans med Mina, Dina och Sina på deras nogsamma promenader som säkert har ett betydelsefull syfte är en härlig upplevelse. Att få stå bredvid Rimbo och känna den värme som utstrålar från hans väldiga kroppshydda gör mig salig och att få leva tillsammans med Timjan och känna att vi arbetar ihop är en upplevelse.

Det är till och med så att jag började få kontakt med ankorna var och en för sig, de har personliga drag. Mina går gärna efter mig när jag vandrar omkring i hagmarkerna och på löpankors vis följer de andra med. Ändå är det väldigt tydligt att det är Mina som på något sätt har fäst sig vid mig. De övriga har inte den läggningen, Dina har ett något häftigare temperament, jag såg henne en gång sparka iväg en sak som hon inte gillade. Sina är den mera mystiska, hon går gärna undan och jag vet att det beror på att hon vill lägga ägg i fred och ruva dem. Därför håller jag uppsikt över henne vid de tillfällen som jag har möjlighet och också när jag känner på mig att det är dags igen och att jag måste ingripa – äggen är ju obefruktade.

Rimbo puffar mig gärna i magen, han hade ett sådant beteende i början när han visste att han kunde få en bit

knäckebröd men han fortsätter med det även om jag har slutat försörja honom med godis och han har accepterat det. Han tycker om att buffa ändå. Jag vet inte om Timjan har lärt sig buffning utav Rimbo för han börjat med samma metod, på något sätt lutar jag åt att han tycker om att skoja.

Det är alltid fina stunder som jag har tillsammans med djuren men just nu i maj är det till och med mångdubbelt skönt. Det är ju ofta fint väder på försommaren och det är så också i år. Det finns så många andra djur som skänker mig glädje här där vi bor på landet. Det är vid den här tiden som vi får uppleva alla dessa fåglar som sträcker förbi från Hornborgasjön på bara några kilometers avstånd vidare upp mot de nordligare delarna av Sverige. Jag blir så imponerad av naturens skönhet. För någon vecka sedan såg jag hur ett antal svanar flög i sin karaktäristiska plogformationen så som de har gjort i tusentals år. Jag kände intuitivt att de observerade vårt ställe. Antagligen kommenterade de vad de såg och sa till varandra att det verkar som att det var nya ägare till pensionatet i år. Någon svarade att hon hade tänkt samma sak för, som hon sa, jag känner inte igen dom från tidigare år, det verkar som om dom tänkte renovera. De är så rutinerade, flyttfåglarna. De vet hur man flyger i en flock

över långa avstånd, de vet var de finner övernattningsplatser och matställen och de har en säkerhet över när det är dags att starta färden och när de kan komma fram. De är så målmedvetna i allt de gör. Därför slår jag bort tanken om att de pratar om oss nere på marken. De sysslar nog inte med den sortens skvaller. Så det är tyvärr möjligt, och lite tråkigt, att svanarna inte kommenterar vårt fina arbete alls.

Extra majestätiskt blev det när jag såg två stora tranor komma flygande i lugn takt över vårt hus. De tog det lugnt, de visste att de har många mil kvar att flyga men just nu hade de antagligen gjort en liten utflykt längs bergets västsida upp mot Lerdalatrakten och var på väg tillbaka till de andra vid Hornborgasjön. Antagligen var deras färd endast en liten dagstur för att stabilisera den egna relationen en smula.

Ändå blir jag vemodig för jag vet en sak som de inte vet. Jag vet att vi människor håller på att förstöra för dem. För varje resa som de gör blir deras sammanlagda möjligheter sämre och sämre och utan deras egen förskyllan. De kommer få det tufft framöver. Jag blir så ledsen för jag ser i deras flykt en trosvisshet över att allt är

som det var förra och förrförra gången. Till slut när jag har tänkt på det tillräckligt länge blir jag så förbannad att jag måste gå iväg. Jag står inte ut.

Min trygga sinnesstämning handlar definitivt om naturen. Jag blir lugn av det långsamma tempot. Det mesta som rör sig här är när vinden blåser genom trädkronorna. I storstaden står ingenting still, ambulans- och polissiréner hörs oupphörligen, folk jäktar från plats till plats beroende på vad som för tillfället ropas ut i reklamen.

Men ändå, fastän naturens underbara stiltje så är det ändå till slut också detta att få vara tillsammans med Sara. Hon, som förstår allt fastän jag inte pratar särskilt mycket om några känslor för vare sig djur eller människor.

Jag tar med mej Rimbo ut på en tur sa jag till Sara en dag. Det var en varm dag som passade för en vilsam utflykt med en häst.

Var inte borta för länge bara för... var en mening som jag inte hörde och inte heller var den sagd. Den saknades på något sätt men det var också Saras sätt att vara. Aldrig några kommentarer, efterslängar eller tjuvnyp. Hon litade på att jag var hennes jämlike och att jag med förstånd kunde styra över min tid och ansvara för att ställa upp för

gemensam tid. Hon tog det för självklart men jag hade ännu inte vant mig.

Jag kallade in Rimbo från kompisarna i hagen och selade honom, sadeln struntade jag i, det är sällan jag rider annat än barbacka och en nordsvensk häst är bred om ryggen.

I sakta skritt tog vi oss förbi kyrkan över stora vägen och upp emot Eggby och Lerdala. Vi lyckades också kränga oss upp för Billingens branter och kunde därifrån skåda ut över dalgången som breder ut sig längs Billingens fot. Dalgången är väl antagligen spår efter tömningen av Baltiska issjön för några tusen år sedan och det är vackert, en naturskön plats.

Jag tog Rimbo med mig några hundra meter längs bergskanten tills jag fann en glänta i skogsterrängen och i den steg jag av och satte mig ner i gräset. Rimbo passade på att äta av försommargräset.

När ingenting blev gjort eller sagt la sig Rimbo ner och jag la mitt huvud mot hans tunga kropp med dess underbara värme. Jag var inte vid gott mod men jag visste inte vad som var felet. Så jag frågade Rimbo. Du som har levt tillsammans med Sara så mycket längre än jag, kan du

förklara för mej varför hon är så stillsam, så snäll, så skicklig och så fördragsam, t.ex mot mig? För jag förstår inte.

Rimbo svarade inte direkt på min fråga så jag fortsatte. Vi har det för bra, alltför bra, det är inte naturligt. Du ska veta Rimbo, att jag är gränslöst tacksam för det men djupt inne i mej finns en oro som jag inte kan förklara. En gång för länge sedan försökte jag ta livet av mej. Fattar du, Rimbo? Ta livet av mej och jag vet inte idag ens varför. Det är den där oron över tiden och över livet. Det är som om glädje och tacksamhet inte är det naturliga. Det är som om du och jag, Rimbo, har det för bra - men, Rimbo, det är ju så här bra som man ska ha det … det ska vara så här … men det är ändå så att jag inte törs tänka så, det jag tänker på i stället är att olyckan lurar runt hörnet och det är inte tillåtet att säga att det är så här man ska ha det, fattar du vad jag menar?

Rimbo frustade, det var helt rätt, en häst ska frusta och en människa som lever i slutet på 1900-talet ska ha det bra, fast det är bara hästen som fattar. Jag flyttade mig i liggande ställning en bit upp mot hans hals, jag kände mig hemma i hans sällskap.

Vad är din åsikt, Rimbo, är det bara ett tungsinne hos mej eller är det ett vemod som finns hos alla oss i Sverige om våren? Du kan väl säga vad du tänker.

Rimbo förde sitt huvud mot mig, mot min jacka och dess ficka, jag hade lagt några bitar knäckebröd där och han nosade begärligt mot fickan. Jag föll i gapskratt.

Jag fattar, jag fattar. Livet är knäckebröd, det goda finns inom räckhåll och då ska det utnyttjas. Du har rätt, svårare än så är det inte. Jag kände ett omvälvande lugn, min stäming förändrades. Jag är fortfarande en människa och Rimbo är fortfarande en häst men jag kan se och känna att jag lär mig något från djuren varje dag.

Jag fick forcera min hand förbi hans mule och krångla till mig knäckebrödsskivorna som jag gav till honom. De försvann vällustigt och fort, sedan klappade vi om varandra och reste oss upp för att påbörja återfärden. Vi var inte så långt borta från hemmet men det tog ändå tid. Jag passade på att följa vägen i dalgången åt fel håll några gånger för att prova full galopp med Rimbo. Håret och manen fladdrade i fartvinden tills vi tröttnade och vände tillbaka åt rätt håll. Jag är så glad över hur bra vi förstår varandra - och så är det också med Timjan … och förresten också med Sara. Det

verkar nästan som om de tillsammans hade växt upp i samma kull och hela tiden lärt av varandra. Jag fick välkomnande kramar av Sara när vi hade kommit tillbaka. På något sätt förnimmer jag, utan att ännu förstå, att jag har lärt mig något om hur liv kan levas tillsammans med andra.

19

Strax innan midsommarhelgen var Holgers gäng så klara att det var dags att ta sig an det sista gästrummet. Det, som vi hade haft som tillfällig privatbostad. Nu var alltså den stora dagen kommen då vi fick förflytta oss upp till tredje våningen - vår egen våning. Det ingick i avtalet med Mälarbo AB att vår egen bostad skulle iordningställas nöjaktigt innan de fick ta en paus i arbetet hos oss. Gästrummen stod överst på listan men när sedan vintern var i antågande skulle också vårt hem på tredje våningen göras helt klar. Vi kommer att ha en bostad med tre rum plus en

grandios studio med hänförande utsikt men vi har i alla fall redan nu fått ett nytt och härligt badrum.

Vår flytt blev tankeväckande. Hur gör andra som flyttar ihop i medelåldern? Får inte de dubbelt av allt? Åtta kastruller i stället för fyra, två stereoanläggningar, fyrtio tavlor att hänga på väggen. Hur gör de? Jag grubblade småskrattande på problemet. Jag hade inga kastruller med mig, ingen stereoanläggning, inga tavlor. Jag hade, i den akuta situationen, lyckats rafsa åt mig Graham Greenes ”Vår man i Havanna” från bokhyllan i Stockholm för att ha att läsa under resan till USA och det var min enda ägodel utöver kläder. Det finns roliga böcker eller spännande eller romantiska men ”Vår man i Havanna” har allt och det i komprimerad form.

Medan jag gick upp och ner för trapporna och bar våra grejer funderade jag över vad man egentligen behöver i sitt hem. Ja, kastruller, stereoanläggning och tavlor täcker väl en del av behoven.

Från den här dagen hade Sara och jag på sätt och vis ett riktigt hem, vi bodde inte längre i ett av rummen som tillhör pensionatet. Det kändes betydelsefullt så jag skojade till det

och bar Sara över tröskeln till vårt nya hem likt den amerikanska traditionen om man nu håller på med sånt fortfarande. Det vet jag ingenting om.

Det är en viss känsla av att flytta in på nytt. Det finns så många möjligheter, så mycket att resonera om men också att bli osams om men vi klarade av det galant, inte en enda irriterande motsatsuppfattning. Fast det var ju enkelt för oss, fram till nu har vi bara pensionatsmöbler och några få möbler som Sara inte sålde innan flytten. Om ett halvår måste vi ut och köpa allt som tillhör ett hem, då finns risken för de verkligt stora kontroverserna.

Varför blir man arg? Började jag tänka. Kanske skulle det kunna vara ett skolämne, ett av de viktigaste – eller åtminstone en betydelsefull del av psykologiämnet. Om man finge lära sig varför man blir arg kanske världen kunde bli lite snällare?

Tänk om det fanns en förteckning över alla möjliga händelser som kan leda till argsinta utbrott. Det skulle väl bli en lista på över tusen situationer fast om man börjar med de vanligaste och arbetar sig vidare därifrån så är kanske något vunnet om man samtidigt får lära sig metoder för att

undvika sådana situationer, eller snarare att kunna lotsa sig igenom dem.

Jag skakade av mig funderingarna, det leder ändå ingenstans just i flyttningsbestyren. Vi har lyckats hålla gräl borta. Hur vi gjorde kanske är meningslöst att grubbla över, det är snarare lite fog för tacksamhet. Men ändå …

I mitt tidigare liv hade jag ganska låg självkänsla och när någon – oftast min dåvarande hustru – sa något som berörde en öm punkt krävde den dåliga självkänslan att jag skulle försvara min heder och aggressivitet var den vanligaste metoden. Låg självkänsla är antagligen en betydelsefull faktor, ok, hur stärker man den? Stön, prata om vad som är lågprioriterat i vår tid i vårt land. Längre än så hade jag ingen lust att fundera för alla kvarvarande saker måste flyttas upp för trappan.

Vad brukar Sara säga till mig?

God morgon älskade Carl, vad tänker du på?

Samma som du. svarar jag då.

Men vad tänker jag på då? Det vet ju du eftersom du tänker på samma som mej - ge mej en kram avslutar hon med.

Då blir det inte så många gräl.

Den första morgonen i vårt nya hem på tredje våningen stod Sara vid fönstret och tittade ut, kanske för att se om hon kunde upptäcka Timjan och ankorna. Hon var fortfarande naken och jag beundrade hennes vackra former. Själv är jag väldigt knotig och går därför sällan naken i vårat hem, hm, låg självkänsla kanske. Fast jag har botat den med att knyta ett höftskynke runt mig. Effekten blir väl densamma som att vara naken men estetiskt är det nog ändå en försköning. Sara har tagit till sig mitt mode och vi rör oss ofta i det stora huset, när snickarna är borta, endast klädda i höftskynke. Att se Sara komma emot mig klädd i höftskynke är en upplevelse som är omöjlig att förstå till fullo.

Carl, sa hon plötsligt och fortfarande vänd mot fönsterutsikten, om du vann en miljon vad skulle du göra då?

Det tog lite tid för mig att svara men Sara väntade lugnt på mitt svar. Så sa jag att jag nog inte hade någon användning för några mer pengar än vad jag redan kunde röra mig med. Men förstås obalansen mellan oss i insatsen i företaget kunde störa mig ibland så jag ändrade mig. Jag

skulle sätta in pengarna i företaget. Om jag får för dej förstås, avslutade jag med.

Det skulle du få, svarade hon men det behövs inte. Jag bryr mej inte om det. Vi är solida i alla fall.

Jag funderade på hur lättjefullt hon tog på den obalans som rådde mellan oss. Hon bryr sig inte om att hon ju är den som betalar nästan allt vad vi gör. Så, till slut frågade jag henne om samma sak, vad skulle hon göra om hon vann en miljon.

Jag vet inte, jag bara frågade för att tanken råkade flyga genom mitt huvud när jag stod här och tittade efter Timjan. Jag behöver ingenting mer än vad jag har. Jag har en häst, en hund, några ankor, ett pensionat och framför allt så finns ju du här hos mej. Det är allt jag behöver.

Hon vände sig om och kröp ner i sängen bredvid mig igen. Fast det är klart, jag kanske skulle kunna bjuda Mary Steenburgen på en gratisresa till vårt pensionat. Det är ju hon som är orsaken till att jag har fått dej.

Hon la sig på mig och fnissade.

20

Det ringde på ytterdörren och utanför stod ett par med sorgsna ansikten. Jag öppnade och släppte in dem.

Är det här ett pensionat? frågade den unga kvinnan som var halva det sorgsna paret.

Jag svarade att det nästan var det och frågade hur det kom sig att de hittade hit.

Vi behöver ett rum och en säng att sova i, nästan grät den unga kvinnan. Kan vi få hyra rum i två nätter, det är vad vi behöver, desperat.

Kom in, kom in befallde jag och visade dem in till Sara i salongen med den varma kaminen där vi just hade slagit oss ner. Sitt ner i våra sköna fåtöljerna och berätta. Ni ser ut som om ni har en hemsk historia bakom er.

Den unga kvinnan började verkligen gråta och mannen såg så ledsen ut att han inte kunde få fram ett ord just då. Han bara tittade på den gråtande kvinnan. Sara och jag visste inte direkt vad vi skulle göra så vi fick vänta på att kvinnan skulle ha gråtit färdigt.

Efter en stund upphörde gråten och hon höjde sitt ansikte så att hon såg oss och log ett generat leende. Förlåt mej, snyftade hon fram men jag är så trött så trött. Vi har sovit utomhus i natt, eller rättare sagt, försökt sova utomhus, åtminstone jag men jag kunde inte. Jag har fått sova en timme eller två, det är allt.

Vi väntade på att historien skulle ta fart så det blev tyst i rummet innan kvinnan hade samlat sig.

Han där, hon pekade på sin manlige partner med lätt dolt förakt, hade en bra idé för några dagar sedan. Han tyckte att sommarsemestrar var så enahanda så han tyckte att vi skulle sätta oss på den första buss som vi såg och sedan skulle vi gå av någonstans där det såg intressant eller

spännande ut. Det finns säkert massor att upptäcka om man bara är nyfiken. Sedan kan vi ta första buss därifrån och kanske hittar något annat spännande. I slutet av dagen hittar vi säkert ett vandrarhem eller något liknande sa han – men det gjorde vi inte.

Du tyckte idén var bra, flikade mannen in.

Men det var den inte, den var urdålig, fräste kvinnan okontrollerat. Den var värdelös. Vi hamnade alltid på konstiga ställen och där fanns ingen möjlighet att äta frukost, lunch, middag, kaffe och inte heller att sova. Alla ställen var bara så himla fel – fel, fel. Hon hade svårt att sansa sig.

Till slut, fortsatte hon lika ilsket, fick jag nog och hoppade av bussen här, vad nu den här platsen heter. Och så hittade vi ett skyltfönster med en lapp med ordet Pensionat på och en ritad vägbeskrivning – en beskrivning som jag (!) förstod och så hamnade vi här.

Det var nog hos Gustafssons som ni såg lappen. Dom skulle inte ha satt upp lappen förrän om en månad. Vi öppnar pensionatet då – men vi ska självfallet hjälpa er. Sara klappade försiktigt kvinnan på handen. Vi har ett rum som står klart, ni får ta det.

Vi behöver faktiskt var sitt rum, utbrast kvinnan, nu väldigt klarsynt. Jag sover inte en natt till med den där, sa hon och viftade med tummen med en nedlåtande lifttummerörelse. Mannen sa ingenting, han var kuvad. Vad han såg ut att vilja fråga om, men inte vågade, var rumspriset. Sara förekom honom. Ni får bo gratis, vi har ju inte riktigt öppnat än. Vi tar förstås betalt för maten men det blir självkostnadspris.

Sara har mycket tydliga empatiska drag. Precis som med hennes alla andra egenskaper tyckte jag mycket om det.

Tack, sa mannen och sedan sa han att han heter Krister. Hon heter Britt, vi är gifta sedan två år tillbaka och bor i Ulricehamn, fast hur länge till vi är gifta vet jag inte … efter det här.

Britt log för första gången och sa lite snyftande att de förblir nog gifta ett bra tag till. Tydligen hade den varma atmosfären hos oss ett förmildrande drag. Fast, sa hon sedan, jag önskar att vi kunde få var sitt rum åtminstone första natten. Jag behöver sova ut ordentligt.

Javisst, självklart, sa jag och la till att jag ska gå ut i köket och se vad jag kan trolla fram. Han ni några allergier som jag måste tänka på?

Nej, svarade båda på samma gång. Mannen hade fått en chans till försoning och vågade yttra sig.

Kom, jag ska visa er rummen sa Sara och reste sig från fåtöljen. Ni får stå ut med att det väsnas från snickarna men era rum är klara så där kan ni vila ut ordentligt. Dom slutar jobba klockan sex.

Vårt pensionat började fyllas med substans.

21

Kvällen innan vår invigningsfest tog jag en ensam promenad runt i vårt helrenoverade pensionat. Jag tycker det är oerhört fint. Jag går från rum till rum i detta fina hus och känner den stillsamma atmosfär som finns här innan det blir exploaterat av människosläktets alla typer. Allt var möblerat och klart, duscharna strilade ut vatten när man vred på kranarna, lampor tändes när vi tryckte på knappar. Det var som om underverk hade skett. Jag vandrar från receptionen in i den stora vackra matsalen som också ska fungera som sällskapsrum på kvällarna. Jag öppnar skåp i de olika gångarna och inandas doften av manglade linnen

och tar fram och håller om ett välformat vinglas som gnistrar av reflexen från salongens taklampor. Så tar jag en runda i det iordningställda köket och märker hur kastruller och redskap andas lugnt och vilsamt i väntan på kommande dagars utbrott av stök och stoj. Det är som att komma in i en stor fabrikslokal men där allt står alldeles stilla. Jag går lugnt, eftertänksamt uppför trappan till våra gästrum. Jag stannar gärna en stund i trappan och vänder mig om för att titta ner dit våra gäster tas emot med en vänlig gest från oss som tillhör personalen. Det har blivit så vackert, aningen påkostat men värt varenda krona. De fina mattorna är så välkomnande, de ger hela huset ett vänligt intryck, tycker jag.

Jag vänder mig om och fortsätter upp för trappan. Jag öppnar en dörr till ett av rummen. Här skulle jag vilja bo, tänker jag, för rummet är fint möblerat med fin utsikt över trädgården och den lilla byvägen. Toalettutrymmet är verkligen välgjort, Holger och hans firma är de bästa människor jag idag kan tänka mig. Jag fortsätter till alla de andra rummen, bröllopssviten, som vi kallar den, var det sista som blev klart. Det var ett plötsligt infall av Sara. Hon lyckades förmå Holgers mannar att göra en anslutning

mellan två rum. Men några enkla grepp förenade man rummen till en svit om man så vill. Sara såg frackklädda män och kvinnor i långklänningar lyfta en champagneflaska från ishinken och utbringa en skål för det som de firar.

Fast, mer prosaiskt, två familjer med barn skulle också kunna förena sina rum för gemensamt boende om de var på flerdagarsbesök.

Jag stänger dörren och gör en lite rundad rörelse för att se våra sex rum tillsammans. Jag känner stor frid, det är en förunderlig dag, som en dag före julafton, allt är i ordning innan tomten ska komma.

Sedan skulle den stora festen bryta ut.

Det var så mycket som skulle hända så Sara föreslog en långpromenad tillsammans för att samla ihop oss. De första gästerna skulle dyka upp någon gång vid tidig eftermiddag.

Kristi ringde mej igår, sa Sara, hon och Staffan tänkte ta med sig en låda av det allra finaste vinet som går att få tag på i Sverige. Du ska få höra, jag skrev upp det på en lapp, hör här: *Chambertin Clos de Beze Grand Cru (Domaine Armand Rousseau 1990)*. En sådan flaska kostar långt över tusen kronor. Jag blev alldeles paff, fortsatte hon, så då

tänkte jag att vi måste gå ut i byn och samla oss mentalt. Fast, Sara förklarade för mig att det är ju inga konstigheter för dom. Kristi har ju tjänat en förmögenhet, precis som vi har gjort, på att sälja mark till Mälarbo. Kom Carl, så går vi ut i byn.

Vet du vad Kristi berättade mer, jo, dom ska bjuda alla på ett glas av det vinet men hon sa att Staffan skulle hålla ett litet tal på festen och det ska handla om vinet och om byn som vingården ligger i. Kristi berättade att byn är lite lik Varnhems klosterområde fast där finns det vingårdar överallt i stället för som här, ja Carl, vad finns det här som man kan jämföra med, säg?

Jag vet inte, svarade jag, kanske det inte är så likt men för länge sedan kanske det var det – med kloster och munkar som odlade. Dom var ju duktiga på allt dom gjorde, dom förädlade världen kan man nog säga och dom hade tid – tid att observera resultatet av sin nedlagda möda men jag vet inte så noga vad dom odlade, örter var det nog en hel del men knappast vin här uppe i norr. Vi låter Kristi stå för sanningshalten, jag tror ingen kommer protestera.

I vilket fall som helst så tyckte Kristi och Staffan att det skulle passa med lite lyxvin och lyxföreläsning så här när

ett nytt pensionat skulle invigas. Nu går vi till kyrkan och låter själen fyllas av vinsam – fast jag menar vilsam - kontemplation.

Vi vandrade sakta bort mot kyrkan eftersom det var en högtidlig dag. Förmiddagssolen lyste varmt och vi kände oss som resenärer i tid. Vi hade klosterruinerna alldeles bredvid oss, den magnifika kyrkan som påminde oss om tidens gång och om byn på Birger jarls tid, och Gustav Vasas, Magnus Gabriel de la Gardies och om hur byn hade utvecklats under alla sekel ända fram till nu när ett anrikt pensionat skulle återinvigas. På något sätt var det helt rätt att vi också mötte en av församlingens präster på vår väg.

Vi hälsade artigt på varandra och utbytte några vänliga ord. Han hade hört att det var något viktigt på gång borta hos oss och vi berättade gärna. En präst symboliserar mer än någonting annat kontakten med tidigare generationer, en sorts mental förbindelse med vinodlarna i Cote de Nuit som för några år sedan skördade druvorna till Kristis och Staffans vin.

Men vad vet en präst från vår tid om vad Cicterciensmunkarna odlade, nej det var inte så mycket men han lovade att läsa på tills vi träffades igen. Det

gladdes vi åt och sa adjö till varandra. A Dieu, åt Gud anbefaller jag Eder.

Synd att vi inte tror så mycket på det där, sa Sara när vi hade skilts åt. Vi pratar ju mycket om religion och Gud men vi tror ju inte så mycket på det, Carl, eller hur?

Nä, inte, förstås, svarade jag, jag är nog mera inriktad på själva kulturen, högtidligheten, långsamheten hos tidens gång. Jag tycker att det hör till också.

Jag skulle vilja be dej om en tjänst, Carl du som är duktig med historia och med formuleringar. Skulle inte du kunna skriva en liten välkomstpärm som vi har liggande i varje rum? En sorts bok med allmän information förstås men också om allt som är unikt här. Du har ju berättat för mig allt om Varnhems kyrka, Birger Jarl, Erikska ätten, Jesper Svedberg, kamelandskapen, Hornborgasjön, travbanan, militärmuseet, Skara sommarland, Billingens tappningszon, Cisterciensernas kloster. Våra gäster kommer älska vår trakt – och så stannar dom kanske kvar också... Du är duktig, jag vet det. Vad säger du?

Det är klart att jag blev smickrad för hon sa det inte för att vara inställsam, hon tycker på riktigt att vi är två som jobbar tillsammans.

På något konstigt sätt kom en ruelse över oss just den dagen då vi stod vid vårt mål för all vår strävan, som det allvarsstråk nådde fram till oss efter att vi så länge hållt det på avstånd.

Hur ska vi klara det här, Sara? Hur har vi tänkt om allt som vi behöver, städhjälp hjälp med receptionen eller köket, matinköp, disk, ja allt?

Carl, vi är amatörer och – hjälp! - det upptäcker vi nu!

Hon fnisskrattade odygdigt men hon visste att det skulle fungera, jag är säker på det. Vi får gå upp tidigt förklarade hon frankt, och vi får gå till sängs sent – om några veckor vet vi vilken hjälp vi behöver.

*****

Ett tumultartat buller den 26 juli avslutade Saras och mina månader av renoveringsarbetet. Nu har vi bjudit till fest för alla som har bidragit till att pensionatet är upprustat och klart och på eftermiddagen började våra gäster dyka upp. De första som kom var snickarna som hade promenerat från Buckis och var sugna på att se hur vårt pensionat såg ut när alla deras verktyg och arbetsställningar

var bortplockade och huset var städat, prydligt och ställt till fest. Sara log som en soluppgång när hon tog emot dem och skickade ut dem på en rundvandring i huset. Timjan fick vara med och han skuttade som en jojo upp och ner och runt benen på dem alla. Han kände av feststämningen och förstod att även han skulle bli rikt matad med delikatesser.

Holger, Stina och Eva dök upp i taxi en stund efter och Sara, liksom även jag, blev överförtjust över att de hade möjlighet att komma alla tre. Mitt hjärta bultade av glädje när jag återsåg Eva. Det är en härlig känsla att observera att gammalt groll och likgiltighet kan vända så fort, om bara inte dessa förbannade band knyter ihop oss i fel parförhållande. Jag upptäckte att det åter gick att gnabbas med henne så som vi gjorde när vi var förälskade. Jag tror att Stina märkte det och att hon fröjdades i modershjärtat.

Sara hemlighåller ibland information som hon tror skulle glädja mig mer när jag får uppleva dem i stunden och det har hon tydligen rätt i för jag blev häpet glad när jag såg vår gamle snickarvän Håkan komma släntrande uppför grusgången. Jag klev rakt emot honom och gav honom en innerlig välkomstkram på det där grabbiga sättet som jag antog var OK i hans kretsar. Han var på semester från

Kanarieöarna och Sara hade hittat honom i god tid före festdatum. Jag blev överraskad av min glädje och funderade nog en liten stund vad det var som låg bakom min gest. Det var helt enkelt glädjen i att allting hade ordnat sig trots att han hade tvingats lämna oss. Vi står nu med ett färdigt pensionat i stället för ett Bed and breakfast. Holgers motivation att göra klart hos oss så att han fick rätt att ta över Saras mark i Bålsta förändrade så mycket till det bättre. Med Håkans takt skulle vi idag stått med endast två enkelrum. Vilken skillnad det hade blivit tack vare hans vänlighet att svika oss för några månader sedan. Han är verkligen värd en grabbig men äkta tacksamhetskram.

Det blev en trevlig fest på det hela taget, alla utom jag sken av glädje. Mitt sinne förmörkades i stället på ett märkligt sätt. Samtalen, skålarna och uppmärksamheten vändes så tydligt mot Sara – med rätta förstås men jag var ovan vid en så tydlig markering. Det är Saras projekt, det är hennes pengar, vad har jag bidragit med? Jag tänkte först att det var jag som hade hittat Holger genom mitt förra äktenskap med Eva men plötsligt mindes jag att det var exakt tvärtom. Sara gjorde markaffären med Mälarbo AB och Holger innan hon och jag ens hade träffats. Det var ju i

stället så att vi upptäckte att min tidigare hustru var hans dotter, så det var inte alls min förtjänst, inte det heller .

I stället fick jag känna av hur det har varit med kvinnornas lott i över hundra år att stå bredvid och le medan mannens prestationer hyllas. Återigen får jag känslan av att vara hemmafrun utan något direkt mätbart värde. Jag kan inte ta åt mig den allra minsta bidragande prestation till att det här projektet nu är i mål. Fast kanske att jag har behövts. Stora män säger ofta att de nog inte skulle ha orkat genomföra sina bragder utan en trofast hustru vid sin sida.

Humöret sjönk för ingen tog sig tid att spontant kontakta mig för ett vänskapligt samtal. Jag var lite utanför, faktiskt. Jag var inte förberedd på det. Jag hade inte insett att invigningsfesten skulle tillägnas den som hade lyckats med sitt projekt. För säkerhets skull hade jag ändå skrivit stödpunkter till ett tal som hyllade hjältinnan om det skulle bli uppenbart att jag var förpliktigad att falla in i hyllningskören.

Stödpunkterna slängde jag en stund senare för Sara gjorde en oväntad sak mitt uppe i alla gratulationer. Hon ställde sig upp med ett tacktal till dem alla - men mitt i det

vände hon sig till mig på ett sätt så att alla runt bordet började fatta min betydelse. Kära Carl, sa hon så att jag blev centrum för allas blickar. Jag har nu tackat alla dom som här runt oss har hyllat mej för det som jag har åstadkommit. Nu vill jag säga till alla och till dej att det hade aldrig blivit så fint utan din närvaro och medverkan. Det kanske inte hade blivit något alls, vem vet? Orsaken till att det här har blivit till, tror vi beror på ett arv från mina föräldrar och från deras föräldrar i sin tur. Men det har aldrig varit mina pengar, det har bara funnits som en resurs i vår släkt och jag har frigjort dom så att vi båda tillsammans ska använda dom. Du och jag har alltså, utan att jag kan ta åt mig någon ära, fått en miljonvinst tillsammans att göra något bra av och det har vi också gjort tillsammans. Ditt arbete för det här pensionatet är lika stort som mitt och vi har gjort det med vår miljonvinst – utan att ens ha köpt en lott. Men vi har vunnit ännu mer, var och en av oss har vunnit det som inte går att värdera ens, vi har vunnit varandra och varandras tillit. Så allas tack till mej ska vi dela på och glädjas åt i all framtid.

Alla runt bordet jublade och applåderade åt Saras vackra tal och åt mig. Jag var alltså en tillgång som jag inte hade

tänkt på. Sara flyttade bort bilden av alla pengar till ett ställe som inte var hennes utan som var vårat gemensamma. Och hon gjorde det så att alla hörde det och de skulle, precis som jag, minnas det. Jag återfick den härliga känslan av att leva ett gott liv.

Min samtalsterapeut på sjukhuset återkom ofta till att nästan alla människor i vår civilisation bär på ett stort ogästvänligt tomrum som vi försöker fylla på något sätt, ofta med felaktigheter och substitut som t.ex. droger. Gjorde Saras ord till mig att mitt tomrum försvann när det fylldes med hennes tacksamhet och hur hon betonade också min betydelse. Kanske, jag vet inte för tomrummet har obändig kraft men jag hoppas att det är fyllt till stor del. Jag var miljonär i anden och jag var lycklig. Timjan satte sig vid mina fötter och jag kliade honom bakom öronen.

22

Vi slog upp dörrarna till pensionatet klockan nio på morgonen den 31 juli och en ny era inleddes i våra liv samtidigt som vi berättade för Timjan om han inte längre får gå fritt i huset. Det hade han svårt att acceptera.

Vi ställde oss symboliskt på trappan ut mot landsvägen för att vänta in våra första gäster. De anlände ganska omgående och visst var det spännande. Både Sara och jag tog emot dem. Vi hade bestämt på vårt morgonmöte att vi skulle göra varje moment tillsammans de första dagarna. Vi vet inte vad för arbetsuppgifter som krävs av oss, hade Sara sagt och vi vet inte heller vem som sköter vad på bästa sätt. Vi vet alltså inte hur vi ska fördela vårt arbete. Efter en vecka skulle det vara lätt att komma överens om en naturlig

arbetsfördelning – och vilka arbetsuppgifter som vi faktiskt skulle behöva hyra in på något sätt.

Det är så det går till att fatta beslut i vårt företag. Vi vaknar och utforskar situationerna för att sedan bestämma något klokt. Det är en modell som verkligen har fungerat överväldigande bra. Vårt beslut om att arbeta tillsammans innebar förstås att vi skulle få slita alldeles i onödan i vissa situationer men vi skulle definitivt ha nytta av erfarenheterna i framtiden. Det tillhör ju vanligheterna annars i många sammanhang att man tittar snett på varandra och vräker ur sig otidigheter om att den andres arbete minsann är mycket enklare än det egna. Jag tror att det är en bit av vårt förhållande när vi jobbar tillsammans. Vi ser varandras blickar som signalerar att nu jäklar gör vi det jobbigt för oss men oj, vad vi kommer ha nytta av det. Vi log mot varandra medan vi slet.

Sara och jag gick ut i köket och åt en bit mat och log åt varandra över att vi var igång. Vi var osäkra på hur de första veckorna skulle gestalta sig. Vi klarar det, viskade Sara som om våra gäster stod bakom ett skåp och spionerade. Nåja, Saras entusiasm var förstås lite tidig men

jag förstod skämtet, som var allvarligt, och jag gav henne en jättekram. Jag tänkte, den här kvinnan älskar jag gränslöst. När började jag känna så? Jag vet inte.

Jag tänkte på en sak Sara, vi har ju inget namn på våra rum. Har du tänkt på det?

Nej, jösses, faktiskt inte alls. Det måste vi ju ha. Det slog mej idag när våra första gäster kom. Namn, tänkte jag, vi saknar namn. Vi kunde inte förklara vilket rum som var och en skulle ha. Det hade varit bättre om varje rum hade ett namn och att namnet stod på respektive dörr. Och om vi ska ha namn på rummen så vore det bra om det var något fint.

Åh, Gud, jag menar Åh, Carl, det måste vi ju ordna snabbt – säg något bra som du har tänkt på.

Om namnen får kretsa kring Varnhems historia och klosterkyrka och Birger Jarl så tycker jag att ena delen av vår svit skulle kunna heta Kung Valdemar, han är ju son till Birger Jarl och den som Birger själv utsåg till kung efter den avlidne Erik läspe och halte. Rummet som är andra delen av sviten borde ju få heta Drottning Sofia, efter Kung Valdemars gemål.

Det är jättebra, utropade Sara och slog ihop händerna i förtjusning, gäller bara för mej att komma ihåg – fast det blir nog inte så svårt. Fortsätt Carl.

Ett rum borde ju få namnges efter Birger själv, alltså Birger jarl och ett annat rum därför efter hans gemål, Prinsessan Ingeborg – lite omständligt förstås men vi kan ju kalla rummet för Prinsessans eller nå´t. Det tredje rumsparet borde ju förstås vara efter Magnus Ladulås och Drottning Helvig.

Sara fnissade till. Erik den läspe och halte kan inget av våra rum heta, kanske i en skämtfilm möjligen.

Det var en regnig eftermiddag några dagar senare och vår fina dörrklocka, ett fynd som jag hade hittat på en auktion, ringde för att förmedla att vi hade fått besök. Det syntes mig vara ett ungt par, fast helt lätt var det inte avgöra för de var rejält nedblötta.

Finns det något rum ledigt för natten frågade kvinnan och jag kunde lugna henne med ett bra besked. Hon försökte le men det gick inte så lätt. Jag skrev in paret, Åsa och Tor från Ystad och skulle ge dem nycklar till rummet då Tor sa att han skulle gå ut och hämta packningen.

Åsa stannade kvar i foajén, det var tydligt att hon ville berätta.

Vi cyklar genom Sverige i sommar och det har fungerat bra så här långt men det här regnet blev lite över vad vi hade räknat med så det var skönt att vi hittade det här stället.

Jag blev riktigt upprymd för här uppstod ett sådant här härligt tillfälle som man som pensionatsinnehavare gärna vill vara med om.

Det var intressant, sa jag, för tidigare idag kom det ett ungt par i ungefär er ålder som också cyklar genom Sverige. Dom hade planerat att övernatta här så dom kom tidigare och slapp regnet. Jag föreslår att ni sammanstrålar här nere i salongen i kväll. En sådan här dag vill man ju gärna sitta en stund framför en brasa. Jag tänker tända en sådan vid sjutiden. Kanske vi ses då? Upplysningsvis vill jag säga att salongen också är vårt frukostrum. Vi serverar frukost från klockan åtta på morgonen.

Tor kom in genom ytterdörren, ännu en bit våtare för regnet hade till och med tilltagit. Jag gav dem deras rumsnyckel och berättade att rummet inom kort skulle döpas till Birger jarl.

Jaha, ojdå, sa Åsa, vem då, Birger?

Ah, det är en för lång historia just nu, gå upp på rummet och försök torka upp en smula. Birger jarl levde här i trakten på 1200-talet, han var Sveriges mäktigaste man och är begravd här i kyrkan. Jag kan ordna sköna morgonrockar åt er för att få upp värmen till normal kroppstemperatur.

Tack, sa båda och vandrade iväg uppför trappan.

Jag gick ut i vedboden och hämtade lite ved. Min idé att tända en brasa var en impulshandling men jag insåg snabbt att det skulle kunna bli en fin tradition på vårt pensionat.

Sedan gick jag upp till Sara och berättade.

Klockan närmade sig sju och på vårt fina pensionat hade vi ännu inte kunnat erbjuda något mer än enklast möjlig kvällsvickning men vi hade ett bra tilltaget barskåp så jag hällde upp ett glas bourbon och satte mig ner i salongen framför brasan. Jag hoppades förstås att våra Sverigecyklister skulle kunna träffas och utbyta erfarenheter.

Förvånande nog kom Åsa och Tor ner innan de andra och slog sig ner vid min soffgrupp. De såg mycket gladare ut nu och framför allt torrare. Åsa var en ganska dominant

kvinna och hon frågade om det var möjligt att köpa någon värmande dryck, hon och Tor valde varsin cognac som jag, för deras skull, värmde upp lite lätt.

Till min stora glädje kom det andra paret ner efter en stund, jag hade knackat på deras rum och berättat om Åsa och Tor. Nå, de såg inte helt begeistrade ut men tyckte väl att de inte ville smita nu när det förväntades av dem. Det där får jag se upp med tänkte jag, det kändes helt fel att lägga sig i våra gästers tankar för dagen. Carl, tänkte jag, detta var sista gången.

Vi satt och småpratade en stund och jag berättade om pensionatet och att vi ännu inte hade kommit på något bra namn än, det måste bli något bättre än Erikssons pensionat. Men så efter ett tag kunde inte Åsa hålla sig utan frågade om det var sant att de också cyklade genom Sverige.

Jo, svarade han som hette Jari. Jag förlorade ett vad nyligen. Jag sa till mina kompisar att om Juventus vinner Champions league så ska jag banne mej cykla genom Sverige. Att dom ens kom till finalen gjorde mej superpaff och att dom sedan vann var en ren chock. Inte så mycket för vadets skull, för det hade jag glömt bort utan bara det att sådant skitlag kunde vinna. Hemskt. Mina kompisar

påminde mej, det var chock nummer två men Lola här - hon log sött - sa att hon skulle göra mej sällskap så vi satte planen i verket och här är vi nu, fortfarande ganska överraskade.

Åsa berättade om hur synen på cykel genom Sverige var stark i Ystad. Stålfarfar kom från Skåne och Sverigeloppet gick varje år från Haparanda till Ystad och när Stålfarfar vid 65 års ålder cyklade från Ystad hela vägen upp till Haparanda för att vara med i Sverigeloppet nekades han på grund av åldern. Men han deltog i alla fall utom tävlan och vann loppet Han var först i mål i Ystad och blev rikskändis på den veckan. Tidningarna skrev, folk gick ut på landsvägarna och hurrade. I Ystad känns det hos vissa som en utmaning att göra om den cykelbragden.

Så, för oss kändes det som ett sorts måste.

Ungefär som dom som bor vid Niagarafallen och känner att de måste gå på lina över?

Javisst, ganska så precis så och vi har varit på väg i några dagar men det här regnet överraskade oss. Vi är inte dumma, vi är förberedda på regn men det här var alldeles för mycket, Turligt nog hittade vi det här stället.

Åsa var pratsugen så hon fortsatte skrattade att det var så mycket fåniga idéer om det här med att cykla genom Sverige. Alla tycker att man måste starta i Haparanda och vänner till oss har tagit tåget upp för att cykla därifrån. Det verkar som att dom tror att det är nerförsbacke från Haparanda till Ystad. Vi trotsar alla konventioner, vi åker bakvägen upp. Det är ju lika många mil från söder till norr. Var startade ni?

Jag tyckte att Jari skruvade på sig lite grann, som om han ville undvika samtalet och Lola tittade ner i sitt vinglas som hon hade fått fyllt med en god Bourgogne.

Vi är ju från Göteborg, sa Jari till slut men vi har en sommarstuga i Strömstad så vi startade där. Det var för två dagar sedan och vi hade det här pensionatet som ett etappmål.

Men... fnittrade Åsa, från Strömstad säger du. Ska ni cykla ner till Ystad först då innan ni börjar eller...?

Lola reste sig och sa att hon var tvungen att gå på toaletten. Jari skruvade sitt glas runt, runt med nervösa händer så sa han att Nej, vi cyklar från Strömstad till Oxelösund. Vi räknar med att komma fram om en vecka för då har jag en farbror som fyller sextio år och vi tyckte att

det passade bra att förena nytta med nöje. Tja, så är det, rundade han av. Han var nog lite osäker på om det skulle bli skratt eller hån som reaktion.

Men, men så kan man väl ändå inte göra utbrast Åsa.

Jo, vi kan det, tror jag. Vi cyklar genom Sverige på tvären. Du sa att det finns många fixa idéer som man kan utmana.

Nä-ä, fräste Åsa, det är inte genom Sverige, det är fusk!

Jag tror inte det, Jaris ton var så mild som den bara kunde. Om Sverige vore runt så kunde man starta vid vilken yttre gräns som helst och cyklar tvärs igenom. Det är bara ett vanetänkande att Sverige är ett norr- till söderland. Det kan lika gärna vara från sydsydväst och ….

Åsa skrek.

Men Sverige är inte runt! Och det är förbanne mej bluff …. bedrägeri att framstå som någon som cyklat genom Sverige från Strömstad tvärs igenom. Då kunde jag ju cykla från Malmö till Simrishamn …!

Tja, ja-a började Jari men Åsa reste sig upp, ställde ifrån sig glaset och gick iväg i ett ursinnigt humör från soffgruppen och upp för trapporna och försvann.

Tor tittade lite generat på oss andra men han satt kvar, ryckte lite på axlarna och bad mig om att få sätta upp ytterligare en cognac på räkningen.

Jag sa att den bjuder jag på.

23

Jag hörde slammer i trappan strax för sju, just när jag hade börjat omvandla kvällens salong för servering av frukost, så jag gick ut i foajén för att se vad som stod på. Det var Åsa som just hade kommit ner, fullt påklädd och deklarerade för mig att hon har beställt en taxi och ger sig av nu. Det är Tor som har hand om reskassan, sa hon, han får betala när han kommer ner, han kommer inte följa med mej till Skåne nu. Jag reser, tack så mycket för din

gästvänlighet. Det hade kunnat bli trevligt där i salongen igår om inte det hade suttit bedragare där. Så gick hon.

Klockan nio kom Tor. Jag berättade det han redan visste att Åsa hade tagit en taxi och farit hem till Skåne. Till min förvåning frågade han om han hade möjlighet att få hyra rummet ytterligare någon natt.

Jag har inte bråttom hem och jag har definitivt ingen lust att cykla till Haparanda, vad ska jag göra där? Och vad ska jag göra i Ystad?

Visst, det är ok, svarade jag. Jag får flytta dej till ett annat rum bara, vad ska du göra, tänker du?

Tja, se mej omkring. Ikväll tar jag mej nog in till Stadshotellet i Skara, det lär vara dans där, jag får se. Jag tar en timme i taget nu under det närmaste dygnet i alla fall. Kanske jag går och hälsar på hemma hos Birger jarl, du nämnde ju något om honom igår.

Jodå, det kan kanske vara en bra idé, han brusar i alla fall inte upp så lätt nu för tiden. Men tänk på att om du ska till Stadshotellet så låser jag ytterdörren till pensionatet klockan halv tolv. Om du kommer efter det så får du väcka mej och det tar jag betalt för – 200 kronor.

Sara kom ner från vår privata våning lagom till vår viktiga kafferast. Det var en vana som hade blivit etablerad blixtsnabbt. Ingenting är så viktigt som en kafferast för jäktade pensionatsinnehavare, tänkte jag eftersom jag sedan två dagar hade blivit en sådan.

Har du tänkt på Sara, att vi aldrig har grälat, jag tycker att det är fantastisk.

Jag avskyr gräl, Carl

Det gör jag med men varför grälar man varför grälar inte vi?

Det är skillnad på gräl och konflikt. Allt beror på hur man löser en konflikt och vi löser våra på våra morgonmöten, där vi även skulle kunna ta upp personliga konflikter om vi har några sådana.

Men, har vi det?

Jag tror inte det?

Man kan ha konflikter om ekonomi men hos oss är det ju du som har själva ekonomin. Jag har bara min egen och så sköter jag företagets bokföring.

Ja och där har jag ju ingenting att dölja, resonerade Sara plötsligt. Tänk om jag skulle vilja bedra dej om ekonomi då skulle vi kanske få en konflikt och eftersom jag då är oärlig

så kanske det slutar med ett gräl. Det är så jag menar, när vi har något att dölja som vi inte kan försvara med mer än att höja rösten, då blir det ett gräl. Har man inga argument då är gräl den självklara utvecklingen. .

Jag gav mig inte nu när jag hade börjat spinna på en tråd som jag grubblat på, så jag fortsatte. Men om det handlar om otrohet då, det är en sorts bedrägeri mot den andra.

Men, kära Carl, otrohet kan man ju inte gräla om, det berör bara ledsnad och sorg. Det är en förlust.

Sara var oemotståndlig men jag ville veta. Har hon kloka svar på allt? Nu var jag nere på vardagsnivån, den mest infekterade för de flesta kanske. Jag frågade henne: Man kan gräla om hur vi ska göra i det dagliga livet, vem ska städa, vem ska gå ut med hunden, vem ska klippa gräset osv

Du har rätt, sådant grälar nog de flesta om men jag hatar gräl. Jag vill inte gräla med dej, jag vill inte prata heller, jag vill utforska hur vi tänker. Vi har ju löst det också, du gör ju alla dina jobb frivilligt, Carl, så har du i alla fall alltid sagt - och om du inte vill det längre så tar vi upp det på ett morgonmöte. Det är konstigt, vi har inget jämlikt förhållande, vi har en arbetsdelning av det gamla slaget. Du

har ju själv sagt det flera gånger, du har tagit på dej arbetsbördan som hemmafrun förr gjorde. Vad konstigt det låter, men så är det ju. Det där känns egentligen inte bra, kan vi inte sluta göra den jämförelsen. Vi kan väl hitta någon annan liknelse?

Våra dagar som pensionatsinnehavare blev redan på andra dagen rutinmässig. Nya gäster kom och fyllde rummen som andra hade lämnat. Sara och jag lärde oss snabbt rutinen med städning och hopplockning. Vi delade på sysslan att ta betalt från dem som reste iväg. Det kändes lite konstigt med vissa dubbelarbeten men Saras idé var på något sätt klyftig. Vi skulle lättare kunna fördela våra sysslor efter ett tag när vi båda visste vilka som var lätta och vilka som var komplicerade.

På kvällen nickade Tor vänligt åt oss när han drog iväg med en taxi till stadshotellet för att förgylla tillvaron. Vi tittade förundrat på honom när han gav sig av.

En timme senare kom Åsa tillbaka till pensionatet.

Jag fick berätta att Tor hade åkt in till Skara men att jag självklart kunde ställa in en extrasäng i enbäddsrummet som jag hade tilldelat honom. Hon förstod på ett utstuderat likgiltigt sätt att det kostade extra men hon berättade att hon

omgående skulle gå och lägga sig. Att gå ner till salongen för lite småprat med andra hade hon inte en tanke på.

Klockan tolv ringde Tor och därmed var Sara och jag 200 kronor rikare. Jag är sällan trött men någon gräns för gästernas nycker måste man ju ändå sätta upp. Han bad mig att sätta in en extrasäng i rummet för han hade en kvinna bredvid sig som han gärna ville ta med till rummet. Jag berättade då för honom att det redan finns en extrasäng inställt och i den ligger Åsa som antagligen sover djupt just nu.

Det blev alldeles tyst i andra ändan. Sekunderna gick men till slut sa han OK, glöm det där med extrasängen. Jag ringer efter en taxi nu och är tillbaka om en halvtimme.

Sara tittade på mig med en blick som såg ut som beundran och sa: Det är just det som gjorde att jag älskade dej från allra första gången, då när jag hörde ditt föredrag i Falun. Jag och en kompis till mig smet ju in i din föreläsningssal när vi i sångkören hade tagit en paus. Du sa då att för att ge dina specialelever en chans att komma tillbaka in i samhället och få framtidstro kan du förnedra dej till vad som helst, bara du vet varför du gör det.

Oj, då, det minns du men vad har det med vårt nuvarande liv här i Varnhem att göra?

Jo, som du hjälpte Tor fastän klockan var tolv på natten och du klagade inte, du svor inte. Det var som om du brydde dej om honom.

Jo, visserligen, men jag förnedrade mej väl inte – och jag tar ju betalt.

Du förnedrar dej absolut inte, nej, inte alls men vad jag menar är att innerst inne i dej finns en tro på att människor hjälper varandra. Alla är inte lika hjälpsamma som du men vi är alla skapta så från början – men du har behållit det. Förringa inte din insats nu, Carl, du vet att du gjorde något bra. Du bryr dej om människor och jag älskar dej för det. Du kommer inte kunna ändra på en så djupgående egenskap och därför kommer jag alltid att älska dej. Den kärleken sitter djupt i mej.

Vi hade just vaknat och morgonmötet inleddes alltså med några snälla ord från Sara om gårdagens tumult. Vi var förstås lite oroliga över hur det skulle gå för Åsa och Tor och det kändes som om vi var delaktiga i TV-såpan som skulle kunnat heta Pensionatet. Jag antar att sådana här

saker kan hända i vår verksamhet men helst inte för ofta, tack. Sara gick ner och fixade köket.

Jag gick ut för att släppa ut ankorna och Rimbo. Timjan följde som vanligt med men han har blivit lite störd över att inte få följa med mig in i gästutrymmena som tidigare. Det återstod att förklara och träna in som en ny rutin.

När jag kom in till pensionatet var klockan redan nio och jag direkt till köket där Sara satt och väntade med kaffepannan. Frukosten var över och innan vi brukar diska unnar vi oss en paus. Jag hade gett Åsa och Tor ett nytt rum nu, de ville vara kvar ytterligare en dag för att komma överens om sin gemensamma framtid. Sedan berättade jag för dem att vi hade fullbokat dagen därpå så om de ville ha ytterligare en natt får de ligga i spiltan bredvid Rimbo.

Sara berättade att hon hade bokat in två gäster till i morgon så vi har haft – tack vare Åsa och Tor - fullbelagt samtliga nätter sedan vi startade. Och nu verkade det fortsätta så i ytterligare två dagar. Det kändes skönt på alla sätt utom det att vi var ovana vid att jobba så intensivt som vi fick göra nu men det hade ju varit värre om vi hade fått sitta och rulla tummarna utan några gäster alls. Sådana stunder lär väl också dyka upp. Vilket fruktansvärt äventyr

vi hade gett oss in på. Eller rättare sagt, det var ju Sara som varit den våghalsiga, redan innan jag ens kom in i bilden, medan jag satt på en järnvägsbank och drack två flaskor whisky och försökte frysa ihjäl men misslyckades.

Det här med pensionatet är för mig förstås ett något stillsammare äventyr. Jag reste mig och drog igång diskmaskinen. Inte fullt tre veckor kvar till terminsstart på skolan. Fram till dess hoppas jag att vi har rationaliserat våra pensionatsrutiner så bra att jag inte stupar i tjänsten.

Vet du vad det här är, Carl? Sara höll upp en liten papplåda. Det såg ut som något modernt tycktes det mig men jag svarade förstås nej på frågan.

Jag har köpt oss varsin mobiltelefon, jag har tänkt att vi nog måste börja rationalisera våra rutiner så att vi inte stupar i allt vårt arbete, särskilt som du snart ska börja jobba på skolan igen.

Ah, mobiltelefon, nog hade jag väl sett sådana men de här var mindre än dem som jag hade sett. Nå, det kanske är smart att ha. Jag kunde inte se det direkta behovet av en sådan än men jag vet sedan lång tid tillbaka att det som i förstone verkar onödigt efter en kort tid blir allmängods och den som inte har det senaste blir snart akterseglad. Det

senaste exemplet är förstås datorer och speciellt bärbara. Nu är det alltså dags för mobiltelefoner, ok, gärna det.

Så jag tog lådan, öppnade lite försiktigt och la undan den. Just nu hade vi annat att pyssla med – rumsstädningsperioden har börjat. Den börjar alltid strax efter kafferast och disk – för den som inte känner till rutinerna. Jag tittade ut genom fönstret och såg att Timjan var där borta i hagen tillsammans med Rimbo, gott att de går så fint tillsammans. Ankorna har ju varandra och just nu ser jag dem inte men antagligen håller de till nere vid vattnet. Jag har dämt upp lite av bäcken som rinner över våra marker. Det var inget stort ingrepp men antagligen otillåtet så jag gjorde det etappvis så att ingen nedströms ska märka något av ingreppet. Våra ankor, som ju är löpankor, behöver inte särskilt mycket vatten för att trivas men det är nog ändå viktigt att de har den tillgången.

Ankorna verkade trivas med sin lilla damm och jag kände en närhet till de gamla munkarna. De skulle, precis som jag, ha grävt en damm för sina ankor för de hade tid och motivation att ständigt förbättra sina förutsättningar. Klostren, med sina invånare, munkar, nunnor, lekbröder och leksystrar, var som små öar som förverkligade den

mänskliga potentialen i ett hav av hårdhet och grymhet. Vad var Birger jarl och hans ätt för några egentligen? De var krigare som med halshuggning och vassa spjut mördade andra ätter för att få makt och för att förhindra att andra ätter halshögg dem. Under sig plundrade överklassen skamlöst landets bondebefolkning, man tog merparten av deras mat så att dessa fick dra sig fram i stor armod. Dessa plundrare är dem som vi historielärare pratar om som stora män och deras bragder.

Varför håller vi på med det? Och varför ska Sara och jag sätta namn på våra pensionatsrum efter dessa maktgalningar och mördare. Varför tyckte Sara att min idé om namnförslagen var bra, hon som annars är så klok? Antagligen av samma anledning som fick mig att komma med förslaget, en indoktrinering av fel sort men som pågått i tusentals år. Vilken konstig ordning.

Jag tittar ut genom fönstret på ankorna igen. Munkarna hade ankor, de åt visserligen upp dem till slut men jag bortser från det just nu. Munkarna levde i stilla harmoni, de utvecklade sina odlingar, de förbättrade byggnadstekniken, de lärde sig om sjukdomar och försökte bota. De var konstnärliga. De visade i fullskaliga experiment över hela

världen hur människosläktet kunde leva gott, Det är ju dessa fridsamma, kompetenta människor som vi borde lyfta fram och definitivt inte se som några egendomliga världsfrånvända varelser. De hade förvisso en knepig syn på samvaron mellan man och kvinna men vadå? De mördade ju inga i alla fall och de levde långa liv eftersom de visste något som inga andra brydde sig om. De var – omedvetet – föregångare till en människosort som var något att ha. Jag tänker inte så mycket på själva gudstron, den är mig likgiltig utan snarare på deras praktiska livsföring.

Jag måste ta upp detta med Sara och om rumsnamnen jag måste förändra min historieundervisning i viss mån och jag måste nog läsa på mer om munkar och nunnor i Sverige och världen. Jag kom att tänka på Isabella Leonarda, Abbé Suger, Hildegard av Bingen och den helige Franciscus.

Tack ska ni ha Mina, Dina och Sina, tänkte jag och vände mig bort från fönstret för att begrunda omvandlingen i min själ men absolut också mina närmaste arbetsuppgifter. Jag tittade med förvåning på att det fanns en värld omkring mig, jag hade varit ute på en kort men lärorik resa.

24

Några veckor går fort. I slutet på augusti var det dags för lärarna att samlas till en ny termin. Det rådde feststämning, alla verkade vara glada att träffas och även jag fick några vänliga ord. Jag är ju lite utanför den stora gemenskapen eftersom jag har en så liten tjänst. Utom med Lena, hon surrade runt mig nästan lite utmanande tyckte jag och det fick mig ur balans. Hon viskade i mitt öra att i morgon skulle vi alla ha en personalträff med fest på kvällen och då fick jag inte bli sjuk. Det var också tydligt att personalen tyckte om träffar med fest. Det hade varit lyckat för alla att åka på betygskonferens till Gotland.

Sammanhållningen hade förbättrats avsevärt, det syntes tydligt. Jag tror att det var en av anledningarna till att jag hamnade lite vid sidan om. Mina kollegor hade omedvetet blivit ett gäng och i det var inte jag med. Det var absolut inte någon mobbning, det var bara en naturlig följd. Lena blev på det sättet, upptäckte jag en sorts bro för mig till den lilla kopplingen som jag ändå hade till skolan.

Rektorn tog till orda. Han hälsade oss alla välkomna tillbaka efter sommarlovet och hotade lite skämtsamt om att vi alla skulle skriva en uppsats vad vi hade gjort under sommarlovet. Vår rektor är en skämtsam man och har ett bra omfång av empati. Han behandlade också mig som en likvärdig och fullvärdig medlem av lärarkollektivet trots mina få timmar. Det är jag mycket tacksam för.

Det korta inledningen på terminen avslutades med en ganska påkostad matstund och under den presenterade Birger överraskningen som alla redan kände till. Han började lite trevande med att vi skulle ha en konferenstid i de olika lärarlagen under morgondagen Eftersom jag hade matematik den här terminen fick jag ingå i naturvetarlaget, vilket jag inte hade något emot. Naturvetare har inte så förbaskat mycket politiska åsikter. Sedan avslöjade han att

morgondagen skulle avslutas med en personalfest på skolan. Han såg väldigt nöjd ut när han släppte den nyheten. Lärarna å andra sidan försökte se överraskade ut så därför det blev en fin avslutning på terminens första arbetsdag.

Skolan är inte stor, vi var bara sexton personer på plats på festen och jag frågade Lena hur många heltider som satt här och festade. Hon log trolskt emot mig. Jag ska svara på det när vi två träffas ensamma lite senare.

Det blev ganska mycket vin, Vi satt utomhus länge i skolans vackra park medan mörkret så sakteliga svepte in oss medan vi drack ytterligare några glas. Stearinljusen gjorde inte någon större nytta och det var först när någon började frysa som vi alla drog oss in till skolans matsal. Skolans lärare i religion och finska bjöd mig på en sup och lovade att det inte var hembränt. Det stämde förhoppningsvis men starkt var det. Han skrattade när han såg mitt uttryck i ansiktet men han märkte inte att Lena hade lagt en hand på mitt lår medan hon låtsades fråga om vad det var för dryck och om det också var möjligt att få även för en kvinnlig skolsekreterare.

Det var inte obehagligt att ha en kvinnas hand på sitt lår. Det hade nog varit lite opassande om någon hade sett det men å andra sidan var det kanske vanligt på den här skolan. Jag kände inte till vilka regler som man bröt mot vid festliga tillfällen eftersom jag aldrig varit med på någonting av den här sorten tidigare. Vad jag däremot såg var att man drack ganska rejäla mängder alkohol. Folk blev smått vingliga, påtagligt högljudda och sjöng friskt både nubbevisor och kända folksånger. Kom så dansar vi viskade Lena och drog upp mig på dansgolvet där några redan innan hade börjat. Hon var ganska bestämd över att vi skulle dansa inte bara en dans utan flera och hon tryckte sin kropp allt tyngre mot mig – ända tills jag kände hur hennes fingrar trycktes in i min nacke och jag kände små spasmiska ryckningar mot min mage medan vi dansade så tätt intill varandra. Vid det laget var jag så packad att jag inte tyckte att någonting var märkligt så vi fortsatte att dansa och hon log lyckligt med simmiga ögon.

Kom, sa hon efter att musiken hade ebbat ut. Hon tittade sig omkring och vi såg hur festen hade börjat upplösas i splittrade molekyler som svävade runt lite fritt utan någon större ordning. Vi går till elevkårens rum, sa hon till mig,

jag är den enda som har nyckel till det rummet. Hon tog min hand och drog iväg mig ut på grusgången som ledde bort till ett hus några tiotals meter därifrån. Hon hade bråttom, det var väldigt tydligt och jag kände en stark erotisk upphetsning. Hon var så vacker i sin brådska. Hennes blonda lockiga hår hade blivit ostyrigt under dansen och runt oss ångade det av förväntan.

Hon gick före mig upp för trappan till dörren och låste upp.

Men den där trappan fick mig att vakna till, det kändes inte längre rätt även om det fanns en lockelse mitt i galenskapen men...

... nej Lena det här är inte bra för mej, jag vill inte, lyckades min tunga prestera till min lättnad. Det fanns alltså en fortfarande fungerande förbindelse mellan tungan och pannloben alltmedan resten av kroppen nog hade velat följa med upp för trappan. Någonstans dök det också upp en olycksalig blandning av skamkänsla och medlidande. Det var en hemsk känsla som jag inte kunde styra över mer än att börja gå bort från henne. Det var inget jag var glad över. Förlåt, Lena, jag går hem nu. Jag lämnade henne stående på trappan och vände mig inte om en enda gång. Jag skämdes

för allt, för att jag hade dragits med, för att jag hade äventyrat mitt liv med Sara, för att jag hade druckit för mycket och att jag inte hade kontroll över mig själv och mina känslor. Jag hittade min cykel och i mörkret cyklade jag hem till mitt och Saras pensionat. Det var där jag hörde hemma.

Sara sov när jag kom hem men när jag hade lagt mig under täcket hörde jag henne säga att det var bra.

25

Vi hade ju haft en exempellös start. Inkomster från ett ofta fullbelagt pensionat men inga lönekostnader, inga stora uppvärmningskostnader, små varukostnader. Hur länge kunde det här fortgå? Vi visste ju att säsongen tar slut en bit in på hösten och att driva ett pensionat handlar nog till stor del om att förlänga säsongen i båda dess ändar. Vad gör vi då? Vi hade ingen plan B för detta av den enkla anledningen att vi inte ens hade en plan A.

Våra morgonmöten hade varit ganska korta under uppstarttiden men när det hade gått ett tag hade vi ändå lärt

oss att vara lite effektivare så det kom en dag då vi fick tid att tänka över vår situation.

Vet du vad dom gör i Göteborg? sa jag den morgonen eftersom jag plötsligt hade kommit att tänka på en av tidens största genidrag. Jo, dom har lyckats göra om Sveriges regnigaste och tråkigaste vinterstad där det alltid småregnar och blåser till Nordens vinterstad. Fattar du, det är ju omöjligt men dom gör det. Turister kommer till Liseberg i december och i stället för snö tindrar kommunen upp hela stan med miljoner små lampor överallt. Dom lyckas göra om en katastrof till ett vinterparadis dit engelsmän och norrmän åker för att uppleva vinter- och julstämning. Alltås, norrmän, det är ju inte klokt. Varför skulle dom vilja åka ifrån sina snöbemängda skidbackar till småregn och grådask? Jo, för att i Göteborg har dom kommit på något! Tror du att vi kan komma på något vi också? Eller egentligen, vi bör nog komma på något vi också.

Vad ska vi komma på, Carl, säg!

Tuff fråga, vi har nog snö i alla fall, det är en bra start. Vi har Rimbo, spiltorna, julstämningen som kommer automatiskt med en häst. Om vi skaffar en vagn eller släde

så har vi slädfärder med bjällerklang till julottan i kyrkan - om vi har öppet för turister och gäster på julafton.

Tänk på alla som är har tröttnat på att slita ut sig till jul efter att deras barn har vuxit upp. Dom kanske skulle kunna ta in här hos oss och fira jul. Hur många julaftnarsliknande dagar har vi i december? Vi har ju första, andra, tredje och fjärde advent, vi har lucia, julafton och juldagen, vi har nyår, trettondagen och julgransplundringen. Du och jag som inte har barn kan väl lika gärna jobba på julafton, vad gör det oss? Vi kan ta ledigt en annan dag och dessutom kan vi ju mingla med våra gäster lite då och då. Kanske Timjan kunde få vara med och sitta framför brasan och se jul-lik ut? Tänk på skidspåren uppe på berget.

Jag tror att du är ett geni, Carl! Jag börjar längta till vintern. Fast, du pratade om Timjans roll för trivseln. Det är inte säkert att han håller så länge till. Du vet inte att han fyller fjorton år nu i höst.

Nu kom iskylan mitt på sommaren. Tanken på Timjan var kuslig - glädje är ändlig förstod jag med en djup oroskänsla. Krampaktigt försökte jag hålla mig kvar i vårt ursprungliga samtalsämne. Sara, sa jag, vi gör så att vi

tänker på det en stund utan att planera. Men jag tror att vi har en plan.

En plan har vi Carl.

Fast jag tänkte mest på Timjan så jag frågade Sara hur gammal Rimbo var. Åh, han är en ungdom, han kommer leva i trettio år till så det behöver du inte oroa dej för. Jag håller koll på hans hälsa och nordsvenska hästar har ofta väldigt god hälsa – men det är också därför jag vill prata om det. Han måste ha motion och han måste få träffa dej ofta, han är mycket fäst vid dej.

Och ombyte vill han nog också ha, fortsatte hon, lite annorlunda upplevelser. Vi kanske ska köpa en vagn till honom … och till dej, fortsatte hon med ett skratt.

Och till julaftonsevenemangen, föll jag in med. Sara nickade. Då måste vi kanske köpa två olika vagnar, en för vårt privata behov och en för lite större sällskap. Vad roligt det ska bli. Det här pensionatet blir bara mer och mer omfattande, undrar hur mycket vi orkar med?

Ju mer man gör desto mer orkar man, tror jag, upp till gränsen då man stupar på sin post. Än så länge är det ju bara planer, eller hur?

Jo men med Rimbo blir det nog mera påträngande snart. Jag ska försöka hinna med en dagstur ett tag till, lovade Sara. Hur ser det ut i morgon med gäster? Jag har redan hamnat på efterkälken och förlitar mej på att du håller koll på det.

I morgon har vi en liten dipp, bara fyra rum bokade men i helgen blir det fullt igen. Ska jag börja sköta bokningen som min första självständiga syssla? Min fråga ledde fram till en timslång arbetsdelningsuppgörelse och det var riktigt skönt. Invigningsfasen var över, vi behövde inte längre vara båda två på alla arbetsuppgifter. Vi skulle kunna börja planera hur vi skulle få in alla saker i en ordning som passade oss båda och där mitt lärararbete också skulle kunna krängas in. Hur länge till kan jag ha kvar det?

Mest oroade jag mig för hur jag skulle få tid med Sara.

26

Den 17 januari är vår personliga högtidsdag, ett år efter Dag0 men ännu utan några fastlagda ritualer. Vi började dagen med en promenad i det vackra vinterlandskapet. Vid sidan av det högtidliga firandet plockade jag upp ett brev som låg i brevlådan. Det visade sig vara från min samtalsterapeut och vän från sjukhuset, Anita..

Väl hemma gick vi mest runt i huset och myste, vi gick också ut till stallet för att se om ankorna mådde bra. De tycker inte om att gå ut i onödan i snö och kyla. Vi hälsade på dem och fann att de mådde bra. Rimbo var ute i hagen tillsammans med några grannhästar. Allt andades frid och fröjd. Vi återvände hem och tände en brasa. Jag mindes brevet och började titta efter mina läsglasögon – efter att ha tittat efter dem övergick jag till att leta och slutligen lyfta på kuddar och filtar sedan stöna över min oförmåga att hålla

ordning på viktiga saker.. Den här gången var de verkligen försvunna och jag fick försöka läsa ändå.

Anita undrade hur jag mådde nu när det hade gått ett år sedan hon skrev ut mig från sjukhuset och rådde mig till att hitta en samtalsterapeut i Stockholm. Jag blev lite överraskad över omtänksamheten men grubblade inte särskilt mycket mer på det mer än att jag tänkte att jag skulle höra av mig till henne en dag.

Sara och jag sitter i vårt vardagsrum i den privata bostaden framför brasan efter att vi har ätit en god festmåltid. Nu har vi var sitt glas champagne att smutta på och jag känner på mig att vi båda tänker på vad som har hänt i våra liv under detta märkliga år. Det är en stund fylld av eftertänksamhet och ro men det är jag som bryter den mot ett överenskommet tabu.

Sara, idag ringde jag till Kristi. Jag kunde inte längre bärga mig och jag vet att du aldrig frivilligt kommer berätta något om åren innan Dag0. Jag vill ha det avklarat, så där i stora drag och jag inledde mitt samtal med att berätta för Kristi om din regel om detta. Kristi fnissade, kan man säga, för det var ett vänligt skratt. Hon sa att det var så typiskt dej, envis har du alltid varit och hållt fast vid det som du

menar är rätt. Hon sa att det var en väldigt bra idé, det där med Dag0 och hon önskade att hon och hennes man hade kommit på det för egen del.

Nej, sa Kristi sedan, Sara har ingenting att dölja, hon har levt ett lugnt liv, vi hade en fin barndom, våra föräldrar var kloka om omtänksamma. Vi gjorde småbus som barn ska göra och sedan blev Sara veterinär.

Mer än så var det inte, utom att du blev mordhotad av en bonde i Belgien för att du inte ville skriva ut penicillin – och du sa upp dej och lämnade landet.

Ja, så var det i stora drag svarade Sara och tittade på mig och log.

Vi sitter tysta tillsammans och smuttar lite på champagnen.

En människas bakgrund är oftast ointressant, fortsatte jag efter en stund, under förutsättning att man känner till den. En okänd bakgrund är en oförlöst spänning.

Du måste ha märkt av min envishet, Carl, vid andra tillfällen, eller hur?

Det konstiga är att jag inte har märkt det, kanske jag inte funderar så mycket egentligen, vi har ju haft väldigt lätt att komma överens, på det är vi ju väldigt duktiga.

Det hela slutade med att jag tackade Kristi för att hon hade berättat. Hon tyckte att vi var ett så rart par. Jag är på sätt och vis ledsen för att jag frågade Kristi men faktiskt är det skönt att det är avklarat. Tänk på att jag inte har forskat i några detaljer, det mesta av våra tidigare liv ligger ju fortfarande ouppackade i en låda i källaren. Kanske att du en gång vill att jag ska berätta om varifrån jag kommer och vad jag har gjort, tänk om jag är bankrånare på flykt?

Men, snälla Carl, jag vet tillräckligt om din bakgrund så du behöver inte berätta.

Vet du, hur kan du veta det?

Jag vet det för jag kan sätta ihop två och två och jag får det förstås till fyra. Det är väl inget konstigt med det. Jag vet att du kom ridande någonstans ifrån på en vit hingst, du hade en helvit dräkt och ni hade båda vingar som ni gjorde er fria ifrån så fort ni hade landat. Jag har allt sett hur du ibland har letat i smyg efter dom, senast var det idag när du låtsades att det var läsglasögonen som var borta. Jag småskrattar alltid så gott då för jag vet hur stolligt glömsk du ofta är. Att du kom på en förtrollad häst förstod jag redan när jag hade gett dej några små enkla lektioner i ridning. Jag såg direkt att du var en himlasänd ryttare, en

sådan som verkligen kom ifrån de fria och vackra vidderna. Så enkelt är det. Det har alltid räckt för mej, jag behöver inte veta mer.

Sara sträcker sig efter glaset och tar en liten smutt - sedan tog hon stickningen som hon hade jobbat med under veckan. Det ska till slut bli en värmande sjal att hänga över axlarna när kylan blir svår här på slättmarken i Varnhem. Jag är alldeles förtrollad, jag har levt tillsammans med en sagoprinsessa i precis ett år.

27

Det här blir en fin dag...

tänkte jag när jag vaknade...

… två timmar innan jag behövde gå upp. Rimbo och ankorna sov antagligen djupt men när väckarklockan till slut skulle ringa var det dags för en av höjdpunkterna på dagen, att gå ner till stallet och ge vår nordsvenska häst och

våra tre ankor deras frukost. Det är mycket värt att få se deras glädje när matskålarna fylls.

Timjan följer alltid med, han menar nog att det också är hans arbetsuppgift och att vi båda arbetar som kompanjoner.

Vårt samarbete fortsätter sedan med att väcka vår älskade Sara, hon som ligger bredvid mig i djup sömn. Men än ska alltså inte detta hända, Timjan och Sara får sova en stund till. I stället får jag infallet att stiga upp ur sängen och vandra omkring i pensionatet som vi tillsammans har jobbat med i ett års tid.

Igår, den 17 januari 1996, firade vi ettårsdagen av hennes infall att kidnappa mig från Arlanda, dit jag hade rymt från ett kaotiskt liv. Vi kallar den dagen Dag_0 och därför, när månskenet på takets snö skapar gnistor av ljus in på mina två sovande kära, är dagens namn Dag_366. Ett år tillsammans har passerat, dagar som fanns innan Dag_0 har vi aldrig intresserat oss för.

Försiktigt tassade jag ner från vår våning ner till gästrummen på andra våningen. Jag tittade in i de olika rummen, prydligt städade och vackert inredda. Jag tittade förstås in i det som vi kallar för bröllopssviten, egentligen

två separata rum men med möjligheten att förbinda dem till ett.

På första våningen var det lika prydligt. Sällskapsrummet och köket, båda är pärlor som vi har fått mycket beröm för. Det är en fantastisk miljö och Sara hade rätt när hon förklarade att jag hade vunnit en miljonvinst när vi hade vårt pensionat i ordning. Det enda som jag hade behövt göra var att undvika att fly från mig själv och i stället följa med Sara, som målmedvetet hade fört oss in i detta paradis.

Jag gick tillbaka upp för trapporna till vår rum och sovrummet. Sara var inte kvar i sängen, kanske hade hon gått på toaletten. Jag gick och la mig i vår säng och tänkte försöka hålla mig vaken tills hon kom tillbaka så jag kunde få somna om igen mot hennes mjuka bröst.

Det tog tio minuter innan jag började undra var hon var. Det hördes inget ljud från toalettrummet och inte heller något ljud från något annat rum, det var besynnerligt. Jag märkte av en oroskänsla men väntade ändå tålmodigt på att hon skulle komma tillbaka.

Det gjorde hon inte.

Jag klev ur sängen och började leta. Hon var inte i något av de tre rummen på vårt privata våningsplan. Inte heller på andra våningen eller första. Jag började få krypningar av panik och började ropa, först som man gör, lite tyst för att inte väcka Timjan men sedan allt högre och högre. Det var då jag fattade att också Timjan var spårlöst borta. Jag ökade märkbart mina steg och gick först till den ena utgången ur huset och sedan till huvudentrén. Det fanns inga spår av vare sig fötter eller tassar vid någon av dem. I panik slog jag upp den stora dörren och sprang barfota ut i snön. Inte ett spår någonstans. Jag sprang runt huset, inga fönster stod öppna och snön var alldeles jämn och spårlös.

Jag sprang in i huset igen och snabbt upp till vår våning. Jag tog tag i telefonen och fick ett idiotiskt infall att ringa polisen, till vilken nytta det skulle ha varit. I tid insåg jag dumheten och la på luren. Då hörde jag Saras röst från sovrummet, Carl, vad gör du uppe så här tidigt och vilket buller sen? Jag gick in i sovrummet där Sara låg i vår säng, Timjan låg i sin korg på golvet.

Jag kände en rusning av glädje men också en sorts chock. Jag fick inte fram mer än en viskning. Sara, var har du varit? Hennes svar var svårt att ta in. Vadå, jag ligger ju

här, jag vaknade av att du förde sådant oväsen i huset. Vad har du gjort uppe? Men snälla, du har ju snö på benen, har du varit ute i kylan och sprungit?

Mitt ansiktsuttryck skulle nog en betraktare kunnat karaktärisera som klentroget i en absolut förvirring. Jag gick med försiktiga steg mot sängen medan jag tittade på henne. Hennes ansikte lyste av genuin förvåning och jag la mig bredvid henne och blundade. Det var det enda jag kunde ta mig till, att blunda. Mer blev det inte. Nu sover vi en stund till sa hon och förde mitt huvud mot sina varma bröst.

28

Väckarklockan gjorde sitt jobb två timmar senare och obehaget, rädslan faktiskt, var kvar inombords. En oformlig klump av psykologisk sort hade tagit plats och föste undan allt så att jag knappt kunde andas. Ändå trängde dagens rutiner på. Jag hade mitt jobb att sköta så jag tvingades bortse från andnöden och tassade försiktigt ner för trapporna. Jag gick ut i den vackra – jag kunde ändå

uppfatta det – januarimorgonen med sitt gnistrande snötäcke.

Rimbo blev som vanligt glad när han såg mig och Timjan. Han frustade så att ankorna vaknade – motvilligt. God morgon Rimbo sa jag högt för att jaga bort alla onda andar som kändes överallt i min närhet och för att ge plats för den gränslösa beundran som jag kände inför denna ståtliga nordsvenska häst.

Jag slängde upp en giva morgonmål åt honom och åt ankorna, ropade adjö till hela sällskapet och tog med mig Timjan hem till Sara. Hon hade inte försvunnit. Jag blev så lättad och hann tänka att det alltså inte hade kommit något efterskalv på nattens jordbävning. Jag kysste henne god morgon och la mig ner bredvid henne igen. Vi hade två lediga dagar kvar innan årets första gäst anlände.

Sara viskade att det idag var en perfekt dag för en lång vistelse utomhus i det vackra vinterlandskapet och det höll jag med om så efter den goda frukosten stod vi på pensionatets ståtliga trappa och värmde våra ansikten i solens strålar.

Kom så går vi en sväng bort mot förrådet, sa Sara, kanske det har hänt något spännande under natten, något

som du inte såg när du irrade omkring i månskenet, tokstolle, vad skulle du här ute och göra. Yla mot månen, eller vad...?

Sara skojade om min skräck över att kanske ha förlorat henne, jag blev förvirrad – och mållös. Hon tog mig i handen och i stället för att ta den där promenaden ut i naturen, som jag hade tänkt, så förde hon mig genom snön i bestämd riktning mot vårt stora förråd.

Hon slog upp dörrarna och log. Där inne stod en praktfull släde för en fyra, fem personer. Jag blev alldeles mållös igen och trots att klumpen i magen försvann blev andnöden kvar. Jag ropade till, Sara, vad har du tagit dej till! Saras leende blev bara större och jag gick fram och kände på slädens blanka trä, Sittplatserna var klädda med stoppat läder, medarna var grupperade i två sektioner och allt på vagnen utstrålade en skönhet som kommer av mångårigt ansvarsfullt användande. Den var inte ny, den var pietetsfullt renoverad.

Nattens äventyr var som bortblåst. Det försvann inför tanken att det nog var detta som var orsaken till Saras försvinnande i natt. Jag lyckades till och med lura mig

själv. Det borde ha funnits spår efter Sara i snön men den tanken dök inte upp.

Sara berättade att hon hade smusslat med detta under flera dagars tid under sina dagliga ridturer med Rimbo. Hon hade hittat släden på en gård på vägen mot Hornborgasjön. Ägaren hade inte den minsta användning för den och tillsammans hade de låtit putsa till den och tränat Rimbo att backa in mellan skaklarna.

Sara föreslog att vi skulle ta oss en tur. Det var ett inbjudande vinterföre.

Jag var lycklig. Rimbo travade på i lagom fart, det sjöng om medarna när de plöjde sig fram genom nysnön. Sara satt på kuskbocken med ganska lösa tyglar och lät Rimbo själv bestämma farten. Vi körde längs vägen mot Hornborgasjön och Sara visade vilken gård det var där hon hade hittat släden. Sedan fortsatte vi i lagom takt bort mot Ekornavallen.

Vi pratade om Amishfolket i Amerika. Hur de levde på ett gammaldags sätt och att de föredrog att ta sig fram med häst och vagn. Vi kände oss befryndade med dem i deras levnadssätt nu när Rimbo travade på längs landsvägen. Jag har egentligen inte mycket till övers för deras sätt att

resonera kring religion – jag har ju fått reda på av religiösa auktoriteter att jag är kväkare till sinnet – men att amishfolket har förutsättningar för ett lyckligt liv det är jag övertygad om. Jag kan till och med observera att vi nog har en del gemensamt i och med att vi dels bor på landet och dels är så angelägna om att ta hand om den gränslösa biologiska mångfalden trots dess krympande omfång. Den jäkt som finns i städerna är vi alla befriade från och hade vi kunnat hämta våra matvaror till pensionatet med häst och vagn vore vi nära idealet. Skillnaden ligger väl antagligen att Amish är ganska ålderdomligt rigida i sin livsföring och alltså helt motsatta kväkares sällsamt toleranta attityd. Men, jag tänkte inte mer på det - häst och vagn är precis vad jag har önskat mig under hela året som jag har levt med Sara och djuren här ute på landet.

För pensionatsägare är en bil förstås nödvändigt, den stressen får vi acceptera och leva med men när vi hade kommit tillbaka upptäckte jag den stora skillnaden mellan häst och bil. En bil lastad med varor parkerar man och lastar ur, det är det hela. Med häst och vagn blir det lite omständligare men ändå med en välsignelse. Hästen ska selas av, det är en andhämtningsstund i livet eftersom man

jobbar med att ta hand om en följeslagare. Man pratar en stund med varandra medan man puttar undan vagnen i rätt läge, man fortsätter att prata medan man torkar av hästens varma kropp och man fortsätter att prata ytterligare en stund medan man tar fram hö som tack för att få ha fått en färd genom landskapets skönhet. Sedan kan man säga hej då och daska till hästen lite vänskapligt på rumpan så förstår fordonet att han är ledig att springa ut till kompisarna i hagen.

29

När vår folkhögskola hade kommit igång ordentligt på terminen började plågan med dessa nödvändiga prov. Jag avskyr dem, både att plåga mina kursdeltagare och klara av svårigheten med rättelsearbetet. Hur jag än gör vet jag att jag alltid gör några missbedömningar som skapar en hel del frustration. Detta var min tredje termin på skolan och under den tiden hade jag historia som ämne.

Jag brukade lägga upp undervisningen utifrån den inställningen att jag aldrig underkänner någon, oavsett provresultat, om denne inte är ointresserad av ämnet. Det är naivt och eleverna genomskådar det och påminner mig med försiktiga ordalag om hyckleriet – för de vet att det kommer

prov och att det är provresultat som räknas. På det har de naturligtvis rätt, provresultat är mätbart och det är svårt för en lärare att bortse från sådant, samtidigt som betygssystemet för folkhögskolor i någon mån mildrar den effekten. Förutom prov är betyg det absolut värsta jag kan tänka mig och det här året skulle bli den första betygskonferens som jag deltar i.

Sara tittade in i rummet där jag jobbade. Hon var så vackert klädd i ridkläder för hon skulle ut på den dagliga ritten med Rimbo. Han måste ha daglig motion för att inte bli tjock och lat. Jag är borta i högst två timmar sa hon och lämnade mig åt tråkig administration. Genom fönstret såg jag hur de försvann i härlig galopp över hagmarkerna.

Jag satte igång att konstruera ett prov, det är mödosamt och det tar tid.

Jag tittade på klockan. Tiden hade runnit iväg och Sara hade inte kommit hem än. Var är hon? frågande jag mig själv.

Jag tittade ut genom fönstret och ut mot bakgården. Där stod Rimbo med sadel och träns men där var inte Sara. Med lite lätt oroliga steg gick jag ner för trappan och ropade hennes namn men jag fick inget svar. Jag började

halvspringa ut till Rimbo och tänkte att jag kunde få reda på något som kan ha hänt. Jag tog snabbt av honom alla grejer och lät honom springa ut i hagen och sprang själv i snabb takt in i huset igen, uppför trapporna för att göra något men jag vet inte vad. Jag hade drabbats av panik åter igen när jag kastade en blick in i sovrummet. Där låg Sara på sängen och läste, några ridkläder hade hon inte på sig, snarare myskläder.

Men Sara vad gör du, är du inte ute hos Rimbo? frågade jag.

Nej, nej, jag bestämde mej för att strunta i ridturen idag.

Skräcken från i vintras kom tillbaka. Jag försökte andas lugnt men det var svårt. Med hjärtklappning i bröstet utbrast jag stapplande att Rimbo var ju sadlad och tränsad, vad är det som pågår?

Carl, du skojar, Rimbo står ju i stallet.

Jag vände om och rusade ner för trapporna ut genom bakdörren och ner till stallet. Där stod Rimbo i sin box. Det fanns inga som helst tecken på att han skulle ha varit ute under de senaste timmarna och jag sjönk ner på stallets betonggolv i den allra största förtvivlan.

Jag måste ha suttit där i en halvtimme när Sara kom in i stallet och utropade Men Carl, vad gör du här? Du ser ju alldeles förstörd ut, vad är det som har hänt? Det var en fråga som jag inte kunde svara på, jag kunde inte öppna mun, jag kunde inte ens lyfta mitt huvud upp från mina handflator där mitt ansikte var begravt.

Sara, sa jag till slut efter lång tystnad. Jag tror att jag håller på att bli psyksjuk. Jag kan inte längre förstå vad som händer. Samma sak har hänt som i vintras när jag trodde att du var försvunnen. Jag kan inte längre tro på mina sinnen. Hjälp mej Sara, förklara vad som sker.

Hon slog sig ner på stallgolvet och höll om mig, hon vaggade oss båda två i mjuka rörelser och upprepade, Carl, Carl, lilla Carl, det är nog inte så farligt. Jag tror att du är uttröttad, det är nog det hela.

Vi satt så en stund men så plötsligt, utan någon förvarning ändrade Sara helt sin utstrålning. Vänta ett tag på mej Carl, jag ska bara gå in och hämta en sak, sitt bara still här och gör ingenting. Lita på mej Carl, jag är tillbaka om fem minuter. Så studsade hon upp i stående ställning och sprang ut ur stallet mot vår huvudbyggnad. Jag hann tänka att nu försvinner hon för alltid - innan hon kom

tillbaka med ett stort leende och sa. Det här som vi ska göra nu är egentligen helt vansinnigt och är emot alla upptänkliga regler men jag vet vad det är för fel på ditt huvud och jag vet vad man ska göra vid ett sådant tillstånd. Hon tog fram och korkade upp en flaska Bäska droppar och två nubbeglas och slog i lika mycket till oss var och gav mig ett av glasen. Carl, först tar vi en sup för att få bort det absolut värsta, Skål.

Menar du, Sara, att jag har alkoholproblem, att jag är alkoholist, menar du det?

Inte alls, du är romantiker och det ger dej problem, stora, stora problem. Hon hade fortfarande glaset höjt till en skål.

Skål, svarade jag väldigt förvirrat, jag hade ingen aning om vad hon tänkte ställa till med men en sexa Bäska droppar kändes lite som medicin. Så, va' bra, sa Sara och fyllde återigen våra glas och utropade Skål, varefter hon föll i skratt och tog tag i mina axlar och skakade, Carl, Carl, nu ska du få se, du är snart på bättringsvägen. Vi tar ett glas till och så sjunger vi Helan går.

Så gjorde vi och medan vi sjöng och strax innan vi skulle svepa den tredje supen började jag känna mig bättre

till mods. Jag såg inte problemet längre, jag satt med min käraste på ett betonggolv i stallet och ovanför mitt huvud stack ett vackert nordsvenskt hästhuvud ut över spiltans dörr och tittade lugnt ner på mig. Ankorna som varit ute och härjat hela dagen sov i en klump i ena hörnet av spiltan. Allt var alltså som det skulle.

Nu, sa Sara och fick mig att sluta fundera, tar vi ”Mera brännvin i glasen, mera glas på vårt bord” medan jag slår upp ett glas till.

Visst blev det en chockverkan för hjärnan men bekymren var borta när vi omfamnande lullade hem till vårt lilla pensionat och uppför alla trappor till sängen där vi stupade utan att bry oss det minsta om det. Det sista Sara hasplade ur sig var att det här var medicin med ganska dåliga biverkningar så bäst är om vi inte behöver ta till det för ofta – och berätta inte för någon vad vi har gjort.

30

Det blev vår igen och med den kom de fina promenaderna i hagmarkerna tillsammans med Timjan.

Det är en fin hund, du har, hörde jag en röst säga. Den kom från bara en meters avstånd men jag såg ingen som kunde ha sagt det. Rösten hade varit mild, nästan melodisk så jag blev inte rädd - men förbryllad.

Du ser dej om, du undrar vem det är som pratar, fortsatte rösten.

Jag samlade mig och undrade, skulle jag verkligen svara en röst som hade hörts i tomma luften? Det kändes ovant och besynnerligt, minst sagt.

Ja, sa jag lite tveksamt och möttes av ett kort skratt, även det nästan melodiskt.

Du tycker om att gå här i hagen, det vet jag för jag har följt dej och gått bredvid dej i några dagar.

Är du Döden? utbrast jag förskräckt. Rösten lät ju precis som i filmen Sjunde inseglet och scenen med schackspelet.

Nej, nej inte är jag Döden, jag är Livet, jag är Glädjen. Jag tycker om att vandra i hagmarker. Jag tycker också om det friska vattnet som porlar här i bäcken. Det var väl därför du stannade här för att din fina hund vill dricka lite grann, eller hur?

Vatten är liv, nöjde jag mig med att säga. Det kändes fortfarande egendomligt om än i något mindre grad. Det går tydligen att vänja sig.

Jag tycker om att tänka på hur vatten i små bäckar hjälper alla slags djur att hålla sig vid liv och hälsa. Det är konstigt med djur och vatten. Det måste alltså finnas vatten precis överallt även om jag inte har tänkt på det. Naturen kryllar ju av liv och alla behöver vatten.

Där är vi överens, vatten är verkligen liv, fortsatte den mjuka melodiska rösten. Jag har tonsatt flera dikter om åar, bäckar och broar just för att jag älskar det glittrande vattnet. Pianomusik är som glittrande vatten, i alla fall när jag

tonsätter ... Ich hört' ein Bächlein rauschen ... Ei, Bächlein, liebes Bächlein ... In einem Bächlein helle .... och så vidare.

Eh?? Är du Schubert? Jag viskade för det lät så dumt. Att stå och prata med en bit luft, som dessutom påstår sig vara Schubert.

Kalla mej Franz, svarade Schubertluften på den frågan. Jodå, jag vandrar omkring här i min ensamhet och ser ut som luft men jag har det ändå ganska trevligt. Som nu, när jag får prata med någon som gillar mina tonsättningar.

Det blev tyst en stund, som att han tänkte efter.

Fast själv är jag lite trött på dom, idag skulle jag nog ha spelat NewOrleansjazz. Kommer du ihåg min sista melodi "Die Taubenpost" fortsatte Franz, där hade jag kommit på något rytmiskt helt nytt. Det är inte ragtime som hos Scott Joplin, det är faktiskt Buddy Bolden innan Buddy Bolden ... ah, det var synd att jag inte fick vara med när jazzen föddes. Men jag tycker att din hund är fin. Vad heter den?

Han heter Timjan men du kollrar bort mig. Vad gör du här? Om du nu verkligen är här förstås, vilket din röst tyder på - men inte ditt utseende, uppriktigt sagt.

Äsch, jag tycker om att vandra, det är den enkla förklaringen - speciellt i hagmarker, Vi kanske kan ses här i hagen flera gånger om du känner för det?

Det är så omtumlande, jag vet ju inte ens om det är sant - men visst vi kan mötas här. Jag och Timjan brukar vara här vid just den här tiden när vi har möjlighet.

Jamen, då säger vi så, svarade Franz med förnöjsam stämma och så började han vissla på Tiger rag från NewOrleansjazzens barndom. Ljudet tonade sakta bort alltmedan jag faktiskt såg hur gräs och grenar vek undan som om en osynlig kropp sakta försvann längs bäckens lopp.

Jag har lätt för att stanna upp i fantasi och dagdrömmar och de känns ibland så verkliga att jag upplever dem som sanna. Jag skrattade till av mina tokigheter och låtsastänkte om det verkligen var Franz Schubert som besökte oss? Jag tittar på Timjan men han verkar inte ha uppfattat någonting som var avvikande. Han gick några meter ifrån mig och undersökte någonting i marken, antagligen harskitar som han äter med hundars ocharmiga matvanor. Men känslan av att Franz Schubert verkligen har varit i min närhet var stark.

Är det farligt att ha så gränsöverskridande dagdrömmar att det är svårt att skilja på upplevd verklighet och riktig verklighet?

Den här gången vann den riktiga verkligheten och jag sa till Timjan att nu är det dags att gå hem. Vårt pensionat måste vara berett att ta emot gäster och Timjan skakade av sig tiden i hagmarken och så gick vi hem.

31

Timjan får inte längre vara i pensionatsutrymmena så jag gick upp med honom till vår privatbostad. I trappan ner till vår foajé funderade jag på om vi ändå skulle ge honom rätt att vara åtminstone i de mest allmänna utrymmena. Han uppför sig ganska väl mot gäster som kommer till oss.

Kort därpå klev två yngre vandrare in och frågade om det fanns ett rum ledigt. Med ett leende svarade jag att det fanns eftersom Franz Schubert inte hade velat följa med till vårt pensionat. Med häpna uttryck vände de sig mot varandra och det blev alldeles tyst. Jag bannade mig själv,

jag hade fallit tillbaka i mitt helt onödiga beteende att skoja till det och det gjorde stämningen lite pinsam.

Schubert? svarade de och tittade förundrat på mig, jag skämdes och urskuldade mig med att jag råkade säga fel, jag hade hört ett inslag i radio nyss – jag försökte släta över min fadäs.

Radio? sa de förvånat. Det blev bara värre och värre, snart vänder de väl och går till ett bättre pensionat.

Handlade det om oss?

Kalabaliken höll på att växa som en snöboll för den frågan begrep jag inte alls. Jag fick lust att bara lämna paret och hämta Sara så att hon fick gripa in och rädda situationen.

Er? blev därför nästa fråga, den kom från mig. Har ni varit i radio? Jag visste inte längre vad vi pratade om.

Men nu tog kvinnan tag i situationen och började prata lite mera sammanhängande, jag tror att hon hade fattat något som jag inte gjorde.

Vi är musiker och vi spelar oftast musik av Franz Schubert, sa hon, så vi blev lite förvånade när du började prata om Schubert.

Vi är på turné och uppträder med Schuberts musik - och vi behöver ett rum att få vila ut i. Vi återuppväcker nämligen en vana som var allmän på Schuberts tid. Han gjorde som alla, som inte hade pengar, han gick, ibland miltals. Det där bestämde vi oss för att ta fasta på när vi tar oss fram mellan spelställena. Vi går från plats till plats och då skriver tidningar om det och då kommer det nyfikna människor till våra musikuppträdanden. Har du, som nyss pratade med Schubert … hon log menande … hört talas om Schubertiader?

Nej, jag var förbryllad och tittade smått förvånat på dem. Fortfarande skämdes jag för hur situationen hade uppstått.

Även de hade tydligen glömt bort att de sökte ett rum för övernattning och mannen började i stället berätta - och äntligen, tack och lov, började stämningen därmed lätta. Schubertiader var små intima konserter där Schubert och hans vänner samlades för att musicera, prata och umgås. Schubert satt i centrum vid pianot och spelade sina kompositioner som ibland också var nyskrivna för stunden. Det där tog vi till oss och har lagt upp en turné över södra Sverige. Vi var nyss på en herrgård i Tidaholm och i nästa

vecka ska vi till Mariestad, Elisabeth är en mycket duktig uttolkare av Schuberts spelsätt.

Och Fredriks baryton passar utmärkt för Schuberts sånger … så det är det vi gör, vi går från ställe till ställe och tidningarna skriver och sedan uppträder vi i Schubertiader där det finns tid för lite samkväm och prat också. Det är väldigt trevligt tycker alla, så det har blivit succé.

Fredrik tittade samtidigt lite uppfordrande på mig medan Elisabeth pratade. Han ville nog att jag skulle hitta ett rum åt dem, vilket jag gjorde, fortfarande lite skamsen men också väldigt nyfiken. En idé hade fötts i mitt huvud.

Vi ska ordna en Schubertiad, sa jag till Sara, en liten stund senare. Jag gav dom ett rum för halva priset om dom hade lust att uppträda på söndag kväll. Dom bor här i två nätter sedan skjutsar jag dom till Mariestad med Rimbo och vagnen.

Oj, va' bra, utropade Sara, då måste jag fixa vickningsmat och reklam. Kom, Carl, så sätter vi igång genast. Sara satte sig omedelbart vid telefonen och ringde runt åt olika håll. Hon hade på en sekund skapat sig en bild av något spännande och efter några få timmar var allting klart, vickningsmaten beställde hon tillsammans med en

duktig kallskänka, tidningarna informerades och de lovade att komma. De fick en artikel om hur vår Schubertiad skulle utformas. Hon hade resonerat om det med Fredrik och Elisabeth och efterskänkte alla deras kostnader för mat och husrum. Hennes sätt att omforma en idé till en plan var beundransvärd. Jag själv lever nog i en drömvärld där allting ordnar sig automatiskt. Så har min inställning till allt här i livet varit men resultatet har inte alltid blivit särskilt bra. Jag får en idé som är oemotståndlig, alltför sent får jag reda på att jag har skapat en massa praktiska uppgifter som måste lösas.

Schubertiaden blev en stor, verkligen en stor succé. Till vårt pensionat, som ännu inte hade blivit etablerat i folks medvetande, kom det människor från hela byn eftersom de hade fått reda på det ryktesvägen, ett rykte som Sara passade på att skapa medan hon ändå var i farten.

Pianot var dessbättre välstämt och de framförde sitt ordinarie program där det också ingick tid för samtal mellan alla som var med, gäster, musiker, pensionatsinnehavare och övriga besökare. Det blev en munter kväll. Deras repertoar var fint sammansatt med Schuberts mest populära stycken. Vi fick reda på att julaftonens TV-inslag med

tomteparaden egentligen var en militärmarsch och den spelades fyrhändigt av dem båda tillsammans. Stämningen blev sedan andäktig när Elisabeth framförde Schuberts vackra Ständchen.

Fredrik var kvällens organisatör och blandade skickligt de olika händelserna så att vi alla trivdes och kände att vi deltog aktivt. Han hade under dagen förstått att Sara var en mycket duktig sångerska och på uppträdandet gav han henne texten till ”die Forelle”, som de sjöng tillsammans och till Elisabeths ackompanjemang. En man från byn berättade att han tidigare under dagen hade inspirerats att skriva en munter dikt om Franz Schubert, som kort sagt inte hade något särskilt muntert öde. Men han menade att Schubert säkert hade haft många muntra stunder bland sina vänner i en relativt stor och inflytelserik konstnärskrets. Schubertiaderna var ett sådant exempel och vännerna tog väl hand om honom under alla år som han fick leva. Dikten om de muntra stunderna framfördes under kvällen och Elisabeth ackompanjerade diktaren med en improviserad melodi i bakgrunden. Det blev en verklig höjdpunkt under kvällen. Diktaren gav bort sin dikt som ett tack till musikanterna och för kvällens upplevelse. Fredrik lovade

att dikten skulle framföras vid varje uppträdande under resten av deras Schubertturné. Kanske var det precis på det här sättet som de ursprungliga Schubertiaderna var utformade? Jag var mycket tagen av den stämning som hade uppstått och var gränslöst lycklig över hur konst kunde skapas på så kort tid och med sådant överväldigande resultat. Sara och jag var mycket lyckliga när vi somnade den kvällen. Vi hade hittat ett sätt att samla människor till vårt pensionat och att skapa trivsamma stunder.

På måndag morgon selade jag Rimbo och vi for iväg på ett ståndsmässigt sätt norrut förbi Lerdala och Timmersdala in i Mariestad där hotellets ägare och tidningsfolk välkomnade oss. Det blev min första färd i yrkesutövningen med vår nyinköpta, vackert begagnade, hästdragna vagn. Vårt vagn heter på fackspråk ”charabang”, vilket jag inte visste förrän jag fick pratat med säljaren. De är lämpade för att dras av en häst och kan ta ungefär fyra personer. De är prisvärda och bra att ha för ett litet pensionat på landet för enklare utflykter.

Det blev till slut ett fint resultat av vår utflykt - två minnesvärda reportage, ett om hotellets gästartister och

deras egendomliga idé om Schubertiader och ett om vår Rimbo med åtföljande vagn och kusk. Jag tror att vi förstärkte vårt renommé till den grad att vårt pensionat nu blev allmänt känt.

32

Visst har vi kommit på en bra sak, Carl? sa Sara dagen efter att Fredrik och Elisabeth hade farit vidare på sin turné. Vad tror du, kan vi ha en sådan liten soaré en gång i kvartalet eller kanske, om vi gör uppehåll på sommaren, att det blir tre gånger per år? I augusti kommer nog min kör från Stockholm hit.

Sara log lite mångtydigt för hon kände på sig att marken under oss kunde börja svikta. Dom ville så gärna komma och se hur vi har det. Dom ställer säkert upp på en minikonsert hos oss och sedan följer jag med på en veckotur till Island, du vet den där som jag inte följde med på förra året när jag i stället kidnappade dej. Nu ska det bli kul att få följa med. Carl, vi mår ju så bra nu så nu törs vi

nog vara ifrån varandra i en vecka i alla fall. Vi får ringa varandra varje dag.

Jag kände en liten klump i magen och den kunde jag inte dölja för Sara, hon ser rätt in i mig men hon sa inget. Jag tror att hon vet att jag skulle klara det och det handlar ju bara om en vecka. Vi kan stänga också för att minska min arbetsbörda.

Fasen, tänkte jag, jag får sluta sjåpa mig. Någon gång får jag ju visa att jag är vuxen och kan stå upprätt men samtidigt visste jag att jag nog får sätta igång att träna på att stå på egna ben. Det kan nog ta lite tid och jag vet faktiskt inte riktigt hur man gör. En tröst är ju Rimbo, Timjan och ankorna. När Rimbo och Timjan står för tryggheten står ankorna för humorn. De är underbara att betrakta och ha sällskap med. De håller inte tyst en sekund utan låter som tanter på ett kafferep i en gammal svensk fyrtiotalsfilm. Jag skulle kunna titta på dem i timtal utan att mista leendet en enda liten stund. Jag tror att de blir en stor tillgång medan Sara är borta.

Eftersom vi samtidigt stänger pensionatet skulle jag kanske kunna få tid att göra semesterturer med Rimbo och göra sådant som jag inte har haft tid med på hela tiden som

jag har bott här. Jag har tänkt mycket på Västgötaskolans historiesyn och vilket rykte den än har fått bland experterna så har den i alla fall lyft fram sådant som definitivt har hänt här under århundradenas lopp även om tolkningarna skiljer sig åt.

Det ska nog gå bra, svarade jag på Saras undran. Jag kände olust och reste mig upp, det blev en reflexrörelse som jag hade svårt att hantera rationellt. Jag hade hamnat i ett gungfly och det blev mest en panikåtgärd att byta ämne helt abrupt. Jag nämnde att vi hade en del viktiga saker framför oss.

Vi har blivit mycket duktiga pensionatsinnehavare och lönsamheten var god. Det första vi borde göra var att anställa en person som fick avlasta oss med det som vi tyckte var jobbigast att hinna med – att städa rummen varje dag. Fortfarande ordnade vi med frukosten själva och där började rutinen göra att det gick undan till den grad att det inte belastade oss särskilt mycket men det skulle inte fungera varje år när högsäsongen satte igång. Sedan kom problemet med att hitta en bra kock. Så nog hade vi saker att lösa under den närmaste månaden. Jag tyckte plötsligt att det var bra, jag ville inte tänka på att Sara skulle

försvinna med kören till Island. Omedvetet använde jag ordet försvinna, det oroade mig.

Min främsta arbetsuppgift var tyvärr fortfarande att pallra mig iväg till folkhögskolan några dagar i veckan. En gissning är att den tiden snart är slut, Vi behöver inte längre de pengarna. Terminen var snart klar men jag hade ännu inte kommit mig för att säga upp mig. Skolan hade blivit så sekundärt att jag glömde bort att prata med rektorn om att sluta, det fick anstå till augusti. Jag vet att de inte skulle få några problem att hitta en efterträdare.

I mitten av augusti kom kören inklampande genom pensionatets huvudentré och klampade gjorde de. På en sekund förändrades bilden av vårt pensionat till ett nöjesfält. Det var inga timida kvinnor som anlände, de hade till och med svårt att enas om i vilken ordning de skulle gå in genom dörren så då och då var det några som fastnade i varandra och i dörren men de skrattade åt sig själva ändå. Jag har aldrig varit med om något liknande så jag stod alldeles förstummad och tittade på. Sara var helt förändrad, hon platsade mycket väl in i galenskapen, också Timjan

deltog, han skällde och sprang runt och skällde igen och fortsatte att springa runt.

Jag lämnade slagfältet och gick ut i köket för att se om allt var i ordning för vårt kommande besök av en mycket duktig kock, som Saras syster Kristi hade hittat åt oss. Vi hade bokat in ett möte med honom till någon dag strax efter att Sara hade kommit hem från Island.

När det värsta tumultet hade lagt sig vågade jag mig ut i hallen vilket höjde temperaturen igen. Kvinnorna kastade sig om min hals och Timjan började återigen skälla. Jag försökte tänka men det gick inte. Tankarna svek mig och det var nog bra. När jag inte gjorde någonting för att öka entusiasmen lugnade hela sällskapet ner sig vilket också Timjan gjorde och till slut blev det precis som det ska vara i en hall när folk kommer på besök. Man uppför sig, rättar till kläderna, hittar en spegel och kammar till sig i turordning. Jag fick tillfälle att hälsa alla välkomna och bjuda in dem i salongen. Där lämnade jag dem och gick ut och hämtade välkomstmaten för tolv personer - alla inklusive ledaren, kvinnor i olika åldrar.

Det blev en trevlig afton som det nästan alltid blir i vår salong, Sara berättade om året som hade varit, jag berättade

om själva huset och pensionatsrörelsen, Jag uppehöll mig lagom länge vid djuren på gården och våra hästvagnar även om jag gärna skulle velat prata längre om det. Timjan gick runt och lät sig bli klappad och kliad bakom öronen och efter det att kören hade berättat lite om året som hade gått gick vi ut och hälsade på Rimbo - Oj, heter han Rimbo, där är jag ju född – men ankorna var ute och åt sniglar i hagen. Det är deras jobb.

I ett enda följe återvände vi till huset och alla fick möjlighet att installera sig i sina rum. Rummen räckte förstås inte till så några sängar hade jag fått placera ut på lite okonventionella ställen. Ingen i sällskapet hade gått med på att sova över hos Buckis pensionat.

Därmed var min roll avklarad, jag försökte få med mig Timjan och gå till sängs men han vägrade så jag fick gå upp själv. Det var skönt att komma undan och det var också skönt att slippa höra allt stoj som alstrades nere i salongen. Jag märkte av allt väsen när jag gick till badrummet men jag sov uppenbarligen som en stock när Sara kom insmygande för av det märkte jag ingenting.

Nästa kväll hade vårt pensionat, genom Saras försorg, bjudit in allmänheten till en konsert. Salongen var till

brädden fylld med åhörare från byn och repertoaren var den som man skulle ha med sig till Island. När sista sången var avverkad tog Sara ordet och berättade om eftermiddagen på Arlanda när hon lärde känna mig och hon berömde mig så att jag blev riktigt generad. Så avslutade hon med att kören hade ett extranummer - till min ära.

Jag har skrivit ett arrangemang på tre verser av Dan Anderssons Omkring tiggar'n från Luossa, deklarerade hon. Den sjöng Carl och jag tillsammans för oss själva i avgångshallen på Arlanda. Det är så med Carl att man kan styra honom till viss liten del om man bara säger till på skarpen och det gjorde jag. Jag spände ögonen i honom och sa att han skulle sjunga en sång – jag fick säga till ordentligt två gånger men till slut gick det. Han sjöng då, visserligen lite tyst, dessa tre verser och jag vävde en andrastämma runt hans sång. Precis så ska vi göra nu fast det blir kören, inte Carl, som sjunger. Kören har fått texten till dessa tre verser men jag har ändrat i texten på ett viktigt ställe för att visa Carl att sången som han sjöng handlar om honom själv fast det förstod han inte då, tror jag. Jag ska sjunga en vävande melodi utan ord precis som jag gjorde

då, för 612 dagar sedan. Den dag som för alltid ändrade våra liv. Så började man sjunga.

Omkring tiggar'n från Luossa
satt allt folket i en ring
och vid lägerelden hörde de hans sång
Och om bettlare och vägmän
och om underbara ting
och om sin längtan sjöng han hela natten lång.

Det är något bortom bergen,
bortom blommorna och sången,
det är något bakom stjärnor,
bakom heta hjärtat *ditt*.
Hören - något går och viskar,
går och lockar *dig* och beder:
Kom till oss, ty denna jorden
den är icke riket *ditt*.

Det *du* älskar det är bortom
och fördolt i dunkel fjärran
och *din* rätta väg är hög och underbar

Och *du* lockas mitt i larmet
till att bedja inför herran
Tag all jorden bort, *du* äga vill
vad ingen ingen har.

När sången hade klingat ut uppstod en märklig stämning och jag kände det som om vi alla var med i en stillbild och att ljuset tonade bort som i en film där en viktig scen tog slut. Det fanns ingenting mer att säga.

33

Detta var min första dag i ensamhet sedan jag hade haft turen att bli räddad från psykiskt kollaps av Sara. Nu var allt så tomt. Jag satt alldeles apatisk i salongen i fåtöljen som hon hade suttit i när jag såg henne senast. Det var på förmiddagen när alla reste sig och gick ut till bussen som skulle föra dem till Stockholm och mot Island. Timjan satt alldeles stilla bredvid mig och vi kunde inte företa oss någonting.

Till och från blev vi sittande så i en hel vecka. Bara mitt förnuft, som bröt igenom vid några tillfällen varje dag höll mig på benen – säger jag med viss överdrift för jag kände ändå ett visst ansvar för att Timjan, Rimbo och ankorna skulle få veta att detta ändå var något tillfälligt. Jag förstod till och från att jag måste lära mig det som vi hade bestämt - att jag måste kunna stå på mina egna ben. Ibland gick det och på något sätt gick det dessutom bättre för varje dag. Det handlade ju bara om sju dagar var tanken som höll mig uppe på de där benen som skulle bära mig.

Jag ringde en gång varje dag och på lite olika tider men jag fick aldrig något svar. Jag kände på mig att det skulle vara så och det växte fram en sorts uppgivenhet. Jag vågade inte ens se fram mot dagen då hon skulle komma hem, risken för besvikelse var så skrämmande att jag inte vågade tänka en sådan tanke.

Åtta dagar efter det att hon for hade hon inte kommit hem och hon hade inte svarat någon gång i telefon. Jag förpuppade mig från all omgivning utom mitt arbete på skolan. Det blev en räddningsplanka men ändå avslutade jag varje skoldag med att cykla hem i rasande fart med en hisnande känsla av att hon nu äntligen hade kommit hem

och stod och väntade på mig. Varför skulle hon inte göra det? Det fanns ju ingenting i vårt gemensamma liv som motsade att vi levde ett lika lyckligt liv nu som under alla dagar tidigare. Det var bara min intuition som antydde möjligheten att hon var försvunnen men, det kan jag säga, åt helvete med min intuition. Hon har alltid överraskat mig på ett positivt sätt, jag kan inte minnas en enda gång som det inte varit så och hon har alltid visat mig en överraskande stor omtänksamhet, glittrande ögon och en självklar kärlek.

Den tionde dagen fick jag så äntligen tag på henne. Det var en ganska knastrig förbindelse och hon berättade att de hade blivit så populära att deras turné hade blivit förlängd med en vecka. Jag blev så lycklig när jag pratade med henne för hon lät precis lika glad som hon brukar vara när hon är i min famn och pratar.

Den sextonde dagen fick jag kontakt med henne igen och fortfarande lika glatt men med en lite lätt förklarande ton berättade hon att de hade blivit inbjudna till en konsertserie i Irland och jag lyckades avsluta samtalet med en mycket konstlad glättighet. Jag trodde henne inte längre. Det var första gången som hon ljög och jag förstod att det

inte alls skulle bli den sista. Jag bad min intuition om ursäkt för den hade haft rätt. Jag ställde mig den frågan som intuitionen naturligtvis redan hade upptäckt. Det var tolv kvinnor som hade farit iväg på turné, vad gjorde dessa andra kvinnor nu? Var de kvar i kören även på Irland och vad hade deras arbetsgivare för inställning till att de hade varit borta i mer än en vecka utöver den intecknade veckan? Eller hade de åkt hem allihop och Sara var någon annanstans,, kanske inte på Island, inte på Irland, kanske hon var i Stockholm, kanske hade hon rymt från mig och alltihop? Ingenting av detta fann jag det minsta rimligt, jag bara var förstenad i en förpuppad förvivlan. Vad kan jag göra förutom att sköta mitt jobb på skolan? Jag hade redan avbokat alla gäster och tecknade inte in några nya. Vårt pensionat hade förfrusit in i ett stort gigantiskt isblock och jag orkade inte längre.

34

Timjan dog en oktoberkväll med huvudet vilande i mina armar. Han hade sprungit ut genom utfarten ut på vägen eftersom han hade sett något. Han var fjorton år och hade nog börjat se saker som inte fanns i verkligheten. Det kanske var en imaginär hare som han hade sett eller för all del, det kunde ju varit en alldeles äkta. Timjan visste sedan många år tillbaka att han aldrig hinner ikapp något djur och hade därför fått bort en del av sin jaktinstinkt men hans

förvirring hade tilltagit under de senaste månaderna. Jag hade lagt märke till det och det gjorde mig ledsen.

Jag hörde smällen och sprang dit. Timjan levde då men var illa skadad minuten innan han dog. Jag såg en ficklampa som kom ifrån bilen som hade stannat tjugo meter bort. Hur är det frågade någon? Det är OK svarade jag, du kan åka vidare jag tar hand om det här, det är min hund. Är du säker på att jag inte ska hjälpa till, här är mitt visitkort. Jag tog kortet och rev det, Du kan åka, jag tar hand om det här, det är OK.

Jag tog min bil och for in till Skara där man på en minut konstaterade att Timjan var död. Jag borrade in mitt ansikte i hans päls och grät hejdlöst tills alla tårar hade tagit slut, sedan reste jag mig upp och bad personalen att ta hand om honom på så sätt som var brukligt i sådana här fall. De nickade med sorgsna blickar. De visste vad jag kände, de hade varit med om sådant många gånger men de hade nog aldrig vant sig.

Jag gick därifrån, in på en närliggande pub och drack mig ganska berusad sedan tog jag bilen och for hem. Jag förstod att jag skulle få fängelse om polisen hade upptäckt mig på vägen men jag brydde mig inte längre, Sara var

försvunnen och Timjan vad död, då kunde jag lika gärna sitta i fängelse några månader. Det skulle vara skönt på sätt och vis. Jag hade kunnat inackordera Rimbo och ankorna hos några grannar. När de tankarna växte fram i huvudet var jag nära hemmet och blev förskräckt över mitt drastiska sätt. Jag skulle aldrig klara att vara utan Rimbo i flera månader. Nu blev jag rädd, rädd för att en polis skulle dyka upp när som helst även nu när jag bara hade femhundra meter kvar till räddningen.

Jag klarade mig, jag kastade bilnycklarna i vansinnig ilska rätt in i hallens vägg och slängde igen ytterdörren i en känsla av vansinne. Det finns, som jag ser det, bara en möjlighet att dämpa ilskan så att jag inte började begå vansinnesdåd. Jag tog fram en flaska från pensionatets förråd och brydde mig inte om att leta fram ett glas. Jag drack direkt ur flaskan och försökte sätta mig i länstolen men misslyckades och hamnade på golvet framför stolen. Flaskan rullade ur min hand men efter ett litet tag hittade jag den under stolen och fick tag på den. En stor klunk till tog jag men sedan kommer jag inte ihåg något mer.

Jag vaknade av att jag kände Timjans päls mot mitt ansikte och jag gnydde till. Jag fick reda på att Timjan höll på att skrivas in i hundarnas himmelrike och snart kommer han få springa fritt på de himmelska ängderna. Han ville nog bara framföra sin hälsning till mig och berätta att han mådde bra och att han tänker på mig.

Jag vaknade av en telefonsignal. Det var rektorn som ringde, det hörde jag efter att ha fått tag på telefonluren. Han undrade var jag höll hus någonstans och jag berättade att jag var hemma, att jag var stupfull och att min hund hade dött så inte ens ett världskrig hade kunnat få mig att resa mig upp och gå någonstans. Innan jag la på luren lovade jag rektorn att jag inte skulle dricka mer och i stället försöka somna om. Jag måste ha lyckats med det för jag hade ingen aning om vad klockan var när jag till slut vaknade. Jag såg att det var mörkt ute. Först då kom jag att tänka på Rimbo och ankorna och av det fick jag kraft att släpa mig upp från golvet och ut i oktobermörkret. Rimbo förstod mig, det såg jag på honom, kanske är det så med hästars telepati att de också kan få signaler från sina vänner bland hundar och inte bara från andra hästar.

Alla som umgås med hästar vet att de har en telepatisk förmåga.

Nu hade jag bara en sak kvar innan jag gav upp och det var att försöka hitta Sara var hon än var och i vilken kondition hon än befann sig i. Det skulle ske på den femtionde dagen efter att kören hade kommit till oss för att ta Sara med sig till Island. Jag började leta systematiskt och jag startade i vår egen by. Min tanke var att sedan utvidga letandet i cirklar som blir vidare och vidare även om det i så fall skulle inbegripa såväl Argentina som Kina.

Så, denna söndagsförmiddag i november drog jag ut på upptäcktsfärd längs landsvägen som går in till byns centrum. Det som händer då är att man får gå i riktning mot folkhögskolan och förbi det pensionat som Eriksson fortfarande inte har fått sålt. Jag stannade upp i begrundan över vad jag såg, lite grann med nya ögon för den här byggnaden har jag ju passerat i nära två år nu men hade ändå inte tänkt på att pensionatet fortfarande var i samma skick som det var när jag då flyttade hit till orten. Det har ju inte renoverats, tänkte jag i djupaste förvåning. Det är någonting som jag låtit mig förvillas av. Jag blev lite svag i

benen efter min förändrade syn. Det var ju här som Sara och jag hade lagt ner så mycken möda på att det skulle bli fint men ändå var det ju helt oförändrat. Hur kan det komma sig? Jag så omtumlad att jag var tvungen att sätta mig ner på en liten mur som omgärdade ett grannhus och där blev jag sittande en lång, lång stund.

Sakta växte det fram en insikt om att jag för det första inte bodde där, för det andra att det inte var något annat än ett obebott före detta pensionat och att jag hade levt i en drömvärld som gått ut på att fantisera om renovering, fantisera om lycka, fantisera om …

Finns alltså inte … ? Har Sara alltså inte försvunnit, har hon alltså aldrig ens funnits? Finns inte Rimbo, Timjan och ankorna? Jag går tillbaka till mitt hem men vänder i farstun och försöker se allting på nytt, så som jag är van vid att se. Jag vänder mig om igen och tittar ner mot stallet där jag nyss släppte ut Rimbo och jag söker med blicken ut över hagen. Jag ser hästar springa där men är inte alls säker på att just Rimbo finns med i flocken. Men det är ju allt det här jag har byggt upp tillsammans med Sara, jag förstår inte hur jag kan föreställa mig att hon inte finns – men kan det vara så att hon bara har funnits i mitt huvud?

Jag vet inte var jag är. Vet jag ens vem jag är?

Del II

35

Var ska jag börja min berättelse?

Ända fram till dagarna mellan jul och nyår försörjde jag mig genom att vara duktig lärare i historia och samhällskunskap på ett gymnasium i Sollentuna och bodde på Norr Mälarstrand i Stockholm. Jag var gift med Eva men vårt förhållande blev till sist både glåmigt och händelselöst. Det som hände sedan, hände på några intensiva dagar en

smällkall vinter under skolans juluppehåll. Eftersom mitt liv sedan lång tid hade mist sin mening hade jag kommit så långt i utförsbacken att jag inte såg någon som helst anledning av leva vidare. Jag längtade så innerligt efter den enda långa eviga natten där jag aldrig någonsin behöver vakna upp och till slut såg jag så en chans att avsluta mitt liv. Jag var inte deprimerad, jag ville bara bort så jag försökte göra om min hädanfärd till en sorts fest men sortin misslyckades. Konstigt nog blev det en sorts vändpunkt, jag såg på mig själv i ett nytt ljus, jag var egentligen fri att göra vad som helst och en sorts inre process på några dagar gav mig en häpnadsväckande färdriktning. Jag skapade en fyraårsplan, som i grunden inte var särskilt märkvärdig. På fyra år vore det väl inte helt omöjligt att etablera sig i ett nytt land? Jag valde USA och märkligare planeringar har definitivt gjorts av tusentals människor före mig. Det enda som var konstigt var att jag vävde in slutmålet att bli bekant med Mary Steenburgen, eftersom jag hade förälskat mig i hennes rollkaraktär i filmen som jag såg i samband med konvalecensveckan innan jag tvingades tillbaka till Stockholm och arbetslivet. Nåja min konstiga krumelur var förstås en krydda i planeringen men det var den som ändå

bar upp mitt intresse för att stå ut med en omvandlingsprocess på fyra långa år.

Det var en ambitiös plan, som om den inte hade gett mig något möte med min hjältinna ändå skulle ha berikat mitt liv och gjort det långt mer intressant än alla tidigare perioder av meninglöshet. Mina behov nu blev att skaffa mig en färdväg för att bli en expert på amerikansk historia, jag ville ändra min persona, min utstrålning till en klädsnobb i engelsk stil och arbeta mig in i en m iljö som kunde gå hem i film- och nöjesindustrin i Hollywood eller den amerikanska västkusten. Lite överspänt kanske någon skulle tyckt, jag vet det, men värre idiotier har förverkligats i världen förr så varför skulle jag inte lyckas? Genidraget i mitt projekt var att jag hade uppfunnit en prototyp för ett dataprogram som kunde visa historiska händelser på ett nytt och intressant sätt. Jag kunde nöja mig vid det, tids nog kunde möjligheterna öppnas för att realisera prototypen men det steget var inte nödvändigt för min plans genomförande.

Jag hade försökt men det sprack på ett olyckligt sätt. Jag saknade projektpengar men vad som var allvarligare var att det fanns små möjligheter att hitta finansiärer. Katastrofen

kom en dag. Jag behövde ljuga om mina möjligheter och blev avslöjad som en totalförlorare inför kvinnan som jag hade fäst stort hopp till och som jag dess värre också hade blivit förälskad i. Skammen blev total och jag föll, inte till botten utan rätt igenom den och långt ut i en totalt tom evighet. Det var som självmordet hade förverkligats i en evig vakenhem utan minsta frid, likt spökskeppet Den Flygande Holländaren.

Jag flydde från skolan på terminens första dag och väl hemma på Norr Mälarstrand insåg jag mellan vinflaskorna vars innehåll jag hällde i mig att min fyraåriga flyktplan till Hollywood måste verkställas omgående. Jag skulle inte få de nödvändiga fyra åren på mig för förberedelser. Jag förlorade allt omdöme och ringde en fastighetsmäklare i mina födelsetrakter och frågade efter något ställe att köpa. Vi bestämde att ses dagen därpå, sedan gick jag och packade, fyra år för tidigt och med bara en fjärdedel av reskassan. Utan några andra tankar än att fly hävde jag i mig ytterligare en flaska på stående fot och blev liggande i min säng där jag snabbt förlorade minnet.

36

Det var kallt utomhus morgonen därpå. En snål januarivind plågade oss alla på busshållplatser runt om i staden. Min buss var dessutom försenad. Det var så uppenbart rätt den dagen då man gav sig av för alltid, det skulle ha varit opassande med fullt solsken och sommarvärme.

Jag hade lämnat min lägenhet på Norr Mälarstrand för tio minuter sedan och mitt mål var att försvinna. Det var ett

mönster och jag kände äckel över mig själv. För mindre än en månad sedan försökte jag försvinna från jordens yta genom att ta mitt liv, sedan försökte jag försvinna från mig själv och alla andra genom att fantisera ihop en möjlighet till ett nytt liv i Amerika och slutligen den här dagen, som min tredje plan att försvinna genom att köpa ett litet hus på den skaraborgska landsbygden. Av alla mina tokiga idéer hade den här i alla fall den fördelen att vara realistisk. Jag hade pengar och jag skulle om några timmar träffa en mäklare med ett fungerande husobjekt.

Jag hann tänka efter i någon minut innan bussen till slut kom. Höll jag på att göra något dumt? Borde jag ångra mig och återvända till min lägenhet och till mitt liv med min hustru Eva och det trygga jobbet på gymnasiet. Men svaret var ett obönhörligt nej. Det skulle inte gå, jag kan inte komma tillbaka till den arbetsplats där Elise skulle förbli en kollega. Jag såg bussen komma och för att i sista stund försöka undvika att fullfölja min flykt hann jag tänka. Jag kan sjukskriva mig … Är det en möjlighet, är det räddningen?

Men benen lydde inte, jag stod kvar vid hållplatsen. Den längd på sjukskrivning som jag hade behövt var omöjlig

och jag hade inte orkat leva på det sättet, kanske att jag till och med skulle ha gjort om försöket att avliva mig själv. Jag återfann en viss säkerhet, det som jag nu gjorde var konstigt men det var den enda möjligheten. Att återvända till skolan och återuppleva Elises och Torbjörns svek skulle ha varit det allra värsta. Så när bussen saktade in och öppnade dörren för mig steg jag in. Nu blir det av.

Jag gör som valarna, jag återvänder till där jag kommer ifrån, trakten runt berget Billingen. Det är nog en biologisk urkraft som några av oss har och jag upptäckte den hos mig själv i samma stund.

På bussen fann jag snabbt en ledig plats och på den slog jag mig ner med mitt mycket blygsamma bagage. En resväska med två ombyten, en tunn bok och toalettartiklar var det enda jag hade orkat packa ner kvällen innan. Det var en märklig packning för att påbörja ett nytt liv. Jag förlitade mig i stället på att min reskassa, som bestod av ett plastkort med förbindelse till mitt bankkonto, skulle räcka för att påbörja min nya verklighet tills jag kommit i ordning med hus och nytt jobb. Det, om något, vittnar om den panik och omdömeslöshet som jag höll mig med. Det var i sanning ingen klok och eftertänksam man som var jag under de här

dagarna på det nya året. Kort sagt, jag var helt bortom allt förstånd men det insåg jag inte då, allt handlade om panikreaktioner.

En konstig liknelse kom till mig plötsligt, en tanke som fick mig att le en smula inombords. Det är som ett frö, tänkte jag. Ett frö innehåller i den absolut mest koncentrerade form de nödvändigheter som behövs för att skapa ett nytt liv under den korta tid som finns till förfogande innan livsgnistan har lyckats rota sig och mitt bankkort är väl i så fall fröet. Tre månader hade jag på mig att slå rot, gissade jag innan jag skulle förstå att jag var förlorad. Då skulle resurserna ha tagit slut.

Bredvid mig på bussen satt en kvinna, som utan förvarning frågade i försiktig ton, Hur mår du idag? Senast var det inte så bra, märkte jag.

Med största förvåning vände jag mig lite snett mot henne. Vad är detta? tänkte jag. Vem är det här? Jag förblev alldeles tyst för att se om det kom något mer, hon kanske pratade för sig själv, eller i en mobiltelefon, som hade blivit vanlig i vissa kretsar.

Men hon gav sig inte, hon fortsatte.

Det var på tåget mellan Stockholm-Göteborg och du gömde dej bakom din rock och låtsades sova, du klev av direkt, vart är du på väg nu?

Vad fan är det fråga om, tänkte jag, jag är på flykt och här sitter en vilt främmande människa och småpratar, vad ska jag med henne till – ändå svarade jag, fast svävande. Jag trodde ett tag att jag skulle till Arlanda och Amerika men det blev i stället så att jag skyndar iväg till Varnhem i Skaraborg i stället.

På något sätt luckrade mina ord upp min inbundenhet så jag till och med sa en något konversationsliknande fråga om vart är du på väg? Hon vände sig mot mig med vänligt milda ögon. Jag ska till Arlanda och till en körfestival på Island, vi har mötts en gång du och jag, i Falun. Jag heter Sara och jag blev kär i dej då, vi pratades vid under en kafferast när jag hade hört ditt föredrag om människovärde ... men, jag fattar – fast jag ska …

Jag avbröt med att Ja, jag tar tåget härifrån Centralen och så samlade jag ihop mig och reste mig upp.

...nu gör du samma sak igen som på tåget, du försvinner!

Detta är alltså min standardflyktväg. Tåget från Stockholm mot Göteborg. Den här gången tog jag ett av de nya snabbtågen för jag ville inte minnas och älta min förra resa. Då var det ett vanligt snälltåg till ett noggrant planerat självmordsförsök. Den här gången satt jag i stället på snabbtåget och kände mig malplacerad. Men älta gjorde jag likväl. Det kändes som darrningar i hela kroppen av avsky och av skam för den smälek som jag hade råkat ut för när jag sveks igår av Torbjörn och Elise. Jag måste försvinna nu, det går att göra det utan att ta livet av sig. På tåget ner till Skaraborg skrev jag brev till min hustru, som nog inte skulle bli särskilt olycklig om än lite förvånad och ett brev till rektorn på min skola som sannolikt skulle bli rätt upprörd. Därmed var den delen av mitt liv avklarat – på samma sätt som jag hade gjort förut, flytt till något annat som var ovisst. Det gällde bara att hålla sig undan och det var ganska lätt, ingen visste var jag var och det gick inte att få tag på mig.

Jag återvänder till mina hemtrakters grannby, Varnhem. Det känns symboliskt, det är en gammal klosterort och jag kände mig befryndad med dessa män som hade dragit sig

tillbaka från världen för att bara viga sitt liv åt en heligare uppgift än världens slit och släp till ingen nytta.

Vi möttes på tågstationen och tog mäklarens bil till Varnhem där han visade mig en fin liten stuga i ett och ett halvt plan. Jag blev mycket förtjust och bestämde mig på direkten och affären gjordes upp på så sätt att jag kunde flytta in redan när kontraktet blev klart dagen därpå. Att det sedan skulle ta ytterligare någon dag innan vi gjorde upp med lån och köpeskillingen spelade mindre roll.. Huset var i princip mitt redan nu och jag tänkte inte en enda tanke på att så här ska man naturligtvis inte göra, ett hus ska inspekteras noga innan köp. Jag vet det men glömde det i panikens stund. Dagen därpå formulerade jag eftertänksamt tanken att det är bättre att befinna sig i ett skraltigt hus, om det alltså skulle vara fallet – än i en kista någon meter ner i marken.

Jag hade fullt klart för mig att det var ett renoveringsobjekt på cirka sjuttio kvadratmeter till ett mycket bra inköpspris men uppvärmningskostnaderna skulle bli stora fram till dess att jag hade isolerat huset invändigt. Detta visste jag för jag såg att exteriören var viktig att behålla för det var en vacker byggnad.

37

Det var ruggigt kallt i huset, uppvärmningen utgjordes av elektriska element och de var inte effektiva. Det skulle ta fram till långt in på natten innan det ens märktes att värmen var påslagen. Den förra ägaren hade haft värmen igång och gett huset plusgrader för att vattnet inte skulle frysa sönder vattenledningarna med det var verkligen inte mycket mer. Vintern var ju också mycket kall under den här perioden. Det gick absolut inte att övernatta i huset insåg jag bara tio minuter efter att mäklaren hade åkt. Jag gick runt i huset några extra gånger och begrundade och beundrade. Huset

var verkligen fint – men just nu för kallt. Mäklaren hade förstått det och hade tipsat mig om ett pensionat i byn, han hade kallat innehavaren för Bucki. Jag lämnade huset och vandrade iväg på de snötäckta gatorna för att leta upp hennes pensionat och räddning.

Jag vet inte hur många dagar det blir, sa jag till innehavaren och förklarade att jag just skulle köpa Erikssons stuga men att jag måste få upp värmen och dessutom hitta de absolut nödvändigaste möblerna, en säng till exempel var ju ett måste.

Jag gick upp till mitt rum och la mig på sängen – alldeles uttröttad, jag var bakfull och kände mig övergiven. Elise hade jag stängt dörren till i går förmiddag, skolan skulle jag inte återkomma till och min hustru skulle inte sakna mig en enda dag efter att hon var tillbaka i morgon från juluppehållet i Tyskland. Vad hade jag kvar? Två ombyten kläder och ett bank-kort som var ganska välfyllt, det var allt som jag hade och ett hus förstås, från och med i morgon. Kanske jag inte var så övergiven ändå, den som har ett vackert hus på landet kan ha en sorts framtid i alla fall.

Jag såg Sara i avgångshallen på Arlanda när hon kom mot mig med en kopp kaffe och sa att jag inte skulle fly. Hon ville att jag skulle följa med henne till sitt hus i Bålsta där hon skulle ta hand om mig och jag skulle få träffa Rimbo, Timjan och ankorna Mina, Dina och Sina och jag lydde henne i mitt uttröttade, febriga tillstånd. Jag följde med henne och jag kände att det var början till ett nytt och bättre liv, tänkte jag och föll tillbaka i en sorts dvala.

Tidigt på morgonen följande dag kom mäklaren och hämtade mig och körde mig till Skara där affären skulle göras upp. Han hade förstås inte kunna få tag i mig eftersom telefonen inte kopplades på förrän det fanns en ny ägare som stod som betalningsansvarig.

Säljarna var ett förtjusande par som i efternamn heter Eriksson. De berättade att huset som jag köpte var mannens barndomshem och det var också i det huset som de själva hade bott under flera år medan de drev ett pensionat som låg i närheten av fastigheten som jag nu var beredd att köpa. Till slut hade emellertid pensionatet blivit för jobbigt så de flyttade in till Skara. Mitt hus, som jag alltså nu får köpa, blev då deras sommarstuga. Det ligger så fint i

naturen precis intill bäcken, som stundtals blir rent förtrollad, berättade de.

Vi har förstått att du tänker bosätta dej där, sa mannen, då har du nog redan märkt att det bör tilläggsisoleras snarast. En kusin till mej är i byggbranschen och han säger att om det fina huset ska isoleras så ska det absolut isoleras med någon sorts naturenligt fibermaterial, precis som det är nu. Slarva inte bort det, gör en invändig tilläggsisolering. Jag tror att det fortfarande går att få tag på kutterspån men det har också börjat dyka upp andra material, träfiber, ull rent av eller olika typer av rivet papper. Min kusin säger att det är mycket bra material som också gör att träet i huset behåller sin fina kvalitet. Tänk på det, Carl, det är ett gott råd.

Jag ska tänka på det, svarade jag. Ni pratade om ett pensionat, är det det som ligger några hundra meter bort från mitt hus nu, jag såg det vid vägen när vi kom igår, väldigt fin exteriör.

Det är vårt pensionat ja. Vi har stängt det nu, det ska säljas, vi har sagt upp all personal och satt hela huset på sparlåga. Vi orkar inte med längre, vi har hållt på för länge,

Vad säger du Folke, han vände sig till mäklaren, har du fått några bud än?

Nä, inte något seriöst, det kan nog ta lite tid.

Nå, då så, hur som helst när det huset säljs då tar vi pengarna och bosätter oss i Bretagne. Vi har varit där några somrar nu. Det är som Skaraborg fastän utan den här hopplösa kylan. Hustrun såg ut som om hon höll med.

Det måste vara gott att ha en skön förmögenhet som kan realiseras efter en massa års slit. Jag hoppas att ni får bra betalt, sa jag.

Med alla papper påskrivna och instoppade i en fin mapp tog jag sedan bussen hem. Hem, känns konstigt att säga, i förrgår låg jag i en bekväm säng i en paradvåning på Norr Mälarstrand. Det var mitt hem då och så vips är allt annorlunda. Nu ska jag försöka få det här renoveringsobjektet att bli ett hem. Vad är det man säger, första dagen i resten av ens liv? Det är ändå en dag med fortsatta utmaningar. Huset måste renoveras, det kostar pengar och jag står utan arbete och därför utan renoveringspengar. Det går inte ihop, tänkte jag när jag satt på bussen. Hur lätt det är att rusa iväg och göra saker för

den som inte har förnuftet i behåll. Det fanns inte någon i min närhet som höll upp en arm för att stoppa mig och säga Carl, ta det lugnt, det är ju ingen katastrof som har hänt. En sådan människa hade kanske behövts? Det som fanns var en ensamhet i en Stockholmsvåning, en telefon till en mäklare som ville förmedla ett hus och ett ägarpar som ville bli av med det och omvandlat till pengar. Sedan fanns också jag, som förvandlade allt detta till verklighet för dem men vad var det för verklighet som jag själv hade hamnat i?

Jag gick tillbaka till huset.

Men huset är fint, tänkte jag när jag öppnade grinden och traskade fram längs den upplogade gången. Mäklarfirman hade bemödat sig om att göra huset säljbart genom att få det tillgängligt utan att man behövde pulsa genom snödrivor. Det gjorde mig glad. Jag hade ett hus som kanske är en aning uppvärmt nu, jag kunde kanske snart ha en fungerande telefon och jag hade en plogad gång från en grind fram till en ytterdörr. Nå men vad behöver man mer i livet egentligen? Jag skrattade till.

Sedan tillkom värmen som slog emot mig när jag klev in med mina snöiga skor. Värmen var bedräglig, det var bara fjorton grader i huset såg jag på en termometer, det var

kontrasten mot kylan utomhus som hade kommit som en överraskning. Men jag blev inte ledsen, det gick att reparera med några koppar kaffe och lika många wienerbröd på ett närliggande café med en skön värme och en lika vänlig servitris. Jag hade provat telefonen men det var lite för tidigt än. Den här dagen skulle nog gestalta sig som en sorts berg och dalbana men jag kunde ändå inte undgå att känna en viss trivsel.

38

Det var en vacker by som jag hade flyttat till. Det visste jag förstås eftersom jag i min ungdom hade varit här vid flera tillfällen. En gång var jag med på en guidad tur där guiden livfullt berättade om den ståtliga klosterkyrkan, som jag nog måste besöka i en snar framtid. Jag kände behov av att ta hjälp av ovansinnliga krafter för att kunna ta mig an de närmaste dagarnas prövningar. Först måste jag tyvärr ringa några obehagliga samtal till min närmaste krets för att förklara vad jag hade ställt till med - min hustru Eva, min rektor för att säga upp min anställning och min dotter i

Tyskland. Det fick räcka med det för stunden, sedan återstod bara resten. Jag måste hitta mat, en säng, en fåtölj, en kaffekokare – och ett jobb – detta sist påtänkta helst inom den närmaste månaden. Jag bär ju med mig inombords min lärarexamen så jag är inte utan kompetens och någonstans i närheten borde det finnas åtminstone ett vikariat, antingen här eller i någon av de omkringliggande städerna så, i avsaknad av bil, började jag vandra mot busshållplatsen för att se vilken stad som ödet ville föra mig.

Det blev Axvall, där ligger en folkhögskola som jag inte visste särskilt mycket om. De brukar ha särskilda inriktningar beroende på vilka som var ägare och om den här visste jag ingenting. I värsta fall var den väl religiös, kanske också nykteristisk men jag hade inte några skrupler, jag behövde ett jobb. så jag tog bussen dit ändå.

Skolan ligger inrymd i en gammal militärkultur vid Axevalla hed, ett kulturminne från forna tiders basutbildning för de stackars bondpojkar som tvingades in i det ena kriget efter det andra. Fastän jag är utbildad lärare i historia har jag ingen vidare kunskap om hur de svenska soldaterna rekryterades eller tränades för krig och jag är

direkt ovillig att lära mig mer. Jag tycker att fredstid är trevligare att läsa om än om krigstider.

Skolan andades en sorts frid i sin inredning, det var en gammal väl ingången miljö som jag fann vara smakfull. Jag tyckte om den och så var också miljön där rektorn hade sitt kontor. Han hade inget lärarjobb åt mig för tillfället, sa han och sänkte blicken mot sitt skrivbord, som om att han var förlägen för det. Så tittade han upp på mig med en ny sorts glimt i ögonen, så vida du inte kan tänka dej ett jobb som vaktmästare kombinerat med att du hoppar in som vikarie under de dagar då jag får in en sjukskrivning. Han tittade fundersamt på mig och jag tittade fundersamt på honom, tydligen var vi båda lika desperata efter att fylla hålet som fanns på den här skolan.

Jag behövde ett jobb och här fanns det ett. Det var inte det som jag hade utbildat mig till men det var samtidigt så att jag var lite skrämd över att tvingas in i ett lärarjobb på heltid igen. Jag hade ju nyss flytt från ett. Ett vaktmästarjobb var konkret, det var baserat på händernas arbete och på problemlösning, jag visste det för jag hade under två år i min ungdom haft sommarjobb som vaktmästarbiträde. Jag vet vad jobbet innebär – så jag

svarade Ja, jag kan ta jobbet om jag får. Det gladde rektorn och vi gjorde upp om att jag skulle kolla med min nuvarande arbetsgivare när jag kunde få komma loss därifrån. Inombords skrattade jag gott, jag skulle ju kunnat börja jobba direkt efter att jag hade gått ut genom dörren på hans kontor men det sa jag ingenting om. Däremot funderade jag lite på hur ett samtal med min nuvarande rektor skulle avlöpa. Jag kunde dock inte ringa än, först måste jag hitta en fungerande telefon. Detta med jobb hade ju löst sig förvånansvärt fort. Jag gick ut i vinterkylan och promenerade tillbaka till mitt hus för att se hur det hade gått med temperaturen.

Carl, din jävla idiot, sa rektorn på min skola i Sollentuna när jag ringde honom från en lånad telefon på eftermiddagen. Varför gör du så här? Han tystnade en stund men när jag inte svarade - jag visste inte vad jag skulle säga. Jag hade förväntat mig en utskällning som skulle pågå i flera minuter följt av ett hot om att stämma mig om jag inte kom tillbaka. När jag inte svarade fortsatte han: Jag vet, Carl, vad du har varit med om, Elise var inne hos mej i förmiddags och berättade. Antagligen berättade hon en

förmildrad version för ingen människa skulle reagera som du har gjort om det inte var allvarligare än vad hon sa. Men nu förstår jag – lite grann. Så jag är beredd att göra så här. Jag ger dej tjänstledigt utan lön från idag och framåt i en och en halv månad och du skickar in en avskedsansökan som du antedaterar med datumet 25 december. Därmed slutar du formellt den 25 mars efter tre månaders uppsägningstid men du får bara lön i en och en halv månad. Tänk på att jag skulle kunna strunta i att ge dej ett öre eftersom du har smitit från jobbet. Jag vill dej väl Carl, du har inte haft det lätt och jag vet hur sådant känns. Är vi överens om detta?

Jag blev oerhört lättad, på en och en halv månad skulle jag kunna hinna få tag på en snickare och kanske också göra egna förbättringar på huset. Jag skulle också kunna hinna med att kolla på vad en vaktmästarsyssla innebär eftersom jag har ljugit lite grann om min kompetens. Så jag avslutade mitt överraskande positiva samtal med min förra rektor med ett hjärtligt tack. Jag lovade att skicka en begäran om uppsägning på direkten.

Jag behövde inte min överrock på mig när jag kom hem. Husets temperatur låg nu uppe vid anständiga sjutton

grader. Det artar sig tänkte jag, på två dagar hade jag ordnat med bostad och jobb. Nu var bara det värsta kvar, samtalet med min hustru Eva. Det sköt jag på till morgondagen, kanske jag då hade en egen telefon att ringa ifrån, den dagen som jag också skulle försöka finna en snickare.

Jag gick tillbaka till Buckis pensionat och la mig på sängen och blundade.

Jag kände när jag låg där att jag på något sätt blev lättare till sinnet, det var som om att något inom mig lyfte från kroppen i sängen. På något sätt försvann jag upp genom taket och ut i det fria. Det kändes skönt med frisk luft och den var inte det minsta kall, det var en sorts frånvaro av temperatur. Djärvt började jag röra mig norrut och farten ökade till jag kom till en lantgård vid Mälarens strand och där jag tog plats vid köksbordet hos Sara. Vad kära vi var. Det var underbart så långt ifrån Elises svek och så varma och välkomnande Saras kramar var.

Dagen därpå hade temperaturen på övervåningen i min stuga kommit upp till 19 grader. Fantastiskt, tänkte jag, elementen gör sitt jobb. Jag kan alltså avsluta mitt boende hos Buckis pensionat. Snart kanske vi kan komma upp till tjugo sa jag till sovrumselementet med en vänligt leende

och så gick jag ner för trappan till köket. Jag märkte att det var svalare på nedervåningen och mindes från de fysiklektioner som jag hade haft så svårt att förstå att värme stiger. Min kunskap om det kommer inte därifrån, det finns andra sätt att lära sig om verklighetens fysik än genom skolan. Verklighetens fysik blev ett ord som jag gillade. För den som inte har läst teoretisk fysik på Chalmers är verklighetens fysik ändå en betydelsefull baskunskap. Åtminstone för mig som just har blivit anställd som vaktmästare. Jag skrattade inombords – lite grann för att jag hade etablerat mig någonstans på ett ställe som jag absolut inte hade tänkt för bara tre dagar sedan.

Temperaturen på nedervåningen var arton grander och det kändes som att det var den absoluta nedre gränsen för trivsel. Elementen gick på maximal kapacitet även här och jag erinrade mig min familjs elmätare när jag var liten. Den hade en snurrande skiva inbyggd och på hastigheten med vilken skivan snurrade kunde man förstå hur mycket ström som stormade in i huset. En sådan skiva hade varit jobbig att se i det här huset. Det skulle inte bli billigt med strömmen de första månaderna. I verklighetens fysik såg jag ett sorts samband mellan hur strömmen for in i huset

och pengarna strömmade ut från kontot på banken. Är det detta som kallas kommunicerande kärl, funderade jag på, eller är det ett omvänt kommunicerande kärl, ja, jag vet inte. Det är teoretisk fysik och den lämnar jag nu.

Arton grader är i alla fall verklighet och den verkligheten måste få sitt slut snarast. Jag måste få tag på en snickare som fixar isoleringen, framför allt på övervåningen mot vindsytan. Hur får man tag på en snickare? Och var på Maslows behovstrappa befinner jag mig?

Jag hade inte något lönearbete att gå till idag i alla fall. Det underlättade och jag dröjde kvar vid den konstruktion som jag kallade köksbord. Det var en uppbyggnad av några bräder som jag hade hittat i ett närliggande förråd men ändå kändes det ganska trivsamt. Jag saknade en radio och en dagstidning så när jag skulle gå ut i samhället visste jag inte vilken verklighet som fanns där ute. Antagligen samma som igår, gissade jag. Det var ju knappt att jag visste vilken veckodag det var.

Men det var fint utomhus, inifrån köket sett. Snön var vackert orörd och naturen var fint mönstrad med vinbärsbuskar, antog jag, och äppelträd. Strax nedanför

gick en bäck men den såg jag inte så tydligt ifrån köksfönstret. Jag tyckte om min situation, konstigt nog, även om den egentligen var ganska komplicerad.

Jag vandrade ut i byn för att handla på mig det viktigaste som jag behövde, framför allt behövde jag någon att prata med. Någon som kunde tala om vad som fanns här i byn. Jag inbillade mig att det gick att få tag på ganska mycket i affären så jag gick dit och köpte så mycket jag kunde bära och frågade kassörskan om var det fanns en snickare.

Dialekten på västsidan av berget Billingen är fin att lyssna till. Den är lite böljande, tycker jag, affärens kassörska hade den dialekten. Hon berättade att det fanns en snickarfirma som just hade kommit igång. Det var en ganska ung kille som hette Håkan och firman hette förstås Håkans Bygg AB. Kassörskan trodde inte att han hade så många jobb för tillfället så hon slog upp telefonkatalogen för att hitta numret. Där hittade hon inte något så hon ringde nummerbyrån och frågade. Jag fick numret och en tankeställare. Hur skulle jag klara mig utan en telefonkatalog? En sådan fanns inte i mitt hus och svaret blev förstås det som jag inte hade tänkt på –

nummerupplysningen. Jag trodde att jag behövde den hjälpen för att få tag på möbler.

I vissa avseenden låg jag på botten av Maslows trappa.

På vägen hem gick jag förbi det gamla pensionatet som paret Eriksson hade berättat om och jag började drömma om Sara. Hon hade ju köpt det här pensionatet och snart skulle vi flytta dit med ett komplett bohag. Huset skulle då, tack vare paret Erikssons förutseende hjälp vara behagligt uppvärmt med det allra effektivaste värmesystemet som fanns att tillgå – bergvärme, som var installerat sedan några år tillbaka. Antagligen var det redan klart med att snickarfirman Håkans ByggAB skulle fixa till pensionatet på bara några månader. Vi behövde inte göra någonting hade Håkan, en äldre gentleman, lovat. Jag, däremot, som gick här i vinterkylan, i för säsongen ganska bristfälliga kläder, hade bara en luftmadrass att sova på och samma luftmadrass att sitta på i vardagsrummet när jag ville vistas där.

Men jag hade tak över huvudet, viss värme och jag var inte arbetslös.

39

Två nätter på en luftmadrass sätter sina spår på humöret men också på kroppen märkte jag tydligt när jag dels hade haft en jobbig natt och dels när jag försökte kravla mig loss från denna obekväma tingest. Det gick nästan inte så med ett stön rullade jag mig tillbaka upp på luftkudden och började tänka. Kanske var det den första gången jag gjorde det - tänkte på allvar. För jag insåg plötsligt med en egendomlig känsla i magen att jag var mitt uppe i en mycket stor förändring. Jag hade flyttat till en plats där jag inte hade några rötter, jag kände ingen här och det hus som jag befinner mig i är ingen tillfällig semesterbostad utan

verkar vara ett hus där jag ska bo resten av mitt liv. Jag trodde att jag hade förstått det men allt hade bara gått i sådan rasande fart att mina handlingar hade varit automatiska. Jag såg mig omkring, här fanns ju ingenting – mer än en luftmadrass och en omgång sängkläder som jag köpte i fredags. Om jag gick en trappa ner fanns där några brädbitar som jag använde som köksbord och där fanns också en enkel uppsättning för matlagning och en apparat för kaffe. Så här kan jag ju inte ha det, tänkte jag. Jag förstod det men jag hade inte tagit till mig att det måste fixas - omedelbart. Detta skal som omgav mig ska jag förvandla till ett hem – för mig... men skulle det bara vara för mig? Ska inte ett hem bestå av en hustru som skrattar välmenande när små barn rullar omkring på golvet och leker någon rolig lek? Jag tyckte inte om mina tankar, de gjorde mig ledsen och jag fick en känsla av övergivenhet, självförvållad men ändå. Jag måste lära mig att det här var den verklighet som rådde och som måste förändras. Lite tröst fick jag i tanken på att mitt kommande jobb skulle ge mig några kontakter och på något sätt ändå skänka mig ett sammanhang. Skulle jag i framtiden gå med i någon förening, eller hur gör man?

Men framför allt måste jag ju snabbt möblera upp huset till något som kan kännas som ett hem. Jag gick till telefonen, ringde nummerbyrån efter ett ställe att hyra en bil och med en behändig skåpbil for jag till Ikea tolv mil bort.

Den kvällen skruvade jag ihop en bekväm säng och när det var klart somnade jag och sov som jag aldrig någonsin förut hade gjort ända tills morgonsolen sken in genom fönstret och väckte mig.

Tempraturen utomhus hade stigit sedan igår, den värsta kylan hade gett upp. Inomhus började det också kännas som vanlig rumstemperatur. Jag tittade förälskat på min säng och tänkte att den fick symbolisera en start på något som kunde bli bra. Tänk när det en dag finns tavlor på väggen och en ljudanläggning som fyller rummet med finaste musik. Då kanske jag också har en kvinna i hemmet som ler vänligt mot mig även om det kanske inte finns några ungar som rullar omkring på golvet i en lek.

Jag gick ner för trapporna ut i köket och lyckades få ihop en ganska god frukost innan det var dags att börja skruva ihop köksmöbler, garderober, en enkel men skön fåtölj och framför allt belysning i varje rum. Det hade

funnits en viss mysighet i mitt hem med levande ljus för allmänbelysningen och en ficklampa för punktbelysning men det är inte roligt i längden, faktiskt. När allt skruvande var klart var det dags att försöka hitta Håkan.

Den 13 februari kom Håkan från Håkans ByggAB hem och hälsade på, Då kände jag mig inte längre som Robinson Cruse som hade varit tvungen att leva provisoriskt under ytterst primitva förhållanden. Visst var det glest mellan ägodelarna men det gick ändå att med viss värdighet ta emot en gäst. Håkan var en målmedveten ung man så han gick koncentrerat in för att granska förhållandena som skulle bli hans uppdrag – att isolera taket vid övervåningen och fundera på hur rummen skulle kunna snyggas till. Jag tror inte att han tänkte på hur påver möbleringen var.

Jag lät honom jobba i fred. Han var den förste av oss som kravlade omkring i de oisolerade skrymslena på vinden och jag kunde inte bidra på något sätt med upplysningar om husets skick. Jag hade ju inte ens granskat det när jag köpte det. Hur kunde jag vara så oförsiktig? Vilken tur jag antagligen hade haft för under den månad som jag hade bott

där hade jag inte fått någon indikation på att det var ett rivningshus, allt verkade vara stabilt.

Håkan höll med mig om husets skick och vi kom överens om arbetets omfattning och tidsplan. Isoleringen av innertaket från vinden innebar inga problem, dessa skulle dyka upp med förändringen av väggarna på nedervåningen men vi bestämde att vi tog det i etapper, ett rum i taget med en analys i efterhand för varje etapp. Vi kom också överens om att vardagsrummet inte skulle isoleras extra. Det var alldeles för fint för att manipulera.

Samma dag tyckte jag att jag såg en kvinna i ett fönster i det gamla pensionatet och en påtaglig intuition kom till mig och sa att det måste vara Sara. Jag har nu börjat minnas den kvinna som satt i samma tågkupé som mig för några månader sedan när jag var besatt av längtan att få ta livet av mig. Jag hade också i efterhand börjat minnas hennes förvånade min när jag klev av. Hon märkte att jag inte kände igen henne från ett möte mellan oss i en kö på ett ställe i Falun där jag hade hållit ett föredrag om kultur och pedagogik. Hur såg hon ut? Ju mer jag tänkte på henne desto vackrare blev hon. Sedan slog det mig att det var ju

hon som jag hade träffat på bussen för bara en månad sedan. Jag funderade en stund på var hon kunde vara nu. Det kanske inte är så viktigt nu när jag tänker på Sara, Timjan, Rimbo, ankorna och drömmen om vårt fina pensionat.

Jag hade lite svårt, märkte jag, att orientera mig i sinnevärlden. Jag försökte tillfälligtvis tänka bort vårt pensionat och i stället koncentrera mig på mitt nyinköpta hus. Jag ville så gärna att just Sara skulle stå vid ytterdörren till vårt hem och med ett leende hälsade mig välkommen. – men så är det ju inte. Vi är ju också båda nära femtio år så det är nog lite för sent att skaffa de där barnen som kunde få rulla omkring på golvet. Detta är nog det stora tomrummet, det saknades liv i huset.

En hund vore förstås en lösning, men omöjlig i min situation. Antingen köper jag några ankor som får plaska omkring i bäcken eller två katter. Katter vore en bra idé, de skulle nog kunna rulla omkring på golvet i en lek. Då var det bara hon som saknades, hon som skulle le så vänligt så fort jag såg på henne.

40

Sakta hade jag börjat växa in i samhället. Tiden som gick innan jag började mitt jobb på skolan hade varit bra på det sättet. Jag hade hunnit med så mycket som inte tillhör nödvändigheternas rike. Jag hade också utvecklats - förändrats kanske man kunde säga. Jag hade ju varit stadsbo i alla år och den mentaliteten genomsyrade förstås alla delar av min existens. Sedan händer det märkliga när man slängs ut på landet. Varje dag innebar en förändring som jag inte märkte omedelbart men som innebar en process som ständigt pågick. Och en dag slogs jag av en

tanke som kom som resultat av den processen. Vilken skillnad det var i förhållandet till djur mellan stad och land. I hemstaden och i Stockholm ville jag inte ha besväret av att ha djur. För vår dotters skull hade vi undulater ett tag men jag lärde aldrig känna dem. Jag förstod inte ens att det skulle ha gått.

Ute på landet var det tvärtom mycket lätt med djur. Jag lärde mig snabbt, det tog bara några dagar, att märka att djuren var kännande varelser med ett eget språk och känslor. Jag lärde mig framför allt att umgås med de vilda djuren, dvs jag respekterade dem och lät dem vara i fred men fruktade inte dem längre. Jag läste artiklar om hur man bygger igelkottsbon och jag blev bekant med en fågel som kom till fönstret och fick små smulor bröd av mig. Vildänderna i bäcken blev också mina vänner och jag satte namn på tre av dem, Mina, Dina och Sina. Jag stannade också upp en vårdag under en av mina långpromenader och hälsade på en häst som höll sig för sig själv i en hage. Jag tyckte att vi fick kontakt, jag vill tänka att vi verkligen blev kompisar. Till slut tog jag mig för att gå in i hagen och söka upp min vän. Jag hade tagit med mig några morötter och gav hästen en smakbit. Jag visste att morötter var godis för

en häst men jag tog det ändå försiktigt. Någonstans i närheten fanns förstås en ägare till den och jag tänkte på att uppföra mig väl.

En dag råkade en man finnas i hagen med hästen och jag tog mod till mig och berättade att jag blivit vän med den. Ägaren blev inte arg eller besvärlig, han sa att hästen var av nordsvensk ras och att den hette Rimbo. Det var ett fint namn på en fin häst sa jag och tog fram en morot som jag fick ägarens tillstånd att ge till Rimbo.

Du får gärna rida hästen medan den är här. Det är min brorsa i Stockholm som äger den men den får vara här fram till hösten. En häst behöver motion – och om du inte har ridit tidigare så ska jag lära dej. Till min stora förvåning kom det sig att jag satt på Rimbo en minut senare och vi rörde oss i sakta skritt. Det var en fantastisk känsla även om jag i stort sett bara åkte med. Någon aktivitet från min sida var det inte frågan om förrän några veckor senare. Mina dagliga besök gjorde att jag fick lektioner av alla i familjen. På bara någon vecka var jag en duktig nybörjarryttare och förstod att detta kommer vara en viktig bit av min tillvaro i sommar. Rimbo blev min absolut bästa vän.

Gradvis blev det ganska naturligt för mig att känna att naturen hade ett egenvärde och att jag sjönk in i den som en del, inte som jag tror att de flesta ser naturen – som en resurs att hänsynslöst hämta råvaror från. Människor förstör och ockuperar de vildas livsutrymme, jag fick en svag känsla av att byta sida i det valet.

Vissa dagar stod jag i mitt sovrum och bara planlöst tittade ut genom fönstret. Det var en sorts närvaromeditation i och med att jag tyckte om att observera men inte att reflektera. Det är en viss konst, tyckte jag, att bara stå still och vila huvudet. Ibland såg jag en väldigt fin hund ligga nere vid bäcken och vila. Jag hade döpt hunden till Timjan fast jag förstås inte visste vad den heter. En mycket besynnerlig dag såg jag inte bara Timjan där, jag såg också att Sara och jag själv kom gående nere vid bäcken. De gick faktiskt på min tomt men den är ju så stor att det finns plats för oss alla tänkte jag försonande. Både Sara och jag var oroliga över varför Timjan försvann hemifrån då och då så därför hade vi lämnat pensionatet lite vind för våg för att gå ut och leta. Vid något tillfälle tittade jag ner utmed ån och där såg jag att Timjan låg och vilade. Jag ropade till så att Sara hörde: Oj, där är han ju vår

Timjan och jag ropade till mig honom så att vi kunde gå hem alla tre tillsammans. Nu visste jag var han höll till när han försvann hemifrån. Fast det kändes lite kusligt på den där tomten. Det var som om det fanns någon sorts förbindelse mellan två poler hos mig, fast jag inte kunde lista ut vilka poler det var frågan om. Det vibrerade lite ostämt inombords.

Alla följande dagar tittade jag ivrigt på pensionatet när jag hade vägarna förbi. Jag vågade inte gå in för jag hade inte någon god minnesbild om vem det var som var ägare. Hade Erikssons lyckats sälja och i så fall kunde det vara till Sara. Erikssons kände jag ju till viss del men ändå ville jag inte gå in på gården för att kika. Det såg fortfarande väldigt övergivet ut.

41

Äntligen kunde mina grubblerier upphöra, jag fick något mycket konkret att jobba med, anställningen på skolan tog hela min koncentration. Mitt första uppdrag var inte ett vaktmästarjobb utan en delkurs i samhällsvetenskap. Det var Lena, rektorns sekreterare och skolans expeditionsanställde som mötte mig redan ute på skolgården. Hon berättade att jag inte kunde börja med vaktmästarsysslan direkt för hon hade fått in en sjukanmälan från läraren i ekonomi. Det rörde sig bara om två lektionstillfällen i första hand men ett av dem var redan

nu om en kvart. Så det var bara att hoppa in, deklarerade hon frakt. Hon framstod för mig just då i alla fall som en rätt otrevlig varelse även om det mildrades med tiden - fast första intrycket släppte aldrig riktigt taget om mig. Ett halvår senare berättade jag för rektorn att jag uteslöts från Gotlandsresan och att jag tyckte det var fel. Jag hade ju varit lärare i flera månader och på en personalresa för betygsättning borde jag ha fått vara med och framlägga mina synpunkter på elevernas prestationer. Rektorn gav mig rätt i att Lena hade gjort fel och att han hade framfört det till henne. Han berättade då det vi alla visste att hon kunde vara ganska så snäsig, tyvärr. Lite grann som f.d. vicekorpral Wintergreen i den underbara boken Catch 22 som jag nyss hade läst som förberedelse till min grandiosa flyktplan till USA för några månader sedan.

Finns det någon plan under de senaste tjugo åren som hade fungerat för mig blev en flyktig tanke för att skingra obehaget runt rektorns sekreterare.

Ekonomilektionen var annars dess motsats, underbart rolig. Det var väldigt trevliga kursdeltagare, tydligen heter det inte elever på en folkhögskola. De var välmotiverade, frågvisa och nyfikna. Jag hade redan i Sollentuna utarbetat

en lektionsmetod i företagsekonomi som jag kunde använda här. Eftersom det bara var ett vikariat på två tillfällen kunde jag förstås inte påverka det långsiktiga kursupplägget men som en breddande föreläsning gick min undervisning fram. Jag har en sorts mall och via den mallen kunde vi tillsammans strukturera ämnet på ett lite annat sätt än kursboken. Tillsammans med påföljande lektion blev det en fördjupning av förståelsen. Nöjt avslutade jag mitt vikariat någon dag senare och installerade mig på vaktmästarexpeditionen. Där vilade en viss frid. Den närmaste sysslan var att göra områdets gångar fria från grus från vinterunderhållet. Det var en behaglig syssla och krävde inte någon Chalmersutbildning, tack och lov. En dag, fruktade jag, skulle jag bli avslöjad om jag inte under tiden hade hunnit sätta mig in i var jobbets svårigheter fanns.

Jag cyklade hem till min stuga och passerade som så många gånger pensionatet. Där inne verkade det vara fullt arbete som pågick och till vår stora bestörtning kunde inte Håkans Bygg AB fortsätta med det utlovade renoveringsarbetet. Jag blev ursinnig men Sara lugnade mig och lovade att hon visste hur hon skulle ordna det. Tydligen

hade hon hemliga kontakter med mina svärföräldrar och som genom ett under kom de upp och tog över jobbet från Håkans Bygg AB. Dessa hade fått ett storjobb på Kanarieöarna och drog iväg dit redan i samma vecka men det var ändå det allra bästa för oss alla. Det var till och med så att min hustru Eva och jag blev sams igen. Hon berättade att hon hade accepterat vår skilsmässa och faktiskt också träffat en ny kärlek. Det var himla skönt att höra, jag var sonad, fullt ut. Jag kunde äntligen börja leva ett eget liv utan bördor från gamla tider.

Om jag räknade från den dagen då jag lämnade min våning på Norr Mälarstrand så kunde jag kalla den dagen för Dag_0. Vilken dag hade jag då kommit till när jag blev varse att vi skulle få hjälp av Evas pappa? När jag ställde cykeln i mitt cykelställ den dagen hade jag hunnit räkna ut att det måste vara Dag_119.

När jag kom hem mötte jag Håkan som berättade att de var klara med övervåningen helt och hållet och att de nästa vecka skulle ta sig an tilläggsisoleringen på nedre delen av huset. Han föreslog att jag skulle röja undan allt som var i vägen och lägga skydd över sådant som inte gick att flytta. Jag lovade att göra det under helgen, samtidigt som jag

grubblade över varför han inte nämnde att de hade fått ett uppdrag på Kanarieöarna och att de därför antagligen skulle avsluta alla jobb här i Sverige. Det vilade något gåtfullt över Håkans ByggAB, tyckte jag.

42

Sommaren blev jobbig för mig som var sysslolös. Hur skulle jag sysselsätta mig i över två månader? Skolan var nerstängd och mina arbetsuppgifter var uppskjutna till hösten. Tidigare om åren hade många viktiga restaureringar gjorts så det här året fanns nästan ingenting kvar att göra på fastigheten. Styrelsen hade infört ett investeringsstopp för att inte få någon konstighet i balansräkningen. Det var svårt att hävda att skolbyggnadernas värde skulle kunna räknas upp trots restaureringarna. Långfristiga lånen hade ökat och därmed minskade det egna kapitalets storlek. Det var

förvisso ingenting att oroa sig för eftersom man inte skulle behöva gå till banken och be om lån igen på flera år. Nu var det bara att hoppas att statsmakterna och Folkbildningsrådet skulle undvika att göra några stora negativa förändringar.

Jag fick full semester trots att jag bara hade jobbat i några få månader men man ansåg att jag inte hade något meningsfullt att göra. Man nämnde bara i förbigående att jag skulle vara tvungen att betala tillbaka den förmånen om jag avslutade tjänsten inom en femårsperiod. Det förstod jag, accepterade och började grubbla på vad jag skulle ta mig till med all denna ledighet. Mina tankar gick till Stockholm. Hur hade mina och Evas semestrar sett ut förr i tiden? Jag slog bort tanken som ointressant och började blicka framåt i stället. Förvånansvärt var den saken lika ointressant.

Men jag hade ändå fullt upp, pensionatet måste skötas och jag hade fick slita för att hinna med allt som behövde göras. Mitt jobb var väl mest att springa ärenden åt byggarna, att ta hand om Timjan och ankorna och gå ner till stallet och prata med Rimbo. Vid sidan av min gränslösa kärlek till Sara, som hade räddat mig från så mycket elände, inklusive att ha räddat mig från mig själv var Rimbo min

viktigaste följeslagare. När Sara inte hade tid att ta en daglig tur med honom fick jag rycka in. Jag lärde mig ganska snabbt att rida och väldigt ofta blev det barbacka. Ibland red vi ända upp till Lerdala och Timmersdala och kunde titta ut över den väldiga slätt som rymde alla dessa fina sjöar som låg som ett pärlband längs Billingens västsida. Jag älskade den utsikten och försökte förklara storheten i den för Rimbo.

Ändå var det samvaron med Sara som var det viktigaste, vi lovade varandra ständigt att trots allt slit med att få ordning på pensionatet så skulle vi inte glömma bort att älska varandra. Jag var hänförd över hur lätt vi hade att prata oss samman i olika situationer och hon lärde mig ett nytt begrepp för att komma överens. Vi skulle tillsammans utforska de olika möjligheter som vid varje tillfälle stod till buds. Jag blev betagen i klokheten och det fungerade. Vi hade inte grälat en enda gång under alla de månader som vi hade varit ett sammansvetsat par, inte ens då när allt såg ut att gå på tok.

Nu tog Sara tag i mig och tillsammans rullade vi tätt omslingrande ner för slänten ner mot utmarkerna. Vi skrattade lycklig och kysstes gränslöst eftersom ingen

kunde se oss på baksidan av pensionatet. Det blev en fin sommar, vi var lediga från lönearbete men fyllda av meningsfullt arbete för vår egen framtid. Det är inte alla som har det så bra.

Livet lekte och det bara drygt ett halvår efter att jag faktiskt hade gjort ett fullskaligt försök att ta livet av mig på grund av den meningslöshet som jag då kände. Skillnaden var att jag nu hade en liten stuga att komma hem till. Det är inte så illa ändå, gymnasiet i Sollentuna är långt borta, mina arbetskamrater på skolan verkar vara trevliga och byn som jag dagligen cyklade igenom är en kulturbygd.

Detta är en totalomvändning.

Lärare och övrig personal började skolåret i mitten av augusti och på terminens första dag blev jag ombedd av Birger, vår rektor, att komma in på hans expedition för ett litet tjänsteärende, som han kallade det.

Jo, Carl, sa han som inledning, kul att se dej igen. Din första termin avlöpte ju strålande, vaktmästeriet fungerade ju utmärkt och det har varit riktigt skönt, tryggt faktiskt att ha dej som möjlig vikarie – så därför har jag tänkt ut ett erbjudande. Han skapade en konstpaus, som om han tänkte

sig plats för applåder eller någonting men jag avvaktade endast. Jag tyckte ändå att det lät lovande på något sätt. Han fortsatte. Jag tänker mej en ökad lön, eller rättare sagt att du har rätt till en ökad lön efter den här provperioden, som jag nog har kallat den förra i mitt eget sätt att tänka men jag skulle vilja be dej att acceptera en ännu högre lön om du tar hand om historieämnet också. Min idé är alltså hälften vaktmästare med vikariatinhopp och – det här är det nya alltså – historieämnet under hela terminen. Han lutade sig bakåt och granskade mig och mitt minspel.

Jovisst, sa jag inledningsvis men invändningen var ju också uppenbar. Christer då, vad ska han göra? Ska han sluta eller vad? Han är ju med här på personalträffen.

Det är bara för syns skull, han är tjänstledig. Birger lutade sig framåt som för att avslöja en hemlighet. Han har blivit kallad till USA. Det är inte klokt helt enkelt, Christer är oerhört inläst på den svenska utvandringen till Amerika. Han har, på grund av sina släktingar, blivit ombedd att vara expert och konsult på en filminspelning som dom ska göra i Hollywood och delvis i Värmland. Jag blev helt paff när jag hörde Christer berätta i somras, han ringde mej och bad om ledigt. Kan du fatta? Att något sådant kan hända?

Öh, vad det enda jag kunde få fram på en stund sedan samlade jag ihop mig till min självklara fråga. Du vet inte möjligen vem som spelar huvudrollerna?

Nä, han sa inte något om det, du får fråga honom om du ser honom under dagen. Min stora förundran ledde snarare till att se hur vägarna gick. Jag hörde en gång för länge sedan någon säga att vi alla människor har bara tre handslag mellan varandra. Och det stämde med Christer, en släkting känner en skådespelare som känner en producent. Är det inte fantastiskt?

Jo, det var det, tänkte jag lite småsurt, det var ju min idé fast min byggde på idogt arbete, inte släktingar och tur. Jag skulle ju studera engelska språket, amerikansk historia, köpa snofsiga engelska överklasskläder och lyckas bli expert på en filminspelning med Mary Steenburgen. Och här kommer en simpel historielärare från landet och snor min idé. Om en av skådisarna är Mary Steenburgen då måste jag dränka Christer i ån som rinner utanför min tomt. Tyvärr för Christer, tänkte jag – men höll god min inför Birgers entusiasm. Visst, sa jag, jag går med på uppdelningen av min tjänst på det sättet, går med på löneökningen och ger mej nu av till Christer och drä...

pratar med honom om hur han hade tänkt sig terminens innehåll.

Bra, sa Birger, skönt att ha dej här Carl.

Så stannade jag upp just när jag skulle öppna dörren. Jo, jag har faktiskt en fråga, den är lite känslig.

Visst, prata på du.

Jo, du vet i våras, alla lärarna åkte till Gotland, jag var ju faktiskt lärare vid det tillfället men jag fick inget erbjudande att följa med.

Birger såg ledsen ut. Jag vet, sa han, jag har hört talas om att Lena glömde bort att fråga dej. Hon tyckte nog att du – då, vid det tillfället - inte riktigt passade in i lärargruppen. Jag har faktiskt tagit upp det med henne och hon har bett mej att framföra sina ursäkter. Jag lovar, Carl, det ska inte hända igen och förstås nu är du ju lärare här på skolan, till och med Lena får acceptera det.

Han såg bestämd ut och jag fattade. Jag vet att Lena har svårt för personal som inte har akademiska jobb här på skolan. Hon är rätt och slätt högdragen. Att hon inte kan framföra ursäkterna själv till mig är begripligt utifrån den attityden. Jag nickade och gick.

Christer kom mig till mötes, han såg nyfiken ut och det var han också. Tog du min tjänst? frågade han och jag nickade och så satte vi oss ner och pratade om ett tänkbart innehåll för avgångsklassen och, visade det sig, han hade också historia för förstaåringarna.

Däremot frågade jag inte något om inspelningarna eller skådespelarna. Jag ville inte hälla salt i såret. Så det fick vara - med lite tur kommer filmen inte till Sverige. Fan, jag överfölls av bitterhet, det trodde jag inte om mig.

43

Det var när Saras kör bodde över två nätter på vårt pensionat som något hände. Jag kan inte avgöra om det var något bra, dålig eller riktigt dåligt men antagligen var det omvälvande bra och dåligt.

Sara vände sig till oss som hade samlats den dagen för att lyssna på kören där Sara nyss hade ingått och sa att de nu skulle sjunga en sång till min ära och att den faktiskt handlade om mig. Det var tre verser ur Dan Anderssons dikt Omkring tiggar'n från Luossa och när ljudet hade klingat bort kände jag att jag inte var närvarande längre.

Det var tomt omkring mig för en stund och sedan hade jag på något konstigt sätt förflyttats till min egen stuga och jag förstod inte hur det hade gått till. Jag var omtumlad och klart dåsig och kunde nog inte uppfatta var verkligheten befann sig. Jag reste mig upp ur min fåtölj och gick ut på en promenad, det skulle snart börja skymma. Jag gick nog på olika vägar och i flera kilometer och till slut kom jag till pensionatet där det låg och jag såg att hela huset var nersläckt och inga människor fanns i närheten. Jag såg också till min enorma förvåning att huset absolut inte var renoverat på något sätt. Hur är det möjligt, jag har ju cyklat förbi där hundratals gånger och hela tiden sett hur arbete har pågått och hur fint huset hade blivit. Jag förstod absolut ingenting. Här kan ju inga människor ta in för övernattning och var är Sara? Hade hon tagit kören med sig och åkt omedelbart efter konserten? Det lyste ju inte i ett enda fönster, någon borde ju åtminstone vara kvar och städa.

Jag gick riktigt, riktig bekymrad därifrån och efter hundra metet vände jag mig om. Jodå, det var fortfarande nedsläckt och orenoverat. Jag fortsatte bort och gick en lång promenad bort längs vägen till Axvall. Vad är det som pågår? tänkte jag hela tiden.

Till slut måste jag ju vända om. Vad är det man brukar säga – det är en dag i morgon också. Nu tog jag en annan väg hem till mitt. Jag tordes inte gå förbi pensionatet längre. Det hade mörknat och jag började bli rädd för spöken eller vad det kunde vara som förvillade min hjärna till att förlora sansen. Det gick bra, jag kom hem, gjorde mig en kopp té och gick och la mig. Det behövde jag.

Jag blev väckt morgonen därpå av att Sara gav mig en mjuk skön kyss och sa att nu åker jag men jag kommer tillbaka om en vecka, sedan gick hon och jag somnade om – i fem minuter eller så, mer var det inte. Jag låg i en sorts dvala och tankarna bara snurrade runt tills jag insåg att det inte alls var Sara som gick, jag hade inte fått någon kyss, jag befann mig i en stuga ungefär två kilometer bort från pensionatet som vi hade renoverat så länge för att det skulle bli fint, förgäves dock för det var inte renoverat. Det var stendött där borta och jag var i en stuga flera hundra meter bort. Det som hände nu denna morgon med en underbar kyss var helt enkelt något som skedde i min fantasi – en mycket trovärdig fantasi precis som konserten till min ära också var en fantasi.

Då blev jag rädd för mitt förstånd, så rädd att jag kravlade mig halvspringande till toaletten för jag trodde att jag skulle spy. Jag spydde inte. Var är jag? Finns jag? Var är min samtalsterapeut Anita?

Anita, tänkte jag på lite senare när jag lyckats slingra mig ur den vedervärdiga osäkerheten om var jag var och vem jag var. Till slut såg jag klart och jag letade efter mobilen för att ringa till Sara och berätta vad som hade hänt. Då förstod jag återigen med en svindelkänsla att jag ju inte ägde någon mobil och Sara ju antagligen inte - ens finns. Den slutsatsen var nog den värsta tanke som någonsin tagit plats i min hjärna. Jag blev chockad till en gräns som jag kände att jag inte skulle klara av att överleva. Den här gången skulle jag nog dö av naturliga orsaker. Jag orkade inte ta mig till sängen på övervåningen så jag la mig i fosterställning på golvet.

Sara, som jag alltså har levt med i den mest underbara förhållandet är alltså död … eller försvunnen, Var är hon? Timjan slickade mig i ansiktet och äntligen fanns det någon tröst någonstans att få. Det är det som är det allra bästa med ett djur att leva tillsammans med, Jag skrattade tyst men

gränslöst lyckligt genom tårarna och viskade till honom, Timjan, Timjan tack för att du finns när du mest behövs. Jag var så lycklig och jag såg när han sprang ut genom dörren ut på vägen och hörde hur det small när han träffades av bilen och att han föll ihop och dog.

Den ultimata chocken gjorde mig frisk – åtminstone delvis. Jag har aldrig haft en hund förstod jag och ur den insikten kunde jag som ett underverk bära förståelsen av att alla de andra heller aldrig hade funnits men samtidigt kom paniken av att jag saknade dem långt utöver vad alla tankar tillsammans kunde skapa. Jag saknade Sara, jag saknade Timjan, ankorna Mina, Dina och Sina och framför allt saknade jag Rimbo, den stora trygga.

Det var med Timjans död som jag gav upp. Jag orkade inte längre. Nu måste jag försöka börja om från någon punkt och se mig som den jag är och börja leva ett normalt liv – om det är möjligt.

Jag satte mig i min fåtölj och försökte återföra mitt förstånd till ett normalt sätt att tänka. Jag gjorde det vid femtiden på eftermiddagen för det är vid den tiden som jag vanligtvis börjar måla upp min längtan efter ett annat och

bättre liv. Nu gjorde jag en riktig kraftansträngning för att inte falla in i den sortens halvtrance som jag hade gjort så länge. Jag måste lära mig att få och behålla kontrollen över mitt sätt att vara. Det var en plågsam utmaning och jag tvingade mig själv att hålla ögonen öppna. Fastän jag i helt vaket tillstånd saknade Sara innerligt måste jag tvinga mig att acceptera att hon liksom de andra varit fantasifigurer för att hålla mig borta från min egen fruktan för själva livet. Jag måste lära känna ett normalt liv fullt ut – för det gjorde jag ju mestadels om dagarna ändå. Jag går ju upp varje morgon och cyklar till jobbet på folkhögskolan där jag har en delat tjänst som både vaktmästare och lärare i ämnen där det tillfälligtvis saknas en lärare. Jag sköter mitt jobb … men det var när jag cyklade förbi det nedlagda pensionatet på min väg hem som oron började växa hos mig och när jag väl hade kommit hem till min stuga var jag som i en annan värld. Jag sätter mig ner i fåtöljen och drömmer mig bort. Det är inget bra liv och även om jag till stor del kunde styra mina tankar och drömmar kunde jag ändå inte förhindra Timjans död. Jag hade inte heller kraft nog att få kontakt med min älskade Sara.

Att den dagen skulle komma att jag började inse mina fantasier hade jag redan upplevt förstod jag nu. En tidig morgon i vintras när Sara plötsligt var till synes försvunnen var ett sådant tillfälle men då hade jag lyckats reparera mina drömbilder till att hon hade köpt en släde för Rimbo. Det hade gjort mig rädd för en stund men jag lyckades fördröja insikten ytterligare en tid. Mitt självbedrägeri varseblev jag en månad senare då hon inte hade varit ute på en ridtur fastän jag hade sett dem rida iväg. Det var inte Sara som lurade mig, det var mina tankar som jag inte längre kunde styra, de hade blivit för många och för inflätade i varandra. Det förstod nog Sara redan då. Hon visste det bättre än jag, hon sa ju så: jag vet vad det är för fel på dig. Hon trodde inte att jag höll på att bli vansinnig, hon visste bara att jag snart inte skulle orka bära mina tankar och ge ett liv åt henne.

När Saras kör kom på besök och tog med sig henne ifrån mig kände jag att det var slut, Det var bara Timjans död som behövdes så föll min fantasi i bitar. Ändå hade jag hela tiden förmått uppehålla ett vanligt jobb, tjäna pengar, handla mat och renovera den stuga som jag bor i och har

bott i ända sidan jag rymde från Stockholm, inte till Arlanda och USA utan till Varnhem.

När Timjan dog upptäckte jag att jag allt klart och tydligt. Jag ville fortsätta mitt drömliv men det gick inte.

Jag hade problem. Min samtalsterapeut Anita sa en gång att jag hade ett stort tomrum inombords. Så är det nog och de gånger som jag har försökt fylla det har det blivit fel. Den här gången blev det nog inte fel i vanlig mening snarare en katastrof. Det var förstås en omöjlighet att fylla ett verkligt tomrum med en påhittad Sara. Någon gång måste bluffen bli uppenbar och det lustiga var ju att det var Sara, den påhittade, som förstod det först. Mitt undermedvetna fanns som en verklighet i fullt arbete och målade upp trovärdiga bilder för mig som om att Sara verkligen fanns. Jag har lärt mig en gång att hjärnan inte kan skilja på vad som har varit verklighet och vad som har varit fantasier. Om jag tänker vidare i den här riktningen blir jag nog tokig på riktigt.

Som om jag inte var det redan.

Elise var en riktig varelse. Hon betydde rätt mycket för mig i något år och det hjälpte mig att leva ett gott liv. Sara har också hjälpt mig att leva ett gott liv. Ett gott liv börjar som en förhoppning, blir till en tid av glädje men falnar till slut och så åter står man där och blickar ner i tomrummet. Finns det ingenting av glädje som är beständigt?

44

Javisst var Sara en fantasifigur men en mycket verklig sådan. Det var fullständigt omöjligt för mig att göra mig kvitt henne eftersom jag inte ville det. Jag visste inte hur jag skulle bära mig åt. Det var hon som gav sig av från mig – från mitt huvud – och jag hamnade i en fullständigt omöjlig situation.

Sara är försvunnen och hon tog med sig alla djuren. Jag kommer aldrig att återfinna dem. De älskade mig och hur

konstigt det än låter så är jag säker på att de saknar mig mycket.

Det måste finnas något sätt att göra sig kvitt tankarna och med dem den alldeles bottenlösa handlingsförlamning som jag var besegrad av varje stund som jag inte tvingades arbeta på skolan. Jag började skissa på ett schema som jag slaviskt skulle följa. Varenda minut skulle täckas av någon sorts uppgift, laga mat, diska, ta promenad, hälsa på familjen med hästen så länge den fanns kvar i byn, jag la på mig tvång att följa rutiner av alla upptänkliga slag, jag försökte mig på att spela på min gitarr och jag hittade en bok som gav mig en bra repertoar. Allt detta fungerade nästan men de var för få, speciellt på helgerna. Jag hittade en affär som sålde digitala kameror. De var enkla att jobba med eftersom allt mörkrumsarbete med blaskiga kemikalier var borta. Jag tog med mig kameran på utflykter men de blev inte särskilt många. Jag måste gå med i någon organisation som har utflykter av olika slag, fågelskådare eller vad som helst. Jag kanske höll på att bli en ensling, jag började känna förståelse för mina förfäder munkarna i Varnhem. Det fanns också stunder då jag hoppades att det någon gång kunde finnas en behagfull kvinna någonstans,

någon som skulle kunna komma fram till mig och vara en ersättare för Sara. Det var förstås en omöjlighet, Sara var ju en idealisering av den helt felfria gudinnan. Jag insåg det och jag gissade att det skulle behöva gå flera år, eller uppstå ett alldeles äkta underverk för att denna gudinnas väsen skulle kunna blekna bort.

Sakta växte det därför fram en tanke hos mig att jag skulle bygga ett altare på något ställe utomhus dit jag kunde gå när jag kände att något inom mig började brista, när längtan blir för stor, när minnena börjar växa sig starka igen. På något sätt borde väl minnena sedan kunna minska i intensitet.

Det var därför som jag plötsligt lämnade huset för en stund. Jag behövde frisk luft och till och med stark blåst som skulle rusa genom mitt huvud. Jag tog landsvägen bort från byn och följde vägen mot Hornborgasjön och Ekornavallen. Det var här som jag en gång hade åkt med Rimbo och Sara i en nyinköpt vagn. Sara hade spänt för Rimbo och förde oss ut på en jungfrutur i den. Jag mindes hur väl vi alla mådde då. Nu gick jag ensam den vägen och det var svårt. Ofta fick jag andnöd och tvingades sätta mig ner vid vägkanten. Jag var så illa däran att jag någon gång

undrade om jag skulle klara det här. Jag skulle försöka hitta en plats dit jag kan gå för att lämna av mig mina trasiga tankar och kanske för en kort stund återförenas med mina käraste vänner och min älskade Sara.

Jag hade inte detaljstuderat den här vägen tidigare så jag visste inte om jag kunde förvänta mig någon plats som vore den rätta och det tog över en timme innan jag såg en skogsdunge i anslutning till en stillsam bäck.

Jag gick in i dungen och fann en mycket liten glänta som syntes vara den jag sökte. I bäcken hittade jag några stenar som jag började bära upp och lägga i en hög efter ett mönster som kändes passande. Jag har inga religiösa föreställningar så jag försökte inte efterlikna någon mall från någon känd religion, jag bara la stenarna så som det tycktes mig vara rätt. Det tog en stund och jag kom bara halvvägs av vad jag ville ha för stenarna räckte inte till. Hit kommer jag gå många gånger, det vet jag och varje gång ska jag ta med mig några fina stenar som jag hittat tills dess. Jag satte mig ner bredvid mina stenar och tänkte på alla de fina dagar som vi hade levt tillsammans. Det hade varit en upplevelse varje dag och jag bestämde att jag skulle skriva ner allt som hade hänt. Det skulle bli min hyllning

till Sara och till alla djuren. Min första stund vid Saras tempel blev ett löfte om att odödliggöra sexhundra dagar som aldrig hade hänt. Jag reste mig och påbörjade den långsamma promenaden hem. Jag var glad, lättad, tyngd och förvirrad men fast besluten, någon glädje skulle ändå dessa dagar få ge.

DEL III

45

Jag har försökt skriva ner allt som jag har hänt under min tid med Sara. Det har varit i ett tredubbelt syfte. Min ursprungstanke var att allt som jag hade varit med om tillsammans med Sara och djuren måste få bli ett vackert minne som jag alltid ska bära med mig. Det håller jag på med och det kommer ta lång tid även om jag skyndar mig. Det är ett arbete med smalt tidsschema för jag vet hur lätt

det är att förvanska minnesbilder. Varje kväll sitter jag i minst två timmar och skriver.

Mitt andra syfte har varit att försöka separera dessa – jag erkänner det – fantasier från vad jag verkligen har varit med om. Ett exempel är min minnesbild av rektorns sekreterare Lena som jag i min fantasi målade upp som en attraktiv och förförisk kvinna, som så nära lyckades förföra mig alltmedan hon i verkligheten är en tämligen ovänlig figur, som har väldigt lite behov av att befatta sig med mig eller för övrigt någon person alls förutom möjligen landshövdingar och adelsmän.

Detta andra syfte var ett besvärligt arbete. Det var för mycket detaljer där allt för många av dem dessutom var hoptrasslade men det har ändå gått att plocka isär det mesta och lägga dem i olika högar. En sådan var min ihågkomsbild av resan till Gotland där jag i verkligheten inte alls blev inbjuden men att jag i min fantasi målade upp bilden av att jag låtsades bli sjuk och fick avböja min medverkan på betygskonferensen, som skulle hållas på Gotland. I min fantasihistoria höll jag Sara utanför, hon behövde ju inte veta något som ändå inte skulle bli av. Jag la den mycket klara insikten om att jag nog inte tillhörde

lärarkollektivet i en hög som jag kallade för verklighetshögen och i en annan hög – fantasihögen - la jag föreställningen om Saras insats vid mitt påhittade insjuknande. Jag hade svårt att acceptera existensen av en fantasihög eftersom jag ju samtidigt skrev på min upplevelseberättelse om alla händelser med Sara, djuren och pensionatet. Dessa minnen var smärtsamma att tänka på som fantasier, jag hade svårt att acceptera det. I min berättelse blev dessa händelser så verklighetstrogna att jag ofta slog fast att det faktiskt hade hänt. Det har ju ändå hänt, sa jag förtvivlat och högt för mig själv. Varje sådan tanke om det som jag trott mig ha varit med om sände strålar av smärta genom mig så att jag knappt kunde andas. Det var så hemskt men jag försökte fortsätta, ibland gick det inte, ibland fick jag lägga mig ner där jag för tillfället befann mig för att kunna återfå andningsförmågan.

Skulle hon denna gång – om jag vände mig till Anita - skicka mig till ett mentalsjukhus varifrån jag aldrig skulle komma ut?

Eller ska jag försöka klara mig utan hjälp?

Mitt arbete att separera fantasi från verklighet, tycktes mig som hur brandingenjörer vandrar omkring och söker ledtrådar i askan av ett helt nedbrunnet hus för att försöka fastslå brandorsak och händelseförlopp.

Det tredje syftet med mitt arbete handlade om Sara. Jag ansträngde mig för att leta upp det som jag absolut visste om henne och då skalades nästan hela min berättelse bort. Jag letade upp en startpunkt som är sann och upptäckte att därefter var det mesta fantasi. Mina tankar under den processen gick till de modiga historiker som i 1900-talets början rensade bort alla fantasier, som den dåtida svenska historien var nedlusad med. Det mesta kunde tas bort. Jag kunde alltså konstatera att Kristi inte finns, inte heller hennes restaurang. Vare sig det namnet eller Saras finns registrerat som ägare på någon fastighet i Bålsta, inte heller har det funnits någon veterinär med Saras namn. Det finns förstås ett företag som heter Mälarbo, det är jag säker på eftersom det är Evas far som äger det men företaget äger nog inte något i Bålsta. Det tror jag att jag skulle ha vetat och pensionatet i Varnhem ägs fortfarande av paret Eriksson. Mina fantasier formades utifrån en väldigt liten kärna av sanning. Men jag vet att jag är Carl Lundberg,

utbildad lärare och pedagog och för tillfället är anställd som vaktmästare och ämneslärarvikarie på Axevalla folkhögskola. Jag tog fram anställningskontraktet och höll det i handen för min egen trygghets skull.

Det finns en sanning i att jag blev skymfad på min skola i Sollentuna och att jag flydde därifrån en dag senare. Är detta det enda jag vet? Nej, för jag vet också att på flyktdagen började jag fantisera om en kvinna som förde mig till sitt lantställe i Bålsta. Finns den kvinnan i verkligheten? Jag tror att det oreflekterat blev den kvinna som jag nyss hade träffat på bussen, som förde mig till centralstationen. Hon kan vara fröet till hela Sara-gestalten.

Vad vet jag då om denna kvinna?

Jag har träffat henne tre gånger, en gång i Falun i en kö till en kaffeautomat. Då sa hon att hon var glad över att ha fått höra en så fin föreläsning i ett viktigt ämne om kultur och pedagogik. Hon sa också att hon hade smitit ifrån den kör, som också fanns i dessa lokaler, för att lyssna på mig.

Nå, är den berättelsen sann?

Jag är ganska säker på det. Jag har ett svagt minne av den kö fram till kaffeautomaten där vi pratade med varandra i två minuter.Vet jag att hon heter Sara?

Bussfärden till Arlanda är påhittad av min fantasi men det som finns är min verkliga resa från mitt hem på Kungsholmen till Centralen. Där satt jag bredvid en kvinna som sa att hon heter Sara och att hon hade träffat mig i Falun. Jag vet att det var så, hon berättade på riktigt att hon var med en sångkör och att den skulle till Island, hon berättade också att hon hade blivit kär i mig i Falun. Min fantasi om mötet på Arlanda byggdes upp av äkta minnesfragment om bussresan mellan mitt hem på Kungsholmen och Arlanda. Det äkta minnet tog dock slut när jag klev av bussen vid Stockholms central.

Då tror jag på det. Jag har en indiciekedja som håller. Jag är säker på att hon som satt på tåget och en vecka senare på bussen var den Sara som jag träffade i Falun.

Wow, en kärna som är verklighet.

Nästa fråga blir i så fall: Vem är då denna kvinna? Hur ser hon ut? Det minns jag inte trots att jag tydligen sett henne vid tre tillfällen. Hur gammal såg hon ut att vara?

Ungefär i min ålder, svarade jag mig själv och tillade, i trakten av femtio år.

Då, Carl, avslutade jag min undersökning - har jag försökt få kontakt med henne sedan dess? Svar: Nej.

Men efter det korta svaret skrattade jag till eftersom det ju inte har behövts, jag har ju bott ihop med henne i över ett år, skrattat och arbetat med henne, haft samlag...

OK, jag förstår sa jag till mitt inre, som var min samtalspartner - men oj, jag har en viktig fråga kvar. Vill jag träffa den där Sara, hon som jag bara vet namnet på och nästan inget mer eller ska jag bara skriva ner mina minnen, slå igen boken och hitta ett eget, verkligt liv?

Mitt förnuft, om jag har det kvar, säger att jag borde avsluta nu. Att gå vidare skulle kunna bli en katastrof, en verklig Sara skulle aldrig lyckas komma i närheten av min fantasi-Sara, hon som jag har levt ihop med i mer än ett år.

Fast jag ljuger ju för mig själv. Jag är ju förälskad i denna dröm så till den grad att jag är beredd att blunda för allt som skulle avvika från min drömbild. Det vore ett vågspel men samtidigt, egendomligt nog, en förpliktelse gentemot mig själv, mitt Jag.

Jag blev intresserad av mitt eget resonemang, det hade börjat bli en intressant gåta. Det var också skönt att sitta här och prata strukturerat med mig själv, en strukturerad människa. Jag förnam en viss trygghet i den relationen.

Jag blev i denna stund min egen undersökningsledare i jakten på mitt eget Jag. Verklighetsbiten la jag därför åt sidan och tittade på det som jag kallar fantasier. Jag utgick ifrån att de har ett budskap till mig. Också det arbetet påminner om en historikers uppgift. Om en historisk utsaga inte är sann så har den ändå en gång haft ett syfte som var reellt. Den ville förmedla ett budskap och det syftet har sin egen sanning. Erikskrönikan om 1300-talets maktstrider var i stora delar överdrifter men syftet var att försvara den Erikssonska ättens maktinnehav gentemot den samtida aristokratin. Vad är då det verkliga budskapet till mig i min egen fantasiberättelse som vill tränga fram. Det kan jag kanske förstå om jag ställer mig frågan om vad är det första jag tänker på när jag ser på min tid med Sara?

Den frågan är lätt att besvara, det är den varma innerliga kärleken som vi hade till varandra under hela tiden, Vi förstod varandra jämt och vi grälade aldrig. Detta var budskapet och det är förmodligen min dröm om ett äktenskap - om att leva ihop med en annan människa i ett helt liv men i harmoni, annars kan det kvitta.

Jag reste mig upp från min stol och tittade ut genom fönstret ner mot bäcken som jag tycker så mycket om.

Finns det fler nivåer i mina fantasier? Det var Sara som hade ett klart överläge i alla situationer eftersom hon hade pengarna. Det var också hon som hade bestämmanderätten över alla steg som togs. Sara emanerar från mitt undermetvetna men tillsammans hävdar de att jag, med mitt förmuft, har en viktig del i vad som ska hända, jag ska inte förringa mig själv. Jag berättar alltså om mitt liv med en älskad Sara men vid närmare begrundan är det ett förhållande mellan mig och mitt eget undermedvetna och att jag förstår att vi båda är lika betydelsefulla och att jag nu är medveten om det undermedvetnas existens och läkande förmåga.

Det blev mycket på en gång men jag ser att det handlar om förtroendefull kärlek, konflikthantering och anpassningsvilja. Fanns inte det i mitt äktenskap med Eva? Nej, de fanns inte, vi visste inte så mycket om livets villkor, och därför blev tomheten, det svarta hålet, så stort.

Jag stannade upp i mina tankar. Alla mina fantasier handlade alltså om mina egna innersta önskningar om ett upphävande av det stora tomrummet och ett fullgott liv. Jag hade en dröm om en varm och evig kärlek. Min fantasi-

Sara, som är mitt undermedvetna skissar alltså på en omöjlighet och förstod det antagligen själv efter ett tag. Det var nog av uppgivenhet som hon en gång sa att jag var en romantiker. Vårt liv i kärlek skulle uppfattas på samma sätt av oss båda, inga olösliga konflikter kunde förekomma eftersom en sådan kunde trollas bort genom att man tillsammans utforskar problemet.

Men i mitt liv med Sara finns också andra inslag, våra gäster bidrar med pusselbitar och insikter om mig själv – för det har ju visat sig att allt handlar lite futtigt, bara om mitt eget Ego. Kärleken till djuren på gården klargör en respekt för djur och människans missbruk. Där finns också tankar om villkoren för tranorna och sångsvanarna vid Hornborgasjön. Jag reste mig och gick ut i köket och slängde alla matvaror som hade inneburit ett djurs död, nötfärsen, kaviar och ett torskpaket. Det gjorde inte att något djur återfick livet men symbolhandlingen innebar att jag deklarerade att inget djur ska längre dö för min skull. Min fantasi har lärt mig något om obalansen mellan oss människor, djuren och all övrig natur. Det är en förfärlig roll som vi har tagit oss.

Andra händelser i pensionatslivet utstrålade humor och fantasi, man kan cykla igenom Sverige på olika sätt. Humor och skratt förgyller livet.

Mina fantasier har varit en lärobok men den är tung för den minskar ändå inte min förtvivlan för när jag är klar med min analys, då skulle det vara dags att för alltid sluta tänka på Sara, Timjan, Mina, Dina, Sina och Rimbo. De är borta för alltid, de har aldrig funnits och jag ska aldrig mera tänka på dem.

Det kommer jag aldrig att klara.

46

Jag vaknade klockan fyra följande morgon och vände mig om i sängen för att titta på Sara vid min si...

Nej, det går inte. Jag får inte tänka mera så. Vad ska jag göra i stället? Jag kände en smärta av övergivenhet och sorg, hur ska jag lyckas bli av med den?

Nu, mitt i natten finns ingen hjälp, jag klev upp ur sängen och vandrade rastlöst omkring tills jag hade gått av mig det värsta. Kanske är detta med att gå omkring en möjlighet för bot? Kanske är det något som jag omedvetet började med när jag gick ut till en avlägsen skogsdunge för att börja bygga en minnesplats? Jag tror att det är någonting som jag kan pröva – i alla sammanhang. Jag ska inte bara gå omkring i huset, jag kanske kan vandra omkring i den omgivande naturen, den är ju oändlig.

Jag återvände till sängen.

Jag kunde inte somna om så jag tvingade mig själv att leta efter något att tänka på. I morgon var det åter en arbetsdag på folkhögskolan men den orkade jag inte tänka

på, den var för fantasilös, jag tänkte på huset som jag bodde i, hur går det med renoveringen? Nå, den är nästan klar så där finns ingenting. Det där med hobby då, frimärkssamlande hade jag skojat om, det passar inte mig – men det finns kanske annat. I går kväll upptäckte jag, tack och lov, de potentiella fördelarna för mig med att bo på landet. Det borde vara dags att utnyttja det? Närheten till naturen, den ligger ju bara femton meter bort, fågelskådning, utflykter, äga en häst, tystnaden, äga bin? Det sägs att biodling är en vilsam hobby, Ja kanske, eller är det bara en konstig idé från min sida - men bin är ju också en sorts djur och jag har ju förstått att det är till djuren jag ska vända mig.

Jag tror att jag med det lyckades slita mig loss från mina virriga tankar, åtminstone lyckades jag bekämpa att de trängde fram till en kännbar smärta. Bin? Vad kan jag om bin? Ingenting faktiskt men så här i mörkret lät det lockande. Bin har med livet att göra. Det var också någonting att sysselsätta tankarna med och av det jag kände till om biodling verkade det som att det inte behövdes något särskilt märkvärdig utrustning. Jag bestämde mig för att

satsa på det och med det löftet till mig själv lyckades jag somna om och sova djupt tills väckarklockan ringde.

Av nattens tankar fanns bina kvar medan jag vandrade ner till köket för att göra lite frukost. Jag märkte att tankarna kompletterades med att önska mig en katt också. Kanske två katter, tänkte jag vidare, så att de kan ha sällskap av varandra. Alltså, frukost, katt, katt, bin. Det var dagens program, vid sidan av folkhögskolan. Jag kände att jag började må bättre och jag lyckades nästan förtränga minnet av när jag gick nerför trappan till den första underbara morgonen hemma hos Sara i Bålsta - nästan.

Jag slog på radion, en nyinköpt radio och därför förväntade jag mig att den, som ett introduktionserbjudande, skulle servera bara positiva nyheter men det gjorde den inte. Men jag stog ut och lät den stå på som sällskap i avsaknad av katter.

Att, som jag, prenumerera på en tidning har den fördelen på landet att den kommer till en brevlåda vid tomtgränsen. Jag var alltså lyckligt begåvad med tvånget att tassa ut i morgonrock och barfota och på så sätt få känna av morgontimmens isande kyla, man vaknar då. Ivrigt slog jag upp sidorna med annonser för att se om det fanns någonting

om biodling i studiecirkelmiljö. Nå, det fanns inte men det fanns ändå en annons från Studiefrämjandet. Jag gissar att det var ödet som pekade med hela handen. Jag tror förvisso inte en sekund på ödet men jag skojar gärna med mig själv om att som kolli ledas av en högre makt, eller flera. Studiefrämjandet i Skara skulle bli dagens utflykt, katterna skulle jag inte behöva leta länge efter. Det var nog bara att fråga på jobbet. Var man än är någonstans är det inte längre till närmaste kattunge än så långt som en normal samtalsröst bär.

Vaktmästarsysslan innebär vissa förkortade arbetsdagar så redan efter lunch gav jag mig iväg till Skara efter att ha ordnat så att jag skulle kunna räkna med två kattungar om några veckor. Det skulle bli av sorten Manxkatt fast med svans och det kändes bra att tänka på när jag var på väg till busshållplatsen.

Det var tomt i lokalen när jag klev in till folkbildningsorganisationen Studiefrämjandet. Lite osäker var jag för jag hade inte någon större erfarenhet av studiecirklar. Jag hade en vag osäkerhet om jag ens uppförde mig rätt. Det kanske var så att jag borde vänta till

dess att de skickade ut programblad om sitt utbud? Vad ska jag i så fall säga till den som snart kommer dyka upp? Jo, hrmm, ursäkta, jag är nyinflyttad, skulle jag kunna försvara mitt intrång med. Min adress finns inte i era register än, så jag kommer inte få något studiecirkelprogram i brevlådan. Det kan nog funka.

Jag såg en arbetsplats, nu tom, men en namnskylt som skvallrade om att Anna-Stina Edh skulle komma. Det gjorde hon inte men väl en annan kvinna, som med ett urskuldande, snällt leende berättade att Anna-Stina var bortrest och nu blev jag upplyst om att denna kvinna var hennes tillfälliga ersättare.

Vi slog oss ner och jag frågade om biodling. Inga problem, biodlingskurser startade varje termin och jag var välkommen, jag fyllde i ett formulär och denna vikarierande kvinna hälsade mig välkommen, som snabbast sa hon dessutom att hon själv hade tre bisamhällen i sin hemstad och i samband med att hon nyss hade flyttat hit så skulle även bina få följa med. Jag charmades en aning över hennes välvilja att ta emot mig så jag tyckte nog att det hade varit en fin dag. Det går så fort, tänkte jag när jag klev ut i Skarasolen, jag fick ett hus på en dag, ett jobb på en dag

två katter på bara en anmälan och nu också en biodlingskurs inom en månad. Det kändes som om det fanns en möjlighet att glömma det där som jag måste lyckas glömma.

47

Skolans religionslärare, hon heter Sara, var den som berättade att jag kunde få två kattungar när de var avvänjda och kattmamman hade börjat tröttna på ungarna och så en dag var det dags.

Idag är det dags sa hon med en vänligt leende. Hon berättade att hon bor i Skara men eftersom hon visste att jag inte hade någon bil lovade hon att komma hem med dem till mig någon gång under eftermiddagen om det passade.

Från jobbet skyndade jag mig hem för att göra i ordning så att hemmet såg presentabelt ut. I reserv inför en längre stund förberedde jag för några smörgåsar i vickningsform men tänkte på vikten av att det inte fick se för arrangerat ut.

Klockan sju kom hon, ursäktade sig att det blev senare än vad hon hade tänkt sig, hennes ridlektion hade blivit förlängd i en timme, och hade två små kartonger som hon bar på. Det var alldeles otroligt spännande för jag hörde små jamande från vardera låda. Sara log vänligt och sa att här kommer de små drömmarna och så slog hon sig ner chosefritt på golvet och öppnade lådorna sakta och varligt. Två små huvuden tittade försiktigt ut och jag blev omedelbart förälskad. Jag tänkte att de skulle få heta Rimbo och Timjan, alldeles oavsett vad det är för kön på dem. Katter har ingen aning om att vi människor har för vana att döpa efter kön. Sara var ganska säker på att de var två av honkön så jag gick inte närmare in på mina tankar om namn. Med ett invändigt skratt tänkte jag att här har jag nu i mitt vardagsrum Sara, Rimbo och Timjan, det kändes gripande.

Vi satt på vardagsrumsgolvet tillsammans en bra stund medan kattungarna lärde känna sin nya miljö, Sara hade

med sig kattmat i torrfoderform och sa att det var det bästa och det enda som de behövde, plus vatten förstås. Det som var viktigast därefter var kattlådan, för säkerhets skull hade hon med sig en sådan som hon hade övat kattungarna att besöka och det hade börjat fungera. Ett tips från Sara var att jag skulle ha kattlådan någotsånär i närheten av deras sovplats och sedan flytta den till rätt ställe när jag var säker på att de var rumsrena.

Avslutande tipset var att det nog var bäst att de fick stanna inomhus ett bra tag framöver och sedan komma ut i någon kattsäker hage senare i år. Det var allt som hände under de två timmar som Sara var på besök och sedan ursäktade hon sig över att hon stannat så länge och sa hej då.

Det var en fin kväll. Jag satt med mina kattungar i min säng resten av kvällen tills de föll i sömn och jag kunde tassa ner till köket och äta upp vickningsmaten som hade legat beredd på att bli uppäten. Katterna sov i min säng och jag hade inga invändningar mot det. Det kunde de mycket väl få vänja sig med, vi skulle nog få plats alla tre.

48

Plötsligt förstod jag vart Sara hade försvunnit. Jag är säker på att om jag skriver till Mary Steenburgen så kommer jag få bekräftat att hon befinner sig där i Hollywood. Omedelbart tog jag fram papper, penna och det brev som hade legat i min brevlåda samma dag som jag rymde från mitt hem på Norr Mälarstrand. Det var ett brev från filmbolaget som lovade att de skulle vidarebefordra mina brev, om jag skrev till Mary Steenburgen.

Jag satte mig ner och formulerade mig, några artigheter i början förstås och sedan en förklarande anledning varför

jag antog att min Sara hade rest från Island och Irland direkt till USA. Sedan stötte jag på problem, jag mindes plötsligt inte vad det engelska ordet för 'försvunnen' var. Vanished kändes konstigt och något som var riktigare kom jag inte på. Något engelsk-svenskt lexikon hade jag inte känt någon anledning att köpa. Desaparecido, det spanska ordet, erinrade jag mig men sedan var det tvärstopp. Hur jag än tänkte och tänkte kom jag inte närmare. Jag kastade mig fram och tillbaka i sängen men det hjälpte inte alls – ända tills jag kom på att jag faktiskt låg i sängen och hade just vaknat från en dröm. Jag satt inte vid något bord och jag hade definitivt inte något papper med penna framför mig. Tanken på att Sara, som ju inte ens fanns någon annanstans än i min fantasi, skulle bo hos Mary Steenburgen hade varit en parodidröm. Vad tusan är det med mig? Så mindes jag katterna som sov bredvid mig och hur deras matte, Sara, hade varit här och lämnat dem och jag förstod hur min dröm hade uppstått. Ändå kändes det som en lättnad. Jag hade inte fått panik, min längtan efter min Sara hade mist lite av sin energi, jag hade kanske fått uppleva en sorts själavandring. Rimbo och Timjan var inte längre borta, de låg bredvid mig, nu var de kattungar men deras själar hade

följt med till kattungarna när dessa föddes. Att min Sara skulle finnas inom min arbetskamrat, religionsläraren, vågade jag inte tänka, det var absolut förbjudet men jag varseblev i en sekund när den tanken olovandes fladdrade genom huvudet.

Jag tittade på mina kattungar där de låg och sov och jag viskade försiktigt 'Tack för att ni finns.'

De vaknade tidigt på morgonen, långt innan väckarklockan skulle ha ringt om det hade varit vardag. Nu tvingades jag avstå från helgens sovmorgon och det kändes ovant. Min verklighet hade plötsligt och överraskande förändrats. På något konstigt sätt hade jag tänkt mig att livet skulle fortgå precis som vanligt och endast kompletterande med två små väsen men den tanken fick jag snabbt lämna. Dessa två väsen tänkte bara på sig själva och tog upp all plats som var dem möjliga. Jag fick börja lära om hur en dag skulle se ut, helt enkelt ändra rutiner och livsföring. Jag blev lite betänksam men så mindes jag hur befriande jag hade känt mig i natt med att det var en själavandring som hade ägt rum och jag förstod att alla dessa nödvändiga ändringar i mitt liv var en välsignelse. Mina kattungar,

Rimbo och Timjan, hade räddat mig från ett osäkert grubblande och lidande för all framtid. Då var det värt alla de ganska små nödvändiga förändringarna som jag fick förvänta mig framöver.

Vardagen därpå frågade Sara med ett skratt hur det hade gått med kattungarna under de första timmarna. Jag berättade att de hade varit underbara att umgås med. Jag tror att jag har ganska lätt att tas med djur, svarade jag på hennes fråga. Genom mina år i livet har jag haft turen att få umgås med dom i flera omgångar. Jag ljög förstås för jag räknade in mina djur på pensionatet, det var ju några stycken så lögnen var inte så jättestor tyckte jag. Däremot var det ju helt sant att alla var fantasifigurer och det var ju inte så bra, insåg jag. Jag hade lust att fråga henne, hon var ju religionsläraren på skolan, på skoj om lögner var straffbart i de stora religionerna men jag avstod. Jag skulle ha hamnat i ett totalt moras av lögner och motsägelser så jag lät mitt påstående förbli sanning.

Hon log och sa att hon trodde att jag skulle må bra av att komma med i samma grupp som hon där man red tillsammans i en grupp i Skara. Vi är ett gäng vuxna som träffas en gång i veckan och rider ut i naturen, vi har olika

slingor som vi kan välja mellan beroende på årstid och väder. Du skulle passa bra in i den gruppen. Om du vill vara med så kan du åka med mej i min bil. Jag tycker det Carl, du verkar leva lite för ensamt här i byn, nyinflyttad som du är. Vi människor behöver umgås med varandra och vi behöver umgås med våra djur. Min stora hjälte är den helige Franciscus, det var hans kärlek till djur som gjorde mej till religionslärare. Men man behöver inte välja mellan djur eller människor, Carl, tänk på det. Jag ska berätta en sak för dej, fortsatte hon, något som jag vet är hemligheten bakom all vår strävan och bakom all osäkerhet och bakom den stora tomheten.

Aj, tänkte jag, hon är fast i någon sorts hemlig sekt eller religiöst förbund som har sett ljuset, det enda som vi behöver följa, att göra oss hängivna för den enda tron. Hon märkte min rädsla.

Nej, jag är inte frälst, förklarade hon, men jag vet en sak som du inte vet och som skulle kunna befria dej från dina bekymmer. Vi vill alla hitta ett innehåll i våra liv och då ska vi inte välja bort någonting utan vi ska behålla allt. Att vara tillsammans med två kattungar, eller en häst eller bara att knyta bekantskap med en liten fågel som kommer och

pickar på vårt köksfönster för att få en liten bit bröd, allt det tillsammans eller var för sej täpper till en liten bit av tomheten. Men det finns mer...

Aj igen, nu kommer det, tänkte jag, min kollega Sara är en sektmedlem.

… det finns också ett sätt att se på oss människor tillsammans. Vi ska glädja varandra. Det är bara det som är vår existens grund och hela meningen med livet.

Aj, återigen, vad snopen jag blev, hon har hittat något som kanske är stort. Jag blev liksom lite tillplattad, som om jag fått en mental uppsträckning. Vad sa du, Sara? sa jag.

Det blev för stort, jag tittade på henne hänfört och samtidigt klentroget. Jag lovade henne att tänka på den där saken om att glädja varandra men jag bet mig fast i det konkreta så jag sa att jag saknade framför allt umgänget som jag hade haft med en häst för länge sedan. Jag kompletterade med en ny lögn. Jag saknar värmen som en häst utstrålar och den klokhet som syns i ögonen.

Jag föreslog att jag skulle följa med henne en första gång när de träffades för att se om det var något som jag hade tid med, nu när jag har fått mina kattungar. Sara fnös till och skakade på huvudet. Katter klarar sej själva några

timmar, det behöver du inte oroa dej för. Det där var ett svepskäl, Carl. Du oroar dej för att umgås med oss människor, det ser jag när jag läser av din aura.

Äntligen kunde jag komma ur min reträtt och göra lite motstånd. Oj, en religionslärare som tror på auror, får man det? Sara skrattade och reste sig från sin plats. Nu måste jag till en lektion men du kan väl säga till om du kan följa med mej till ridningen – och lycka till med kattungarna, hälsa dom från mej.

49

Bertil heter min nyfunna kompis på skolan, där han är datalärare, en duktig och populär sådan. Vi hade haft rätt så roligt utbyte under den här terminen och vi bodde båda i Varnhem så jag tänkte på det där som min kollega sa om min ensamhet och bjöd in honom en afton till mitt hus. Det blev en trevlig kväll, inte så att vi hade särskilt många gemensamma intressen men på något sätt hade vi samma attityd i vårt sätt att se på allt som fanns i världen och i vår

omgivning. Jag bjöd på en sorts vickning, som var vegetarisk förstås men det framgick inte särskilt tydligt. Det finns ju rätter som är vegetariska utan att man tänker på det, pannkakor är ett exempel. Jag bjöd också på bourbon, som är en dryck som jag är förtjust i och kvällen utvecklades just åt bourbonhållet, alltså till kvinnor.

Bertil är änkling sedan många år tillbaka och har haft svårt att komma tillbaka efter det men jag tror att han, liksom jag, har nytta av att vi blir bekanta med varandra för att glömma det som en gång har varit. Han är ganska förtjust i kvinnorna på skolan men det går inte så bra för honom. Vi pratade om det och insåg att vi är lika dåliga på att förstå hur man ska göra. Jag nämnde något om att jag letade efter en kvinna som jag hade pratat med en gång och som tydligen hette Sara.

Jag frågade honom om han trodde på möjligheten av hägringar och han svarade att det bevisligen går att tro på vad som helst.

Men höj blicken – har du försökt att hitta den där Sara? Hon finns ju. Hon som du tänker att du behöver i ditt liv, det kanske är hon på tåget, bussen eller Falun. Javisst, det kanske ändå är en sorts hägring. Vi kan kanske lösa ditt

problem redan i kväll, sa Bertil och fick ett lyster av att kunna hjälpa en olycksbroder. Ta fram din dator ska vi fixa det på nolltid – om vi har tur.

Jag har en nyinköpt bärbar dator men jag har knappast använt den alls. Jag förstår inte riktigt vad jag ska använda den till nu när mitt datahistoriska projekt ligger i malpåse och något annat har jag inte upptäckt något behov av. Ingen av de frågor som han ställde om lösenord eller andra inställningar kunde jag hjälpa honom med. Han suckade lite grann men löste problemen med trixande, som ofta bestod av ordet fabriksinställningar men jag förstod inte så mycket utan väntade lite avvaktande och nästan utan några förhoppningar – Murphys lag ungefär.

Då ska vi se sa han, Falun börjar vi med. Var var du i Falun? Jag nämnde organisationens namn. Ok, vilket datum? Här blev jag fundersam men kunde till slut gissa mig till ett ungefärligt datum i mars 1994. Då så, sa han, och knattrade intensivt på tangentbordet ska vi se om vi hittar den organisationen. Om dom finns på internet kan vi säker hitta något, sådana organisationer har sällan något lösenordsskydd eller andra krångl.. jepp, här har vi dom! Nästa steg är att hitta om dom har någon tidsredovisning,

programblad eller likna... ja, det har vi här. Nu ska vi se, mars 1994, hmmmm, hm. Jodå, här står det om bokningar för mars och här har vi en kör inbokad den 23 mars. Det är en kör som heter Lyrorna från Stockholm. Var det den 23 du var där, jag ser här att Studiefrämjandet var arrangör för ett helgseminarium med mängder av organisationer, så var det nog, eller hur?

Wow, vilket hole-in-one, ja, jag var där i Studiefrämjandets regi och då måste det ju ha varit den dagen. Då träffade jag alltså någon som heter Sara i sångkören Lyrorna, fast det hjälper väl inte så mycket?

Inte än, Carl, inte än men nu ska vi gå på jakt efter sångkören. Jag får bläddra runt lit... nämen, va, det blev träff med en gång. Här har vi en bild på hela gänget och här ser vi att hon i främre raden, trea från vänster är den enda på bilden som heter Sara. Kom och titta så får du se.

Jag lutade mig fram mot bildskärmen och såg en bild av en kvinna som jag inte kände igen. Jag blev riktigt besviken och sa det till Bertil. Va, känner du inte igen henne? Det gör jag. Hon jobbar på Studiefrämjandets kansli i Skara. Jag tror att du måste åka dit någon dag.

Jag tittade en gång till på bilden och såg nog att det kunde stämma. Jag hade ju pratat med henne, hon som den dagen vikarierade för den ordinarie Anna-Stina. Jag är inte särskilt träffsäker på ansiktsigenkänning men ju mer jag såg på skärmen, ju mer började jag ana att Bertil hade rätt. Jag satte mig ner.

En kvinna som säger, så sent som för ett år sedan, att hon har varit kär i mig och som jag träffade bara för några veckor sedan gav sig inte till känna på något sätt när vi sågs. Jag vet ju att hon känner igen mig, hon sa ju det på bussen i Stockholm.

Jag kan lova dig, sa Bertil, att orsaken till att din mycket avvaktande vän inte föreslog dej något mer än att registrera dej som kursdeltagare i biodling var för att hon visste att hon äntligen hade dej i fällan. Hon kom åt ditt namn och din adress, därmed visste hon var du fanns och nu väntar hon bara på att slå till när det är helt rätt. Så, Carl, se upp, nu putsar hon kyrkklockorna. Ge mej nu en rejäl bourbon och stäng munnen för Guds skull. Nu sätter vi oss en stund och kontemplerar över vad som kan komma att hända i den närmaste framtiden.

50

Min skola har en mycket fin senvintertradition. Man försöker locka vårens ljus till sig tidigare än vad som är fysiskt möjligt. När kvällsmörkret inträder gör man motstånd med ett ljusprocession som i viss utsträckning påminner om ett luciatåg.

Jag hade arbetat på skolan under halva dagen och trots att jag slutar tidigare på fredagar åkte jag tillbaka till skolan när det var dags. De flesta av skolans personal och

kursdeltagare kom tillbaka på samma sätt. För ungdomarna var det en självklarhet eftersom evenemanget följdes av en vanligtvis ganska uppsluppen fest.

Ljusprocessionen var vacker, man genomför den förvånandsvärt seriöst. Vad brukar man säga – inte ett öga var torrt. Personalen drog sig sedan tillbaka och lät ungdomarna göra sig fria. Vi satt i personalrummet och njöt av att ha bidragit till att våren kommer aningen tidigare tack vare skolan. Kylan utomhus är svårt att göra någonting åt, precis som många tidigare år var det även dettta året ganska kallt. Hon hade förstås rätt Sara Videbeck i 'Det går an' om fönsterglasets förmåga att separera kylan utomhus med vår värme inomhus men att ändå kunna få se den vita snön där ute skimrande i lampornas sken. Kaffe och kanelbullar smakar aldrig så bra som i ett trivsamt personalrum.

Jag fick skjuts av Bertil tillbaka till Varnhem och vi önskade varandra en trevlig helg. Jag gick stillsamt och eftertänksamt längs min skottade gång till mitt hus som nu var precis så som jag hade önskat mig när jag flyttade in i denna stuga, som till det yttre var välbyggd och hade fina proportioner men som inomhus, vid själva inflyttningen, behövde en ordentlig upprustning. En sådan var klar redan

efter några månader tack vare Håkans ByggAB. Nu kände jag att jag var hemma hos mig och hos mina kattungar Rimbo och Timjan. Nu kunde det nog inte bli så mycket bättre, eller i alla fall är detta en dag och kväll som det är värt att stanna upp lite grann inför och bara njuta.

Jag stoppade ner vardera kattunge i mina kvällsrocksfickor. Min kvällsrock är densamma som min morgonrock för den fyllde samma funktion såväl morgon som kväll, att bädda in mig i värme. Förr i världen när allas våra vanor var annorlunda hade man olika plagg för morgon och kväll och den på kvällen kallades för rökrock. Då kompletterade varje man sina kvällsvanor med att tända en pipa och se extra mysig ut. Men det var förstås ett bedrägligt mys med tobaksrök. Det var länge sedan för mig i alla fall.

Jag satt i min sköna fåtölj, jag hade tänt en brasa i kaminen, jag hade matat in en cd-skiva med gammal fin jazzmusik och hade hällt upp ett glas bourbon när jag hörde en dov duns utanför huset. Det gav mig en snabb ångestattack för den dunsen påminde mig om när min kära hund, Timjan, blev överkörd av en bil och dog. Snabbt tittade jag mig omkring och såg båda kattungarna ligga i en

fåtölj vid sidan om mig. Det var skönt. Jag väntade en stund på att någon förklaring skulle dyka upp på ljudet av dunsen men något sådant hände inte och jag lutade mig därför tillbaka och medan de första tonerna av ”Blues for Jimmie Noone” fyllde rummet tog jag en liten smutt bourbon och skulle fortsätta med att göra ingenting.

Då hördes en knackning på ytterdörren.

En äkta stuga på landet har ingen dörrklocka, fabriksproducerade moderna villor har det men vill man hälsa på i en stuga på landet får man bulta för att göra sig uppmärksammad. Jag reste mig lite avvaktande ur fåtöljen och släpade mig sakta till ytterdörren. Jodå, genom det dörrglaset såg jag att där stod en människa och jag undrade förstås om denne hade något med dunsen att göra. Jag öppnade, en kvinna var det och hon log generat. Några drag i kvinnans ansikte påminde mig om någonting men jag hittade ingen förklaring mer än möjligen att leendet såg lite konstlad ut.

Förlåt, sa hon, att jag stör men jag har krockat min bil med en snödriva och jag kommer inte loss. Jag skulle behöva lite hjälp. Sedan tittade hon skarp på mig, lite omotiverat skarpt tyckte jag, inte så vädjande längre så som

hjälpbehovet motiverade. Känner du inte igen mej den här gången heller? sa hon när hon tog av sig sin stora vintermössa, som hade dolt mer än tredjedelen av hennes huvud. Sedan log hon, den här gången som om hon ville skratta och fortsatte med att säga att Nej, nu vill jag komma in och hälsa på en stund, bilen kan vänta, jag heter Sara och vi har träffats fyra gånger tidigare – i en kaffekö i Falun, på ett tåg mellan Stockholm och Göteborg, i en buss i Stockholm och på Studiefrämjandet i Skara. Carl, säg då till slut att du vet vem jag är.

Ja, medgav jag lite försiktigt, nu ser jag och vet vem du är och du är mycket välkommen in i mitt hus. Om du säger att bilen kan vänta så tror jag dej. Jag stod som förstenad, låst till armar och ben kanske är bättre ord att använda. Min själ hade mjuknat av värmen från kaminen, ljuset från stearinljusen och från kattungarna. Jag ville innerst inne hälsa henne välkommen med en varm kram men det gjorde jag förstås inte.

51

Det första jag inte sa något om var att hon har sagt att hon varit kär i mig. Egentligen var det den enda anknytning som jag hade till denna kvinna så jag befann mig i situationen att uppträda lite avvaktande. I stället sa jag något om att så här har jag det och att jag hade låtit renovera en hel del. Jag visade in henne i vardagsrummet och svepte oroligt runt med blicken för att se om jag upptäckte något som inte skulle synas. Min blick var sträng

men ändå såg jag inget märkvärdigt. Men så slog det mig att kvinnan i fråga kanske var sugen på något att äta så jag föreslog att vi skulle se … om hittar vi ut i köket. Jag var så vimmelkantig och generad att jag rabblade fel ord i fel ordning.

I kök är det nästan alltid lätt att hitta kontaktpunkter men det där med att hon så lättvindigt, när som helst, kunde komma att säga något om att hon var kär i mig gjorde mig osäker och klumpig. Tankarna gick till mötet med den tidigare Sara som var här med katterna. Då hade jag varit lugn och självsäker. Vad är skillnaden? Jag skrattade till, inombords, tänk om jag skulle korta ner den där fumliga tiden med att bara ta henne i famn och kyssa henne. Det vore ju en galen vändning – och utgå från att hon inte hade ändrat sig om mig. Hon märkte förstås mina lätt fumliga rörelser och ord men låtsades inte om det. Jag försökte mig på att bli mera avslappnad men det blev kallprat i stället. Du sa att du bor i Varnhem?

Ja, jag bor tillfälligt i en villa, cirka tre kilometer härifrån, bortåt Axvallshållet. Det är en läkarfamilj som har ett ettårskontrakt i Kenya så jag har tid att hitta något eget någonstans.

Vad bra, sa jag, då sätter vi oss ner framför brasan och värmer oss tillsammans med lite bourbon och låter bilen stå kvar ute i kylan se'n slår jag följe med dej till din bostad. I morgon tittar vi på vad vi kan göra med bilen. Vad sägs om det? Jag var faktiskt tvungen att göra så här, pinsamheterna skulle annars fortsätta i oändlighet. Till min glädje gick hon med på mitt förslag, eller rättare sagt, det verkar som om hon rent av blev glad över det jag föreslog.

Det blev en afton långt mycket mysigare än jag hade föreställt mig. Vi hade trevligt tillsammans och vi hade mycket att prata om. Vi var båda en sorts flyktingar från Stockholmsområdets jäktande tillvaro ut till landsbygden och hon kunde berätta mycket om biodling, som jag ju hoppades skulle kunna frälsa mig från mina olyckliga fantasier.

Jag hade lyckats få tillbaka min trygghet i mig själv och kunde tillfälligt lämna bakom mig mina tankar om den Sara som jag hade levt ihop med över ett år.

Hur hamnade du i snödrivan? frågade jag.

Jag var trött, jag har kört ända från mina föräldrars hem i Bålsta, jag kommer därifrån, och när jag kom precis här utanför sladdade jag och bilen till och dunsade in i en

snödriva. Vi kan väl gå ut och titta på om bilen står olämpligt, kanske vi måste flytta på den några meter i alla fall.

Du heter Sara och kommer från Bålsta utropade jag inte - men det var nära. Jag bibehöll mitt lugn. Det är ju helt otroligt. Vi unnade oss ytterligare ett glas eftersom vi snart skulle gå ut i kylan.

En annan dag, om vi ses igen, tänker jag berätta vad som är så märkligt med en Sara från Bålsta. Hon tittade mig djupt i ögonen och sa att det är klart att vi ska ses igen, i morgon och sedan flera dagar i sträck och sedan … Hon avbröt sig där, lite generad, såg det ut som. Jag ska ju flytta hit, jag har gjort mitt i Stockholm och dess omgivningar. Det måste väl finnas någon bostad som blir ledigt någon gång före sommaren. Att jobba i ett studieförbund är bra för man träffar så många människor och någon av alla dom har säkert något ledigt för inflyttning. Ska vi gå ut och titta på bilen?

Vi gjorde det, hon var mycket vacker i sin vintriga klädsel med en stor pälsmössa nedtryckt mot ögonen. Vi snubblade omkring tillsammans på den smala gången när vi försökte gå i bredd och misslyckades. Hon fnittrade och föll

pladask i den djupa snön och jag drog upp henne. Det var nog tur att bilen stod bra där den stod för om vi skulle ha satt oss i bilen hade nog himlen lysts upp av Läderlappssignalen och polisen hade tagit oss på bar gärning.

Va' bra, sa hon, följer du med mej hem nu? Vi gick längs landsvägen en stund innan vi kom in i byn och sedan blev det en lite vansklig väg till hennes hus, som tur var kom det nästan inga bilar. Vi gick i bredd och småpratade, berättade om våra liv. Hon sa att hon trivdes med mig för jag hade en värdig stil. Det märktes tydligt att jag var annorlunda, påstod hon och jag lät henne hållas för jag förstod inte vad hon menade. Hon hade förföljts av män i hela sitt liv och hon menade både i skolan och i arbetslivet. Hon hade till och med slutat skolan redan efter högstadiet av den anledningen, hon hade jobbat på alla sorters ställen, barer, restauranger, affärer, var det än fanns en plats. Det var påfrestande även där med männen ända tills hon kom in i studiecirkelmiljö.

Där tog jag igen allt som jag hade missat i skolan. På dagarna var jag administratör och på kvällarna deltog jag i alla sorters kurser - språk, samhälle, fritidssysslor, biodling.

Jag sög åt mig allt som fanns att kunna. Den enda syssla som var min egen fritid var körsången. Jag var ju på Island, det berättade jag ju för dej på bussen innan du klev av vid Centralen. Vad skulle du göra där på centralen?

Oj, det är en lång historia, den får jag ta en annan gång, när vi inte lullar omkring på en landsväg i mörkaste mörker. Men i korthet handlar det om att jag var på flykt från mitt hem, mitt jobb, mina arbetskamrater och jag visste att det fanns ett hus att bo i här i byn. Det var en jobbig vinter förra året, kan jag säga. Jobbigare än någonsin tidigare men nu mår jag så fantastiskt bra, tack vare Timjan och Rimbo, mina katter.

Kan katter heta så, Timjan och Rimbo?

Namnen kommer från att deras själar heter så. Deras själar kommer ursprungligen från en nordsvensk häst och en hund, båda från Bålsta. Fast, jag tvekade, egentligen har dom inte funnits, dom är fantasiprodukter så själavandringen till kattungarna är egentligen en sorts jungfrufödsel – och allt startade nog med ... Nu tvekade jag ännu mer men tog mod till mig. Det hade nog med mitt historieintresse att göra och ditt och mitt möte i bussen som du nämnde. Det är verkligen ett lång och knepig historia,

jag tycker vi struntar i den nu. Du är väldigt vacker tillsammans med den vita snön.

Tack, sa hon, det var snällt sagt. Hon stoppade in sin arm bakom min och lutade sig in mot mig alltmedan vi gick ganska målmedvetet mot hennes hus.

Du får gärna komma in och se hur jag bor, sa hon vid grinden till det mexifasadhuset som var läkarparets.

Det skulle jag gärna vilja men jag måste gå hem till mina kattungar nu, vi ses ju i morgon igen. Jag gav henne en puss på kinden men hon vände sitt ansikte mot mitt och gav mig en riktig kyss. Jag tittade på hennes vackra ansikte och nästan tårfuktiga ögon. Så gav hon mig en kyss till och sedan skildes vi åt.

När jag kom hem till mitt sovrum lyste det och Sara låg i sängen och log så vackert. Hon hade vikt undan täcket på min sida så att jag kunde krypa ner hos henne. Jag är så glad Carl att din riktiga Sara äntligen har hittat dej. Jag kan bli en sorts Fylgia för er – om jag får förstås.

Min säng är för smal för två människor men det hann inte bli några besvär. När jag hade krupit ner under täcket var Sara försvunnen.

Men jag var glad över att hon ändå fanns i min närhet.

52

Kattungarna var ute på vift i huset när jag vaknade så jag hade tankarna för mig själv en stund. Min viktigaste tankegång var att på alla sätt hålla borta tankar om att Sara skulle komma under dagen och hämta sin bil. Ju mer jag tänkte på något annat desto snabbare gick tiden, det var min erfarenhet. Den vetskapen är lika gammal som från barndomen när man väntade på att tomten skulle komma med julklappar.

Hur jag än bar mig åt, denna dag, för att inte tänka, så hände det likt förbaskat. Jag fick för mig att gå ner till köket och göra lite frukost? Automatiskt kom tankarna på att Sara skulle komma just då och vad jag skulle kunna bjuda på i så fall.

Vad är det med mig? tänkte jag och fann att jag definitivt inte tänkte på att Sara skulle komma och sedan tänkte jag inte på när hon i så fall skulle komma och listade ut att hon kunde komma när som helst. Sedan tänkte jag på att jag skulle kunna gå ut på en promenad eftersom det var så fint väder men jag valde att vara hemma om någonting plötsligt skulle hända.

Så där höll det på och vid varje knäppning i huset, trähus på landet knäpper alltid lite här och där, spratt jag till och lystrade en gång till om det kanske ändå inte bara var en vanlig knäppning utan en knackning på ytterdörren. Jag gick som av en händelse, kanske för att leta efter en bok eller så, runt i huset, förbi ytterdörren för att se om det händelsevis stod någon precis vid dörren och som nyss hade knackat.

Ibland öppnade jag rent av ytterdörren för att försäkra mig om att ingen stod därutanför och vars knackningar jag

inte hade hört. Det var då som mina tankar ändå fick vila en stund för jag upptäckte hur underbart skönt det var denna soliga vinterdag med några minusgrader och alldeles vindstilla. Jag stod på trappan och njöt av skönheten i livet.

Det var vid tredje tillfället som hon kom. Det blev liksom en överraskning för just här ute på trappen var en av de få tillfällen som jag för en stund glömde bort hennes löfte om att komma. Jag tittade på henne när hon kom längs vägen. Hennes gång var så ledig, hon log när hon vinkade och jag höjde handen en smula för att hälsa tillbaka. Min hälsning var lite avmätt kände jag och det var bra, jag ville inte visa för mycket av mina känslor för jag var inte riktigt säker på vilka de var. Jag gick ut längs den uppskottade gången för att möta henne vid grinden. Hon bestämde känslornas omfång genom att ge mig en kram, en intensiv sådan och jag blev tacksam för det. Min osäkerhet var så stor att jag mycket väl skulle kunnat hälsa av misstag med en handskakning. Det hade ju varit en katastrof – men hon kysste mig inte.

Vi gick bort till bilen och tittade lite halvt intresserat på den. Det var ju egentligen inget konstigt, den hade dunsat i en snövall och bakhjulen hade slirat lite grann, inte värre än

att hon med lite försiktighet hade kunnat få loss den och kört vidare. Var det så att hon hade velat knacka på hos mig igår kväll? Hade hon vetat att jag bodde där … och hade hon låtsas köra in i snövallen? Jag tittade lite undrande på henne men hon visade inte någon vilja att hjälpa mig med något svar. Vi gick in och tog en kopp kaffe, någon bulle och var sin spinnande kattunge i respektive knä, såsom små spinnande plädar. Vi hade kommit nära varandra, allihop.

Jag tände en brasa och medan jag gjorde det tänkte jag på märkliga samband. Jag blev kär i min tidigare hustru en snöig vinterdag i Gamla stan. Vi kände varandra sedan en tid tillbaka, vi hade mötts på en fest på Kårhuset och dansat några danser, pratat lite i den mån det gick för all högljudd musik. Ibland tänker jag, lite bistert och elakt att vi kanske hade sluppit varandra om vi hade hört vad vi båda hade sagt till varandra. Som en tröst i den bedrövelsen fick vi senare Liselotte, vår dotter, och det räddade vårt äktenskap under de dryga tjugo åren som en uppväxt innebär. Det var en vacker adventskväll i Gamla stan som vi knöts ihop till ett par. Det var ljuset som gnistrade från snön i hennes ögon som fick mig på fall och det är nog detta vackra ljus som jag alltid förälskar mig i. Det återkom i mina fantasier kring

Sara och ögonblicken med henne i Bålsta och pensionatet. Senast igår kväll trollbands jag av henne när hon syntes vila i min säng och månskenet blänkte i hennes vackra ögon – och så igen, nu i snöns ljus i den livs levande Saras förälskade ögon så befann jag mig i samma situation för tredje gången, snö, ljus och ögonens blänk, det är en knockout för mig. Jag tittar på Sara och tänker att så är det nog och det är vackert när det händer.

Jag hade fått igång brasan och reste mig från golvet framför kaminen och tittade på Sara. Hon log och jag tyckte mig se eldens ljus gnistra – tja, ännu en gång – i hennes ögon, de blir så vackra. Jag sätter mig i min stol och sträcker ut min hand mot hennes och tänker att jag är löjlig – inombords är jag löjlig, i verkligheten uppför jag mig ändå med viss värdighet. Det räddar mig.

Jag märker, säger hon, att du rör dej med ett sådant värdigt lugn, är du sådan i allt du gör? Och hon fick ett vänligt skratt tillbaka som svar. Jag fick en plötslig förståelse över mitt eget sätt att vara. Varifrån den förståelse kom vet jag inte men kanske är det min fylgia som formulerar mitt svar. Det är en sorts magi, sa jag. På vintern finns ändå så mycket som är fint, alla ljus vi tänder

för att leva tillsammans med mörkret, värmens magi för att leva tillsammans med kylan. Då blir det kanske lite uppstyltade rörelser.

Det är inte alls uppstyltat, det skapar lite frid svarade hon. Jag njuter av allt här och med Timjans spinnande i knät. Hur ser du på vardagslivets vanliga gråhet då?

Det är vardagen jag talar om, svarade jag med plötslig självsäkerhet, för nu kände jag att mina ord var mina egna. Det är i vardagen som man måste vårda magin.

Jag förstod så mycket i ett enda svep. Jag förstod all min irritation och ilska över alla dessa helgdagar som jag hade firat genom åren. Det fanns ingen magi där, det fanns traditioner, så långt var det bra men alla dessa högtider förstördes på många sätt av vanorna runt omkring. Det skulle köpas presenter, lagas festmat i timmar och allt skulle transporteras i bil på slaskiga gator där vi alla satt vid ratten och väntade på grönt ljus i trafikstockningar. Nej, allt försvann utom irritationen, den var en konstant följeslagare. Är det bara jag som upplever det så? Jag skulle kunnat fråga Sara men jag ville inte gräva djupare i trista upplevelser.

Fast, jag insåg samtidigt bedrägeriet, jag trodde och ville så mycket som var opraktiskt. Mina tankar om årets högtidsdagar passar inte för mitt sätt att vara, jag tål inte tidspressade traditioner som i sig skulle gestalta lugn och frid. Jag mindes min längtan för många år sedan. Jag sa till familjen varje år ”att i år vill jag helga julafton med att ta en lång härlig julpromenad”. Jag kände så på riktigt i flera år och tankarna dök alltid upp någon gång efter lucia. När julafton sedan kom var jag naturligtvis tvungen att ställa in den, just på grund av tidspressen. Allt skulle fixas innan vi kunde sätta oss i bilen och köra iväg till släkten. Så det blev mitt enda bidrag till jultraditionerna i vår familj, den årliga ”när pappa ställde in sin stora julpromenad”.

Förra julen var den bästa jag har upplevt på många år – men det sa jag ingenting om till Sara. Det var en fantasijul tillsammans med min fantasi-Sara. Vad jag gjorde kommer jag inte ihåg så noga, jag minns bara friden med henne och jag knyter ihop allt med vad hon hade sagt till mig i stallet tillsammans med Rimbo, att jag var en romantiker. Det stämmer nog, jag är det och frågan som ännu inte har något svar är om det går att leva ett romantiskt liv och vad priset är för det?

Vi la undan våra kattungar på en soffa och gick ut i det som vi tänkte skulle vara det vackra vädret men det hade förändrats till svagt duggregn, våren är på intågande tydligen. Vi hade helt glömt bort tiden medan vi satt och pratade. Som en gest mot verklighetens problem tittade vi på bilen och snödrivan som lutade sig försiktigt mot varandra och Sara sa att hon nog inte ville befatta sig med den idag heller. Jag tänker att jag vill sova över hos dej här i huset i stället, får jag det? frågade hon på ett sätt som var omöjligt att svara nej på och jag hade inte heller en tanke på något nekande. Jag ville ingenting hellre än det och snuddade bara en sekund vid praktiska ting innan jag löste det med att inte tänka alls.

På kvällen, när jag la mig vid hennes sida - vi skulle ju sova men det gick inte alls för hon hade gjort mig så häpen.

Det var av en ren tillfällighet som jag förstod att hon hade en talang som var imponerande. Under kvällen hade hon fastnat för en lite tunnare bok i min bokhylla och börjat bläddra i den, trodde jag. I själva verket läste hon ut den från pärm till pärm och det på bara en bråkdel av tiden som jag hade klarat av. Har du läst ut den på den här korta tiden? frågade jag med stor förundran i varje ord. Javisst,

svarade hon, den var så spännande att jag kunde inte låta bli. Men, men... du läste den ju på bara den korta tid som jag … ? Jo, det gjorde jag ju men jag läser förstås ganska fort.

Du kan väl berätta, snälla Sara. Jag har aldrig träffat en person som har läst med den hastigheten.

Jag vet inte riktigt vad du vill veta, svarade hon, jag läser och läser och sedan bläddrar jag och läser lite till. Det går undan, det vet jag men är det så konstigt? Jag har alltid läst så det är väl vanan, gissar jag. Det var mitt enda intresse i min ungdom, kanske är det då man formas till den man är. Hon stannade upp i tankegången en smula och så skrattade hon till. Du skulle se hur jag läser facklitteratur, då går det undan speciellt med tanke på att jag samtidigt skriver ner viktiga fakta, i en tankekarta, på ett papper bredvid. Det där har jag haft nytta av när jag läst in mej på alla kurser som jag gått på alla studiecirklar.

Hon log och sträckte upp sina armar mot mig och sa Kom nu Carl så lägger vi oss och sover.

Vi hade lagt madrassen på golvet och fyllt på med soffkuddar vid sidan. Det blev lite knaggligt men det var ändå bättre än att ligga direkt på golvet.

Jag var helt förundrad, Säg något om något ämne som du läst på det sättet, bad jag. Jag kunde bara inte låta bli.

Biodling var ju allra enklast, den kursen läste jag in på mindre än en timme. Det är ju inte så mycket att läsa, det handlar ju mer om tillämpning.

Hon tystnade och tänkte en stund, sedan sa hon:

Medeltidens historia var ju ingen tillämpning alls, det var ju bara läsning. Det tog längre tid. Hon vände sitt ansikte mot mig, hon blundade när hon tänkte efter men så tittade hon på mig, hennes ögon var djupt mörka. Det dröjde en stund sedan sa hon att det tog fyra da'r. Nu sover vi Carl, vi kan prata mer i morgon. Så slöt hon sina ögon igen och la sin hand på min arm och ville somna. Själv var jag klarvaken.

Nå, medeltidens historia kan man ju förstås läsa på lite olika detaljnivåer bara man väljer rätt bok så kanske det går att läsa på den tiden. Det tog ett tag för mig att förstå hennes kapacitet, hon hade säkert läst fler än en enda bok. Jag tänkte att jag måste skynda mig att sova så att jag kan få reda på mer i morgon bitti. Jag hade fastnat i min fascination.

Jag tänkte på min andra Sara, hon som kanske är en fylgia som just nu övervakar min situation. Hon sa att jag hade fått en miljonvinst utan att ens köpa en lott. Här bredvid mig ligger en kvinna som är verklig och hon kanske också är en miljonvinst, fast på riktigt. Den tanken var vad jag behövde för att kunna somna, så det skulle jag gjort om inte en av kattungarna kom och la sig inkilad mellan oss och började spinna.

Sover du Sara? viskade jag.

Nej, det går ju inte med den här lilla spinnrocken mellan oss. Vill du veta varför jag läste in mej på medeltidens historia?

Ja, tack.

Jo, uppe i Stockholm hade vi en studiecirkel som handlade om hur munkar och nunnor levde i våra kloster. Det var spännande förstås men när kursen var klar gjorde jag en fortsättningskurs på egen hand och den erbjöd jag mina kursdeltagare att gå utan någon ny kursavgift. Jag gjorde det bara för att jag tyckte det var roligt. Kursen kom att handla om den europeiska medeltidshistorien och startade med en riktig virvelvind – Eleonora av Aqvitanien. Med hennes hjälp i centrum kunde jag öka området för

hennes påverkan ända från Uppsala i norr till Levanten och korstågen i söder. Det var hur lätt som helst, speciellt som jag gjorde en tankekarta som jag brukar. Så när jag frågade dej på bussen vart du skulle åka och du svarade Varnhem bestämde jag mej för att dit åker jag med – fast först åkte jag med kören till Island förstås och sedan tog det över ett år innan jag hade klart med jobb och bostad.

Hon verkade så klok och vidsynt, Sara, så jag bestämde mig för att släppa lite på mina hemligheter. Jag flydde, kan man säga, till Varnhem. Jag hade just misslyckats kapitalt med att tillverka ett utbildningsmaterial om historia i datamiljö. Jag trodde att det skulle bli ett viktigt hjälpmedel för att bättre lära sej ämnet. Men, som sagt, jag misslyckades och blev lite hånad till och med – så jag sa upp mej och köpte ett hus i mina ursprungliga hemtrakter. Därför blev det detta, lite dragigt var huset från början men det har rättat till sig.

Datorer behövs inte, det är en omväg, frustade hon nästan, tyckte jag. Vi ska göra något tillsammans du och jag, Carl. Vi är som skapta för varandra. Hon lät nästan som Sara när hon sa det. Vi gör en bok för vår egen skull, för att vi tycker att det är roligt. Vi gör den i folioformat med röda

vackra anfanger och sedan binder vi in den som ett praktexemplar och har den i en studiecirkel där du får vara läraren. Det är bättre och det är mera medeltidsaktigt än datorer. Ta en titt på Eleonora av Akvitanien, så börjar vi där – men inte nu och inte i morgon för i morgon ska vi göra annat, sa hon med ett underbart vackert leende och slöt ögonen för att sova.

Timjan hade också somnat för hon hade slutat spinna. Var Rimbo var brydde jag mig inte om för nu kunde jag äntligen också somna.

53

Om jag ska kunna komma till jobbet i morgon måste vi nog få loss min bil ur snödrivan någon gång idag, sa hon vid frukostbordet dagen därpå. Javisst ska vi det svarade jag lättsamt för jag visste hur enkelt det skulle vara. Det tar vi efter att vi njutit av lite morgonkaffe, är du med på det?

Jag tänker på min morfar, fortsatte Sara, jag kommer ihåg en gång att han skulle dra loss någonting som hade fastnat, då tog han ut sin urstarka häst från stallet och selade

den. Jag minns fortfarande med glädje ljuden som hördes. Det var hästens frustande och hovarna som stampade i marken, det är så vackra ljud. Sedan dessa tunga ljud som kommer från skaklarna och kedjorna som han spände fast på hästen och till slut den enorma kraft som hästen utvecklade och – vann kan man nästan säga. Hästen klarade jobbet, dom vann och alla blev så glada. Jag tror att Bringan, hästen hette så, blev lika glad och så fick han lite havre som tack.

Hon tystnade och såg ut att tänka, kanske drömmande och plötsligt mera bestämt.

Ska vi köpa varsin häst? frågade hon. Jag tittade på henne med stora häpna ögon. Hon skrattade förtjust. Jag menar inte idag förstås för idag ska vi flytta min bil men jag menar en annan dag om ett år eller så när du har fattat att det är mej som du vill leva tillsammans med.

Jag försökte svepa bort min förvånade min, jag såg nog inte ut som en idiot mer än i någon sekund men ögonen signalerade hur häpen jag var. Det var väl nästan som ett frieri men lätt dolt som en hästaffär. Vilket spår ska vi fortsätta med? Av försiktighetsskäl valde jag hästarna. Jag mindes min tid med Rimbo i stallet och hur bra jag hade

mått varje morgon när jag hade släppt ut honom i hagmarkerna runt pensionatet. De ögonblicken skulle jag gärna vilja ha tillbaka. Dom ögonblicken som jag hade med min förra häst skulle jag gärna vilja ha igen, sa jag utan att tänka mig för.

Har du haft hästar tidigare?

Oj, jag hade försagt mig, nå, det var ju bara en tidsfråga innan det skulle ske så mitt problem nu var att försöka hitta på en bra förklaring, en som inte var någon lögn. Jag ville inte ha lögner mellan mig och Sara men det var ändå inte rätt läge att berätta hela historien. Det hade ofelbart blivit följden om jag hade dragit in pensionatet och livet med Sara i vårt frukostsamtal. Risken fanns väl att hon hade rest sig upp från frukostbordet och lämnat mig för alltid.

På sätt och vis har jag haft en häst förut, den var inte min men jag skötte om den en tid och jag tyckte så mycket om att stå bredvid den och känna värmen. Tror du att vi skulle kunna hitta något stall här i närheten?

Detta var stunden som jag hade hoppats på. Min fantasi-Sara behövdes inte längre, jag var kanske fri. Jag hade levt med hennes minne i över ett år som en hjälp att slippa panik. Jag hade varit lycklig men på ett meningslöst och

förtorkat sätt. Med den verkliga Sara som var hos mig kunde jag se en framtid som var ljus och där jag hade möjlighet att bli någon som jag trodde var rätt för mig. Tillsammans med min fantasi-Sara hade jag modellerat fram en önskevärld, nu säger den verkliga Sara att den kan vi göra verklig.

Så nu kom de rätta orden ut över mina läppar. Om jag köper en bredare säng, vill du komma och bo hos mej då, Sara?

Det var nog mitt frieri, förklätt till ett möbelinköp.

Hon tittade på mig och satt alldeles stilla, Ja, det vill jag gärna.

Och ändå var det inte det enda underverket denna dag. Följande natt drömde jag att min verkliga Sara drog och slet i mig och tjatade. Carl, Carl, vakna. Är vi gifta nu Carl, är vi det? Men för helvete, Carl, du måste väl ändå klara av att säga om vi är gifta!

Jag vaknade lugnt, Sara låg bredvid mig och sov som den vackraste kvinna i världen. Jag blev oerhört stolt över mig själv och hur duktig jag har blivit på att avgöra om någonting är en mardröm eller verklighet. Att det här var en

mardröm visste jag direkt, jag bara såg till att vakna för att kunna konstatera det. Så lätt det var att sedan somna om.

Skillnaden mellan att vara sammanboende eller gift jämfört med att inte vara det är att om man bor ihop så anses det vara helt naturligt att man har rätt att klanka på varandra, fräsa elakheter och gräla. Jag har aldrig förstått det. Om man bor ihop i ett förhållande och vill fortsätta att älska varandra är det väl extra viktigt att vara sams, att inte gräla utan att lösa problem med att prata om det tills man är överens. Sara, i mina fantasier, kallade det för att utforska problemet och dess lösning och jag är säker på att det kan gå. Processen dit kan vara komplicerad men är den enda möjliga vägen hade jag lärt mig. Åren med Sara hade varit lärorika. Mitt undermedvetna hade tagit en smart omväg genom att uppfinna en fantasikvinna som fick uppgiften att säga sanningar till mitt medvetna jag, som enfaldigt nog lät sig luras rejält. Jag vet hur viktigt det är, det som min undermedvetna Sara påpekade om gräls svåra komplikationer. Vid varje tillfälle som Eva och jag grälade fick jag ett djupt mentalt sår. Det läkte inte heller till fullo mellan gångerna så för varje gräl som vi genomled blev såret djupare och läkningen kontinuerligt sämre. Jag tar

långvarig skada av gräl och till slut blev det faktiskt livsfarligt. Svåra fysiska sår kan leda till död, svåra psykiska sår kan få samma utgång. Min historia bevisar det.

När vi vaknade behöll jag nattens drömda gräl för mig själv. Jag hade inte ens lust att föreläsa om gräls påstådda rättighet att få vara en del av ett giftermål. Nej, jag vill fortsätta att vara romantiker och tro på att ett sådant liv är möjligt att leva tillsammans. Är det inte lite grann som med kärnvapen? skrattade jag för mig själv. Det är ju bara att låta bli att trycka på knappen även om man känner sig provocerad eller förfördelad. Att välja att inte trycka på knappen, hur svårt kan det vara? Usch, bara en sådan tankelek sårade min romantiska ådra men jag visste förstås att liv tillsammans inte alltid är lätt. Jag har mycket att fundera kring och hoppas på. Det mesta i livet bestäms av andra krafter än dem som man styr över själv – så utmaningarna finns där. Jag ska bara tänka på att till varje pris undvika att trycka på knappen, sa jag till mig själv, tyst, gång på gång.

Carl hörde jag en svag men mjuk röst viska vid min sida. Jag har sovit så gott – och med ett skratt som följde –

fastän det var ett knaggligt underlag. Den där sängen som du tänkte köpa vore skön att ha, tänker jag.

Och så blev det tyst.

Vet du vad, Carl, vi ska sova ihop, det ska vi och vi ska leva ihop, för det vill vi – men vi ska inte flytta ihop … för det vill vi inte.

Hon hade rätt, det vill ingen av oss. Att flytta ihop passar ungdomar som ska flytta hemifrån och som ska skaffa barn, familj och en gemensam framtid.

Nej, vi ska inte flytta ihop, det skulle förstöra något som vi vill vårda, svarade jag. Jag tror att vi båda ville ha kvar romantiken i livet och försöka låta den vägleda oss. Kanske vi nöjer oss med att tillsammans inreda våra sovrum, jag tror att det kommer bli våra två gemensamma rum, ja, det tror jag.

Du har rätt med det, svarade jag, vi kan leva tillsammans i våra hus så ofta vi vill, säkert flera dagar i sträck, så länge vi vill och sedan flyttar vi hem till vårat eget eller också följer vi båda med till den andras.

Carl, vad tror du att jag kommer trivas bäst i att ha som mitt eget, en lägenhet, ett radhus, villa eller herrgård?

En herrgård vore fint, fick jag fram med ett skratt. Du kanske kan köpa det där pensionatet som Erikssons vill bli av med så kan jag komma dit och leva ett herrgårdsliv – jag har ju bott där en gång och levde ett pensionatsliv. Lite ombyte skulle jag må bra av.

Vad tror du att dom vill ha för det?

Jag vet inte men jag kan ana att priset är det minst dyra i ett köp. Driftskostnaderna kan säkert bli besvärligare.

Aj då, hon bet sig i läppen, jag tror att hon faktiskt en sekund lockades in i en drömbild, det vet jag för jag höll på att göra detsamma.

54

Avslutningsdagen på en skola är alltid lite speciell. Högtidsstunderna är många och trivseln stor. Varje lektion är en mässa tillsammans med kursdeltagarna, Vi kände alla att vi verkligen tyckte om varandra, oavsett vad vi hade presterat under terminen. Det är glömt nu och vi bara väntade på att få vara lediga, tänka på annat och vänta på sommarens ankomst.

Birger tog tag i armen på mig när vi eftertänksamt vandrade från lektionssalarna till personalrummet. Carl, sa han, det är något som jag vill prata med dej om. Kan vi ta omvägen in på mitt kontor innan vi går till personalrummet?

Jo, så här ligger det till för tillfället. Jag har till slut hittat en person som kan ta vaktmästarjobbet. Du har skött det bra, jag vet det men jag ser också din osäkerhet i vissa moment. Jag har vetat om det ett tag nu, detta att du aldrig har jobbat som vaktmästare och jag vet också att du inte

kommer klara av nästa termins omfattande arbeten som skolan måste klara av.

Jag blev iskall.

Jag vill att du släpper vaktmästarsysslan och tar hand om hela samhällsbiten på heltid.

Klumpen i magen försvann.

Christer har fastnat i USA, han kommer bli en berömd man har jag förstått och vi kommer dessutom utöka samhällsbevakningen i vårt kursutbud. Jag har bett styrelsen om den förändringen för jag tror att det kommer bli en förstärkning för oss. Vi som har ansvar för skolans långsiktiga mål hoppas att du kan vara kvar på skolan, vi behöver dej lika mycket som filmindustrin behöver Christer – rätt man på rätt plats, alltså...

Han tystnade och bad tydligen om ett svar direkt, jag skulle inte få den obligatoriska 'Tänk på det och ge mej svar inom...'. och jag gladde honom, som man ju ska göra för att semesterledigheterna ska känna bra - så jag svarade Ja.

Bra, Carl! Jättebra, nu går vi och festar med en kopp kaffe och en bit smörgåstårta.

Tänk, vad fort det har gått, sa jag till mig själv och så mindes jag min barndoms Singletonböcker om Gunnar

Wigelius som började som elev på en engelsk internatskola och sex böcker senare var rektor för hela komplexet. Jag gick tillsammans med Birger till personalrummet och roade mig med att fantisera ett sceneri. 'Här går jag som rektor och har lyckats få en riktigt duktig lärare i tyska och franska till skolan. Det är banne mig en bragd'. Jag höll upp dörren för min arbetskamrat och vi steg in i personalrummets trivsel.

Sara, min vän, sa jag högtidligt när vi satt tillsammans i personalrummets sköna soffa. Du kan väl berätta mer om det där du sa om att vi ska glädja varandra. Jag skulle vilja höra din röst berätta som om det vore en hymn till livet.

Hon, liksom alla människor, blev vacker när hon log ett äkta leende.

En födelsedag för många år sedan blev jag uppvaktad med kaffe på sängen av min man och mina två barn. Dom sjöng 'Ja må hon leva' och det var fint. Dom sjöng båda verserna, den andra versen tycker jag inte om, vem gör det? Hur som helst, den hör till och jag var nära till att brista ut i någon form av tack när min dotter fortsatte med att sjunga en tredje vers, en som jag aldrig hade hört och den lät nästan lite skrämmande ända tills hon kom till de sista

raderna. Då ändrades hela sången till att bli en folkhögskolekurs när den är som bäst:

Och varför ska hon leva,
ja, varför ska hon leva.
Varför ska hon leva uti hundrade år?
Jo, för att glädja andra
Ja, för att glädja andra
Ja, för att glädja andra uti hundrade år.

Tänk, vad mänskligheten har lagt ner möda på att grubbla över livets mening, när det är så enkelt. Nu, Carl, blir det två minuters teori, hör här: Vi människor är som vilket djur som helst, vi vill finnas till men det verkar som om vi är dom enda som grubblar över tillvaron – alldeles i onödan. Vi slängdes ut ur paradiset bara för att vi skaffade oss medvetandet om kunskap – vi fick vårt eviga syndafall att plågas med. Det stora svarta hålet inom oss kan vi med rätta benämna 'syndafallet'. Men vi kan lösa det, vi kan lära oss att vår existens är samma som alla andra varelsers och det handlar om att vilja höra ihop. Vi ska leva våra liv med att i huvudsak glädja varandra. Det är vårt viktigaste uppdrag för att få vara kvar i paradiset. Leva våra liv men

aldrig glömma att vi ska hålla ihop och glädja varandra var vi än bor i världen. Ett brev till en vän på andra sidan jordklotet, en kram till en lärarkollega i ett personalrum, mer än så behövs inte – om vi bryr oss om att leva så uti hundrade år.

Sen, lite utanför den enkla livsvisdomen håller jag med dej om att vi också ska omfatta hela tillvaron på samma sätt, våra blommor gläder oss uti hundrade år, då ska vi väl orka med att glädja blommor och djur såsom våra vänner på samma sätt. Vi ska sluta plåga vår värld.

Så, nu har jag berättat att en till synes enkel gratulationssång på födelsedagar har blivit jämförbar med något centralt i Bibeln, hos Konfucius och i många andra heliga skrifter.

Tack, det var en vacker saga. Jag reste mig upp för att fylla på mer kaffe och stjäla en skära upp en tårtbit till och så gav jag Sara en hjärtlig sommarkram.

På vägen hem från skolavslutningen mötte jag Sara, som just var på väg ut från sin mexitegelanhopning. Vad glad jag blev- inte bara för att se Sara utan också som glädje för glädjens skull. Jag hade blivit helt normal, kände

jag. Jag har ett jobb med ledighet som en ingrediens och jag har en käresta som vill leva tillsammans med mig och som verkar bli glad över oss. Vi gav varandra en kram.

Jag var på väg hem till oss hos dej, sa hon med precis de ord som vi hade uppfattat som vårt gemensamma liv, det gjorde mig ännu gladare. Jag böjde mitt huvud ner mot hennes och såg in i hennes vackra ögon som var vackra för att de glimmade av oförfalskad kärlek. Tillsammans genade vi över en gräsyta som såg ut att kunna bli en sommaräng om några veckor och gick i långsamt mak hem till oss. Du har väl fått rätt så mycket kaffe nu idag, kunde vi båda säga till varandra med ett menande leende för också Sara hade haft en avslutningsdag på sitt jobb. Den hade varit minst lika omfattande som min, det fanns rätt så många cirkelledare som hade velat träffas innan sina olika kursavslutningar. Vi var folkbildare på väg till sommarledighet.

Fast jag måste fira midsommar med mina föräldrar och syskon i Bålsta berättade Sara – så tystnade hon och funderade på hur hon skulle säga den följande meningen. Jag anade hennes svårigheter, hon trodde nog att jag var så känslig som jag verkligen var men inte ville erkänna.

Sedan kommer jag ju tillbaka direkt efteråt men du vet ju att jag ska iväg på årets körfestival på Island.

Jag visste det och jag kände hur klumpen i magen växte till men det var lika bra att det blev sagt. Vi kanske hinner vänja oss vid det under de få dagarna som är kvar innan midsommar. Jag lever på ett gungfly och det är kanske lika bra att försöka acceptera det. Jag har ju katterna, tänkte jag, men sa till henne att jag förstås redan hade räknat ut det och rent av lämnat de tankarna bakom mig – vilket var detta årets stora lögn.

Det kanske är så, jag hoppas att det är så, att vi kommer att klara av sådana här svängningar. Hon tänkte nog så också för hon förklarade lite allvarsamt:

Jag har ju varit förälskad i dig sedan vi träffades i en fikakö i Falun för över tre år sedan, du och jag vet att vi hör ihop och att vi alltid kommer tillbaka.